

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตามลำดับ ดังต่อไปนี้

1. หลักสูตรการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.4-6)
2. สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ที่นำมาบูรณาการ
  - 2.1 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
  - 2.2 กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์
  - 2.3 กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์
  - 2.4 กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม
  - 2.5 กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา
  - 2.6 กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ
  - 2.7 กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี
3. การอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ
  - 3.1 ความสำคัญของการอ่าน
  - 3.2 ความหมายของการอ่าน
  - 3.3 การอ่านเพื่อความเข้าใจ
  - 3.4 ระดับความเข้าใจในการอ่าน
  - 3.5 ทักษะที่สำคัญในการอ่านเพื่อความเข้าใจ
  - 3.6 การจัดกิจกรรมการสอนการอ่านเพื่อความเข้าใจ
  - 3.7 การวัดและประเมินผลการอ่านเพื่อความเข้าใจ
4. การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ
  - 4.1 ความหมายของการสอนแบบบูรณาการ
  - 4.2 จุดมุ่งหมายของการบูรณาการ

- 4.3 เหตุผลที่ต้องการบูรณาการ
- 4.4 ประโยชน์ของการบูรณาการ
- 4.5 ลักษณะของการบูรณาการ
- 4.6 รูปแบบของการบูรณาการ
- 4.7 การจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการ
- 5. การหาประสิทธิภาพของสื่อการสอน
- 6. ความพึงพอใจ
  - 6.1 ความหมายและความสำคัญของความพึงพอใจ
  - 6.2 แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวกับความพึงพอใจ
  - 6.3 ลักษณะของความพึงพอใจ
- 7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
  - 7.1 งานวิจัยในประเทศ
  - 7.2 งานวิจัยต่างประเทศ

**หลักสูตรการเรียนรู้อุ้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตร
แกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2558 ระดับชั้นมัธยมศึกษา
ตอนปลาย (ม.4-6)**

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (2551, หน้า 1-8) ได้จัดทำหลักสูตร
การเรียนรู้อุ้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มีสาระสำคัญดังต่อไปนี้

1. ความสำคัญของภาษาต่างประเทศ

ในสังคมโลกปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็น
อย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา
 การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและ
 วิสัยทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของ
 สังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่างๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มี
 ความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม
 ขนบธรรมเนียมประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง มีเจตคติที่ดี
 ต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึง

องค์ความรู้ต่างๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้นและมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต ภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐานซึ่งกำหนดให้เรียนตลอดหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน คือ ภาษาอังกฤษ ส่วนภาษาต่างประเทศอื่น เช่น ภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน จีน ญี่ปุ่น อาหรับ บาลี และภาษากลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน หรือภาษาอื่นๆ ให้อยู่ในดุลยพินิจของสถานศึกษา ที่จะจัดทำรายวิชาและจัดการเรียนรู้ตามความเหมาะสม

2. สาระสำคัญในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศ สื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อ ในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิด และวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ ประกอบด้วยสาระสำคัญ ดังนี้

2.1 ภาษาเพื่อการสื่อสารการใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารแสดงความรู้สึกรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม

2.2 ภาษาและวัฒนธรรมการใช้ภาษาต่างประเทศตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาความสัมพันธ์ ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับวัฒนธรรมไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม

2.3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นการใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

2.4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลกการใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ ประกอบอาชีพ และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

3. สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสารความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพูดและการเขียน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและนำไปใช้ ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทยและนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นและเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อการประกอบอาชีพและการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

4. คุณภาพผู้เรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

ปฏิบัติตามคำแนะนำในคู่มือการใช้งานต่างๆ คำชี้แจง คำอธิบาย และคำบรรยายที่ฟังและอ่าน อ่านออกเสียงข้อความ ข่าว ประกาศ โฆษณา บทร้อยกรอง และบทละครสั้นถูกต้องตามหลักการอ่าน อธิบายและเขียนประโยคและข้อความสัมพันธ์กับสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่างๆ ที่อ่าน รวมทั้งระบุและเขียนสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่างๆ สัมพันธ์กับประโยค และข้อความที่ฟังหรืออ่านจับใจความสำคัญ วิเคราะห์ความ

สรุปความ ตีความ และแสดงความคิดเห็นจากการฟังและอ่านเรื่องที่เป็นสารคดีและ
บันเทิงคดีพร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ

สนทนาและเขียนโต้ตอบข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องต่างๆ ใกล้เคียง
ประสบการณ์ สถานการณ์ข่าว/เหตุการณ์ ประเด็นที่อยู่ในความสนใจและสื่อสารอย่าง
ต่อเนื่องและเหมาะสม เลือกและใช้คำขอร้อง คำชี้แจง คำอธิบาย และให้คำแนะนำ
พูดและเขียนแสดงความต้องการ เสนอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการ
ให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์จำลองหรือสถานการณ์จริงอย่างเหมาะสม พูดและเขียน
เพื่อขอและให้ข้อมูล บรรยาย อธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่อง/
ประเด็น/ข่าว/เหตุการณ์ที่ฟังและอ่านอย่างเหมาะสม พูดและเขียนบรรยายความรู้สึก
และแสดงความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ กิจกรรม ประสบการณ์ และข่าว/
เหตุการณ์อย่างมีเหตุผล

พูดและเขียนนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง/ประสบการณ์ ข่าว/เหตุการณ์
เรื่องและประเด็นต่างๆ ตามความสนใจ พูดและเขียนสรุปใจความสำคัญ แก่นสาระที่ได้
จากการวิเคราะห์เรื่อง กิจกรรม ข่าว เหตุการณ์ และสถานการณ์ตามความสนใจ พูดและ
เขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม ประสบการณ์ และเหตุการณ์ทั้งในท้องถิ่น
สังคม และโลก พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ

เลือกใช้ภาษาน้ำเสียงและกิริยาท่าทางเหมาะกับระดับของบุคคล เวลา
โอกาส และสถานที่ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาอธิบาย/อภิปราย
วิถีชีวิต ความคิดความเชื่อและที่มาของขนบธรรมเนียมและประเพณีของเจ้าของภาษา
เข้าร่วม แนะนำ และจัดกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมอย่างเหมาะสม

อธิบาย/เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างโครงสร้างประโยค ข้อความ
สำนวนคำพังเพย สุภาษิตและบทกลอนของภาษาต่างประเทศและภาษาไทยวิเคราะห์/
อภิปรายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างวิถีชีวิตความเชื่อ และวัฒนธรรมของ
เจ้าของภาษากับของไทยและนำไปใช้อย่างมีเหตุผล

ค้นคว้า/สืบค้น บันทึก สรุป และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อมูลที่เกี่ยวข้อง
กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น จากแหล่งเรียนรู้ต่างๆ และนำเสนอด้วยการพูดและการเขียน
ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน
สถานศึกษา ชุมชน และสังคม

ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น/ค้นคว้า รวบรวม วิเคราะห์ และสรุป ความรู้/ข้อมูลต่างๆ จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ เผยแพร่/ประชาสัมพันธ์ข้อมูล ข่าวสารของโรงเรียน ชุมชน และท้องถิ่น/ประเทศชาติ เป็นภาษาต่างประเทศ

มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน) สื่อสารตาม หัวเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม ความสัมพันธ์ ระหว่างบุคคล เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ-ขาย ลมฟ้าอากาศ การศึกษาและอาชีพ การเดินทางท่องเที่ยว การบริการ สถานที่ ภาษา และวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 3,600-3,750 คำ (คำศัพท์ที่มีระดับการใช้ แตกต่างกัน)

ใช้ประโยชน์ผสมและประโยชน์ซับซ้อนสื่อความหมายตามบริบทต่างๆ ในการ สนทนาทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ

5. ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6

5.1 สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภท ต่างๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ตาราง 1 สาระที่ 1 มาตรฐาน ต 1.1

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม.4-6	1. ปฏิบัติตามคำแนะนำ ในคู่มือการใช้งานต่างๆ คำชี้แจง คำอธิบาย และ คำบรรยายที่ฟังและอ่าน	<ul style="list-style-type: none"> คำแนะนำ คำชี้แจง คำอธิบาย คำบรรยาย เช่น ประกาศเตือนภัยต่างๆ ยาและการใช้ยา การใช้ อุปกรณ์และสิ่งของ การสืบค้นข้อมูลทาง อินเทอร์เน็ต Modal Verbs : should/ ought to/ need/ have to/ must+ verb ที่เป็น infinitive without to เช่น You should have it after meal. (Active Voice)/ The doses must be divided. (Passive Voice)

ตาราง 1 (ต่อ)

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
		<ul style="list-style-type: none"> - Direct/ Indirect Speech - คำสันธาน (Conjunctions) and/ but/ or/ so/ not only...but also/ both...and/ as well as/ after/ because etc.- ตัวเชื่อม (Connective Words) เช่น First,... Second,... Third,... Fourth,... Next,... Then,... Finally,...etc.
	<p>2. อ่านออกเสียงข้อความ ข่าว ประกาศ โฆษณา บทร้อยกรอง และบท ละครสั้น (skit) ถูกต้อง ตามหลักการอ่าน</p>	<ul style="list-style-type: none"> ● ข้อความ ข่าว ประกาศ โฆษณา บทร้อยกรอง และบทละครสั้น ● การใช้พจนานุกรม ● หลักการอ่านออกเสียงเช่น <ul style="list-style-type: none"> - การออกเสียงพยัญชนะต้นคำและพยัญชนะท้ายคำสระเสียงสั้น สระเสียงยาว สระประสม - การออกเสียงเน้นหนัก-เบา ในคำและกลุ่มคำ - การออกเสียงตามระดับเสียงสูง-ต่ำ ในประโยค - การออกเสียงเชื่อมโยงในข้อความ - การแบ่งวรรคตอนในการอ่าน - การอ่านบทร้อยกรองตามจังหวะ
	<p>3. อธิบายและเขียน ประโยคและข้อความให้ สัมพันธ์กับสื่อที่ไม่ใช่ ความเรียงรูปแบบต่างๆ ที่อ่าน รวมทั้งระบุและ เขียนสื่อที่ไม่ใช่ความเรียง รูปแบบต่างๆ ให้สัมพันธ์</p>	<ul style="list-style-type: none"> ● ประโยคและข้อความ ● การตีความ/ถ่ายโอนข้อมูลให้สัมพันธ์กับสื่อที่ไม่ใช่ความเรียง เช่น ภาพ แผนผัง กราฟ แผนภูมิ ตาราง อักษรย่อ จากกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นด้วยการพูดและการเขียนอธิบาย โดยใช้ Comparison of Adjectives/ Adverbs/ Contrast : but, although, however, in spite of.../ Logical

ตาราง 1 (ต่อ)

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
	กับประโยค และข้อความที่ฟังหรืออ่าน	connectives เช่น caused by/ followed by/ consist of etc.
	4. จับใจความสำคัญ วิเคราะห์ความสรุปความ ตีความ และแสดงความ คิดเห็นจากการฟังและอ่านเรื่องที่เป็นสารคดี และบันเทิงคดีพร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ	<ul style="list-style-type: none"> ● เรื่องที่เป็นสารคดีและบันเทิงคดี ● การจับใจความสำคัญการสรุปความ การวิเคราะห์ความการตีความ ● การใช้ skimming/scanning/guessing/context clue ● ประโยคที่ใช้ในการแสดงความคิดเห็นการให้เหตุผลและการยกตัวอย่างเช่น I believe.../ I agree with... but.../ Well, I must say.../ What do you think of / about...?/ I think/ don't think...?/ What's your opinion about...?/ In my opinion.../ <ul style="list-style-type: none"> - if clauses - so...that/ such...that - too to.../ enough to... - on the other hand,... - other(s)/ another/ the other(s) - คำสันธาน (Conjunctions) because/ and/ so/ but/ however/ because of/ due to/ following to etc. - Infinitive Pronouns : some, any, someone, anyone, everyone, one, ones etc. - Tenses : present simple/ present continuous/ present perfect/ past simple/ future tense etc. - Simple Sentences/ Compound Sentences/ Complex Sentences

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูล
ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ตาราง 2 สาระที่ 1 มาตรฐาน ต 1.2

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม.4-6	1. สนทนาและเขียนโต้ตอบ ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและ เรื่องต่างๆ ใกล้ตัว ประสบการณ์สถานการณ์ ข่าว/เหตุการณ์ประเด็นที่ อยู่ในความสนใจของสังคม และสื่อสารอย่างต่อเนื่อง และเหมาะสม	<ul style="list-style-type: none"> ภาษาที่ใช้ในการสื่อสารระหว่างบุคคล เช่น การทักทายกล่าวลา ขอขอบคุณ ขอโทษชมเชย การพูดแทรกอย่างสุภาพ การชักชวน การแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เรื่องใกล้ตัว สถานการณ์ต่างๆ ในชีวิตประจำวัน การสนทนา/เขียนข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและบุคคลใกล้ตัวประสบการณ์สถานการณ์ต่างๆ ข่าวเหตุการณ์ ประเด็นที่อยู่ในความสนใจของสังคม
	2. เลือกและใช้คำขอร้อง ให้คำแนะนำ คำชี้แจง คำอธิบายอย่างคล่องแคล่ว	<ul style="list-style-type: none"> คำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจง คำอธิบายที่มีขั้นตอนซับซ้อน
	3. พูดและเขียนแสดง ความต้องการ เสนอ ตอบ รับและปฏิเสธการให้ ความช่วยเหลือใน สถานการณ์จำลองหรือ สถานการณ์จริงอย่าง เหมาะสม	<ul style="list-style-type: none"> ภาษาที่ใช้ในการแสดงความต้องการ เสนอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์ต่างๆ เช่น Please... /..., please./ I'd like.../ I need.../ May/ Can/ Could...?/ Would you please...? Yes,../ Please do. /Certainly./ Yes, of course. /Sure./ Need some help?/ What can I do to help?/ Would you like any help?/ If you like I could.../ What can I do to help?/ Would you like any help?/ Would you like

ตาราง 2 (ต่อ)

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
		me to help you?/ If you need anything, please.../ Is there anything I can do?/ I'll do it for you./ I'm afraid.../ I'm sorry, but.../ Sorry, but... etc.
	4. พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลบรรยาย อธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่อง/ประเด็น/ข่าว/เหตุการณ์ที่ฟังและอ่านอย่างเหมาะสม	<ul style="list-style-type: none"> คำศัพท์ สำนวน ประโยคและข้อความที่ใช้ในการขอและให้ข้อมูล บรรยาย อธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับประเด็น/ข่าว/เหตุการณ์ที่ฟังและอ่าน
	5. พูดและเขียนบรรยายความรู้สึกและแสดงความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ กิจกรรม ประสบการณ์ และข่าว/เหตุการณ์อย่างมีเหตุผล	<ul style="list-style-type: none"> ภาษาที่ใช้ในการแสดงความรู้สึก ความคิดเห็น และให้เหตุผลประกอบ เช่น ชอบ ไม่ชอบ ดีใจ เสียใจ มีความสุข เศร้า หิว รสชาติ สวย น่าเกลียด เลียดัง ดี ไม่ดี จากข่าว เหตุการณ์ สถานการณ์ ในชีวิตประจำวัน เช่น Nice./ Very nice./ Well done!/ Congratulations on... I like... because.../ I love... because.../ I feel... because.../ I think.../I believe.../ I agree/disagree.../ I'm afraid I don't like.../ I don't believe.../ I have no idea.../ Oh no! etc.

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพูดและการเขียน

ตาราง 3 สาระที่ 1 มาตรฐาน ต 1.3

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม.4-6	1. พูดและเขียนนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง ประสบการณ์ ข่าว/เหตุการณ์ เรื่องและประเด็นต่างๆ ตามความสนใจของสังคม	<ul style="list-style-type: none"> ● การนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง ประสบการณ์ ข่าว/เหตุการณ์ เรื่องและประเด็นที่อยู่ในความสนใจของสังคม เช่น การเดินทาง การรับประทานอาหาร การเล่นกีฬา/ดนตรี การดูภาพยนตร์ การฟังเพลง การเลี้ยงสัตว์ การอ่านหนังสือ การท่องเที่ยว การศึกษา สภาพสังคม เศรษฐกิจ
	2. พูดและเขียนสรุปใจความสำคัญ/แก่นสาระที่ได้จากการวิเคราะห์ เรื่อง กิจกรรม ข่าว เหตุการณ์และสถานการณ์ตามความสนใจ	<ul style="list-style-type: none"> ● การจับใจความสำคัญ/แก่นสาระ การวิเคราะห์เรื่อง กิจกรรม ข่าวเหตุการณ์ และสถานการณ์ตามความสนใจ
	3. พูดและเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับ กิจกรรม ประสบการณ์ และเหตุการณ์ทั้งในท้องถิ่น สังคม และโลก พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ	<ul style="list-style-type: none"> ● การแสดงความคิดเห็นการให้เหตุผลประกอบ และยกตัวอย่างเกี่ยวกับกิจกรรม ประสบการณ์ และเหตุการณ์ในท้องถิ่น สังคม และโลก

5.2 สารระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

ตาราง 4 สารระที่ 2 มาตรฐาน ต 2.1

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม.4-6	1. เลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางเหมาะกับระดับของบุคคล โอกาส และสถานที่ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา	<ul style="list-style-type: none"> ● การเลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางในการสนทนาระดับของภาษา มารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาเช่น การขอบคุณขอโทษ การชมเชย การใช้สีหน้าท่าทางประกอบ การพูดขณะแนะนำตนเอง การสัมผัสมือ การโบกมือ การแสดงความ รู้สึกชอบ/ไม่ชอบ การกล่าวอวยพร การแสดงอาการตอบรับหรือปฏิเสธ
	2. อธิบาย/อภิปรายวิถีชีวิต ความคิดความเชื่อและที่มาของขนบธรรมเนียมและประเพณีของเจ้าของภาษา	<ul style="list-style-type: none"> ● วิถีชีวิต ความคิด ความเชื่อ และที่มาของขนบธรรมเนียม และประเพณีของเจ้าของภาษา
	3. เข้าร่วม แนะนำ และจัดกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมอย่างเหมาะสม	<ul style="list-style-type: none"> ● กิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรม เช่น การเล่นเกม การร้องเพลง การเล่านิทาน/เรื่องจากภาพยนตร์ บทบาทสมมุติ ละครสั้น วันขอบคุณพระเจ้า วันคริสต์มาส วันขึ้นปีใหม่วันวาเลนไทน์

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษา และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้อง และเหมาะสม

ตาราง 5 สาระที่ 2 มาตรฐาน ต 2.2

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม.4-6	1. อธิบาย/เปรียบเทียบ ความแตกต่างระหว่าง	<ul style="list-style-type: none"> ● การอธิบาย/การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างโครงสร้างประโยค ข้อความ สำนวน
	โครงสร้างประโยค ข้อความ สำนวน คำ พังเพย สุภาสิตและบทกลอนของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย	คำพังเพย สุภาสิต และบทกลอนของ ภาษาต่างประเทศและภาษาไทย
	2. วิเคราะห์/อภิปราย ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างวิถีชีวิต ความเชื่อและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับของไทยและนำไปใช้อย่างมีเหตุผล	<ul style="list-style-type: none"> ● การวิเคราะห์/การอภิปรายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างวิถีชีวิต ความเชื่อและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับของไทยการนำวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาไปใช้

5.3 สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่ม สาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนาแสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

ตาราง 6 สารระที่ 3 มาตรฐาน ต 3.1

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม.4-6	1. ค้นคว้า/สืบค้น บันทึกรูป และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น จากแหล่งเรียนรู้ต่างๆ และนำเสนอด้วยการพูดและการเขียน	<ul style="list-style-type: none"> ● การค้นคว้า/การสืบค้น การบันทึกการสรุป การแสดงความคิดเห็น และนำเสนอข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น จากแหล่งเรียนรู้ต่างๆ

5.4 สารระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

ตาราง 7 สารระที่ 4 มาตรฐาน ต 4.1

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม.4-6	1. ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษา ชุมชน และสังคม	<ul style="list-style-type: none"> ● การใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลองเสมือนจริงที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษา
ต่อ การประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

ตาราง 8 สาระที่ 4 มาตรฐาน ต 4.2

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม.4-6	1. ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น/ค้นคว้า รวบรวม วิเคราะห์ และสรุปความรู้/ข้อมูลต่างๆ จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ	<ul style="list-style-type: none"> การใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น/การค้นคว้าความรู้/ข้อมูลต่างๆ จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ
	2. เผยแพร่/ประชาสัมพันธ์ข้อมูล ข่าวสารของโรงเรียน ชุมชน และท้องถิ่น/ประเทศชาติ เป็นภาษาต่างประเทศ	<ul style="list-style-type: none"> การใช้ภาษาอังกฤษในการเผยแพร่/ประชาสัมพันธ์ข้อมูล ข่าวสารของโรงเรียน ชุมชน และท้องถิ่น/ประเทศชาติ เช่นการทำหนังสือเล่มเล็กแนะนำโรงเรียน ชุมชน ท้องถิ่น/ประเทศชาติ การทำแผ่นปลิว ป้ายคำขวัญ คำเชิญชวนแนะนำโรงเรียน สถานที่สำคัญในชุมชนและท้องถิ่น/ประเทศชาติ การนำเสนอข้อมูลข่าวสารในโรงเรียน ชุมชน ท้องถิ่น/ประเทศชาติ เป็นภาษาอังกฤษ

จากตาราง 1 ถึง 8 สามารถสรุปได้ว่าตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 แบ่งได้เป็น 4 สาระ และมีทั้งหมด 8 มาตรฐานการเรียนรู้

6. คำอธิบายรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน

ชื่อวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน รหัสวิชา อ31102 กลุ่มสาระการเรียนรู้
ภาษาต่างประเทศ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสกลราชวิทยานุกูล เวลา 40 ชั่วโมง
จำนวน 1.0 หน่วยกิต

อ่านออกเสียงข้อความ ข่าว ประกาศ โฆษณา บทร้อยกรอง จับใจความ
สำคัญ วิเคราะห์ความสรุปความ ดีความ และแสดงความคิดเห็นจากการฟังและอ่านเรื่อง
ที่เป็นสารคดีและบันเทิงคดีพร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบเลือกและใช้คำ
ขอรับรอง ปฏิบัติตามและให้คำแนะนำคำชี้แจง คำอธิบายในคู่มือการใช้งาน อธิบายและเขียน
ประโยคข้อความให้สัมพันธ์กับสื่อที่ไม่ใช่ความเรียง เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่าง
โครงสร้างประโยค ข้อความ จำนวนคำพ้องเพย สุภาพสิต และบทกลอนระหว่างภาษาอังกฤษ
และภาษาไทย สนทนา เขียนบรรยายโต้ตอบ แสดงความต้องการ ความรู้สึก ตอบรับและ
ปฏิเสธ ขอและให้ข้อมูล เกี่ยวกับตนเอง กิจกรรม ประสบการณ์ ข่าว และเหตุการณ์ใน
ท้องถิ่น เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษา และวัฒนธรรมในสถานการณ์จริง หรือจำลองใน
ห้องเรียน ใช้ภาษาสื่อสาร น้ำเสียง กิริยาท่าทาง เหมาะสมกับระดับของบุคคล เวลาโอกาส
และสถานที่ เหมาะสมตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

โดยใช้ทักษะกระบวนการฟัง พูด อ่าน เขียน ใช้ภาษาอังกฤษในการค้นคว้า
บันทึก รวบรวม แสดงความคิดเห็น สรุปข้อมูล และการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ สามารถ
ใช้ภาษาสื่อสารในรูปแบบต่างๆ ตามสถานการณ์ ในสถานศึกษาและชุมชน

เห็นคุณค่าและมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ มุ่งมั่น
ในการทำงาน รักความเป็นไทย ใช้ชีวิตอย่างพอเพียง และสามารถนำความรู้ไปใช้ใน
ชีวิตประจำวันได้อย่างเหมาะสม

รหัสตัวชี้วัด ต 1.1 : ม.4/1, ม.4/2, ม.4/3, ม.4/4;

ต 1.2 : ม.4/1, ม.4/2, ม.4/3, ม.4/4, ม.4/5;

ต 1.3: ม.4/1, ม.4/2, ม.4/3;

ต 2.1: ม.4/1, ม.4/2, ม.4/3;

ต 2.2: ม.4/1, ม.4/2;

ต 3.1: ม.4/1;

ต 4.1 : ม.4/1;

ต 4.2: ม.4/1, ม.4/2

รวมทั้งหมด 21 ตัวชี้วัด

7. การวิเคราะห์กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบบูรณาการ

การวิเคราะห์กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์สาระการเรียนรู้และมาตรฐานการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย รายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน รหัสวิชา อ31102 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ตามตารางต่อไปนี้

ตาราง 9 การวิเคราะห์สาระการเรียนรู้และมาตรฐานการเรียนรู้ รายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน รหัสวิชา อ31102 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ลำดับที่	สาระการเรียนรู้	มาตรฐาน	ตัวชี้วัด
1	สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร	มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล	<ol style="list-style-type: none"> ปฏิบัติตามคำแนะนำในคู่มือการใช้งานต่างๆ คำชี้แจง คำอธิบาย และคำบรรยายที่ฟังและอ่าน อ่านออกเสียงข้อความ ข่าว ประกาศ โฆษณา บทหรือกรอง และบทละครสั้น (skit) ถูกต้องตามหลักการอ่าน อธิบายและเขียนประโยคและข้อความให้สัมพันธ์กับสื่อที่ไม่ใช่เสียงรูปแบบต่างๆ ที่อ่านรวมทั้งระบุและเขียนสื่อที่ไม่ใช่เสียงรูปแบบต่างๆ ให้สัมพันธ์กับประโยค และข้อความที่ฟังหรืออ่าน จับใจความสำคัญวิเคราะห์ความสรุปความตีความและแสดงความคิดเห็นจากการฟังและอ่านเรื่องที่เป็นสารคดีและบันเทิงคดีพร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ

ตาราง 9 (ต่อ)

ลำดับที่	สาระการ เรียนรู้	มาตรฐาน	ตัวชี้วัด
		<p>มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ เหตุผล</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. สนทนาและเขียนโต้ตอบข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องต่างๆ ใกล้ตัว ประสบการณ์ สถานการณ์ ข่าว/ เหตุการณ์ประเด็นที่อยู่ในความสนใจของสังคมและสื่อสารอย่างต่อเนื่องและเหมาะสม 2. เลือกและใช้คำขอร้องให้คำแนะนำ คำชี้แจง คำอธิบายอย่างคล่องแคล่ว 3. พูดและเขียนแสดงความต้องการ เสนอ ตอบรับ และปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์จำลองหรือสถานการณ์จริงอย่างเหมาะสม 4. พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล บรรยาย อธิบาย เปรียบเทียบและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่อง/ ประเด็น/ข่าว/เหตุการณ์ที่ฟังและอ่านอย่างเหมาะสม 5. พูดและเขียนบรรยายความรู้สึก และแสดงความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับ เรื่องต่างๆ กิจกรรม ประสบการณ์ และข่าว/เหตุการณ์อย่างมีประสิทธิภาพ

ตาราง 9 (ต่อ)

ลำดับที่	สาระการเรียนรู้	มาตรฐาน	ตัวชี้วัด
		มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสารความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพูดและการเขียน	<p>1. พูดและเขียนนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง/ประสบการณ์ ข่าว/เหตุการณ์เรื่องและประเด็นต่างๆ ตามความสนใจของสังคม</p> <p>2. พูดและเขียนสรุปใจความสำคัญ/แก่นสาระที่ได้จากการวิเคราะห์เรื่องกิจกรรม ข่าว เหตุการณ์และสถานการณ์ตามความสนใจ</p> <p>3. พูดและเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม ประสบการณ์ และเหตุการณ์ทั้งในท้องถิ่น สังคม และโลก พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ</p>
2	สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม	มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ	<p>1. เลือกใช้ภาษานำเสียงและกิริยาท่าทางเหมาะกับระดับของบุคคล โอกาสและสถานที่ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา</p> <p>2. อธิบาย/อภิปรายวิถีชีวิตความคิด ความเชื่อและที่มาของขนบธรรมเนียมและประเพณีของเจ้าของภาษา</p> <p>3. เข้าร่วมแนะนำและจัดกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมอย่างเหมาะสม</p>

ตาราง 9 (ต่อ)

ลำดับที่	สาระการ เรียนรู้	มาตรฐาน	ตัวชี้วัด
		มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจ ความเหมือนและความ แตกต่างระหว่างภาษา และวัฒนธรรมของ เจ้าของภาษากับภาษา และวัฒนธรรมไทยและ นำมาใช้อย่างถูกต้องและ เหมาะสม	1. อธิบาย/เปรียบเทียบความ แตกต่างระหว่างโครงสร้างประโยค ข้อความสำนวนคำพังเพยสุภาษิต และบทกลอนของภาษาต่างประเทศ และภาษาไทย 2. วิเคราะห์/อภิปรายความเหมือน และความแตกต่างระหว่างวิถีชีวิต ความเชื่อและวัฒนธรรมของเจ้าของ ภาษากับของไทยและนำไปใช้อย่างมี เหตุผล
3	สาระที่ 3 ภาษากับ ความ สัมพันธ์กับ กลุ่มสาระ การเรียนรู้อื่น	มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษา ต่างประเทศในการ เชื่อมโยงความรู้กับกลุ่ม สาระการเรียนรู้อื่นและ เป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้และเปิด โลกทัศน์ของตน	1. ค้นคว้า/สืบค้นบันทึกสรุปและ แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อมูล ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้ อื่นจากแหล่งเรียนรู้ต่างๆ และ นำเสนอด้วยการพูดและการเขียน
4	สาระที่ 4 ภาษากับ ความสัมพันธ์ กับชุมชนและ โลก	มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษา ต่างประเทศในสถาน การณ์ต่างๆ ทั้งใน สถานศึกษาชุมชน และสังคม	1. ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์ จริง/สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้น ในห้องเรียนสถานศึกษาชุมชนและ สังคม

ตาราง 9 (ต่อ)

ลำดับที่	สาระการ เรียนรู้	มาตรฐาน	ตัวชี้วัด
		มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ ภาษาต่างประเทศเป็น เครื่องมือพื้นฐานใน การศึกษาต่อการ ประกอบอาชีพและการ แลกเปลี่ยนเรียนรู้กับ สังคมโลก	1. ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น/ ค้นคว้า รวบรวม วิเคราะห์และสรุป ความรู้/ข้อมูลต่างๆ จากสื่อและ แหล่งการเรียนรู้ต่างๆ ในการศึกษา ต่อและประกอบอาชีพ 2. เผยแพร่/ประชาสัมพันธ์ข้อมูล ข่าวสารของโรงเรียนชุมชนและ ท้องถิ่น/ประเทศชาติเป็น ภาษาต่างประเทศ

8. โครงสร้างการจัดการเรียนรู้

ผู้วิจัยกำหนดโครงสร้างการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ
แบบบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ดังตาราง 10

ตาราง 10 โครงสร้างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบบูรณาการเพื่อเสริมสร้าง
ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

หน่วยที่	แผนการจัดการเรียนรู้	มาตรฐาน/ ตัวชี้วัด	การบูรณาการ	สาระ แกนกลาง	เวลา ชั่วโมง
1 Let Us Move Ahead	1. Let Us Move Ahead	ต 1.1 : ม.4/1, ม.4/2, ม.4/3, ม.4/4 ; ต 1.2 : ม.4/1, ม.4/2, ม.4/3, ม.4/4, ม.4/5 ; ต 1.3: ม.4/1, ม.4/2, ม.4/3	ศิลปะ ศ 2.1 ม.4/7	การถ่ายทอด อารมณ์ ความรู้สึก ของงานดนตรีจาก แต่ละวัฒนธรรม	2
2 Phaya Khankhak	2. Phaya Khankhak	ต 1.1: ม.4/1, ม.4/2, ม.4/3, ม.4/4 ; ต 1.2: ม.4/1, ม.4/2, ม.4/3, ม.4/4, ม.4/5 ; ต 1.3: ม.4/1, ม.4/2, ม.4/3	ภาษาไทย ท 1.1 ม.4/2 ม.4/3	การอ่านจับใจความ จากสื่อต่างๆ คือ วรรณกรรมพื้นบ้าน	2
3 The Buddhist Lent	3. The Buddhist Lent	ต 1.1 : ม.4/1, ม.4/2, ม.4/3, ม.4/4 ; ต 1.2 : ม.4/1, ม.4/2, ม.4/3, ม.4/4, ม.4/5 ; ต 1.3: ม.4/1, ม.4/2, ม.4/3	สังคมศึกษา ศาสนา และ วัฒนธรรม ส 1.2 ม.4/4	การปฏิบัติตนที่ ถูกต้องในวันสำคัญ และเทศกาลที่สำคัญ ในพระพุทธศาสนา หรือศาสนาอื่น	2

ตาราง 10 (ต่อ)

หน่วยที่	แผนการจัดการเรียนรู้	มาตรฐาน/ ตัวชี้วัด	การบูรณาการ	สาระ แกนกลาง	เวลา ชั่วโมง
4 Teenage Life	4. Teenage Life Part 1	ต 1.1 : ม.4/1, ม.4/2, ม.4/3, ม.4/4 ; ต 1.2 : ม.4/1, ม.4/2, ม.4/3, ม.4/4, ม.4/5 ; ต 1.3: ม.4/1, ม.4/2, ม.4/3	สุขศึกษา พลศึกษา พ 2.1 ม.4/1	อิทธิพลของ ครอบครัว เพื่อน สังคม และ วัฒนธรรมที่มีต่อ พฤติกรรมทางเพศ และการดำเนินชีวิต	2
	5. Teenage Life Part 2	ต 1.1 : ม.4/1, ม.4/2, ม.4/3, ม.4/4 ; ต 1.2 : ม.4/1, ม.4/2, ม.4/3, ม.4/4, ม.4/5 ; ต 1.3: ม.4/1, ม.4/2, ม.4/3	สุขศึกษา พลศึกษา พ 2.1 ม.4/1	อิทธิพลของ ครอบครัว เพื่อน สังคม และ วัฒนธรรมที่มีต่อ พฤติกรรมทางเพศ และการดำเนินชีวิต	2
5 Setup a Smartphone	6. Setup a Smartphone	ต 1.1 : ม.4/1, ม.4/2, ม.4/3, ม.4/4 ; ต 1.2 : ม.4/1, ม.4/2, ม.4/3, ม.4/4, ม.4/5 ; ต 1.3: ม.4/1, ม.4/2, ม.4/3	การงาน อาชีพและ เทคโนโลยี ง 1.1 ม.4/1	การแก้ปัญหาใน การทำงาน คือ การติดตั้ง ประกอบ ซ่อมแซมอุปกรณ์ เครื่องมือ เครื่องใช้ สิ่งอำนวยความสะดวก สะดวกในบ้านและ โรงเรียน	2

ตาราง 10 (ต่อ)

หน่วยที่	แผนการจัดการเรียนรู้	มาตรฐาน/ ตัวชี้วัด	การบูรณาการ	สาระ แกนกลาง	เวลา ชั่วโมง
6 Save the Environment	7. Save the Environment	ต 1.1 : ม.4/1, ม.4/2, ม.4/3, ม.4/4 ; ต 1.2 : ม.4/1, ม.4/2, ม.4/3, ม.4/4, ม.4/5 ; ต 1.3: ม.4/1, ม.4/2, ม.4/3	วิทยาศาสตร์ ว 2.2 ม.4/2	สิ่งแวดล้อมที่อยู่ใน สภาพเสื่อมโทรม หรือเกิดเป็นมลพิษ ที่เป็นผลเนื่องมาจาก การใช้ ทรัพยากรธรรมชาติ	2
7 How Much I need	8. How Much I Need	ต 1.1 : ม.4/1, ม.4/2, ม.4/3, ม.4/4 ; ต 1.2 : ม.4/1, ม.4/2, ม.4/3, ม.4/4, ม.4/5 ; ต 1.3: ม.4/1, ม.4/2, ม.4/3	คณิตศาสตร์ ค 5.3 ม.4/1	สถิติและข้อมูล	2

จากโครงสร้างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 สรุปได้ว่า กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบบูรณาการประกอบด้วยหน่วยการเรียนรู้จำนวน 7 หน่วย และแผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 8 แผน

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ที่นำมาบูรณาการ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ เป็นเกณฑ์ในการกำหนดคุณภาพของผู้เรียน เมื่อเรียนจบการศึกษาขั้นพื้นฐานซึ่งกำหนดไว้เฉพาะส่วนที่จำเป็นสำหรับเป็นพื้นฐานในการดำรงชีวิตให้มีคุณภาพ สำหรับสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยนำมาพัฒนากิจกรรมบูรณาการระหว่างกลุ่มสาระการเรียนรู้ 7 กลุ่มสาระ ได้แก่ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์, กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ และกลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี มีรายละเอียดดังต่อไปนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2553, หน้า 75-189)

1. กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

1.1 หลักการ ภาษาไทยเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนจนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร การเรียนรู้ต้องมีประสิทธิภาพ และเพื่อนำไปใช้ในชีวิตจริง

1.2 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

1.2.1 สาระที่ 1 การอ่าน

มาตรฐาน ท 1.1 ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดเพื่อนำไปใช้ตัดสินใจ แก้ปัญหาในการดำเนินชีวิตและมีนิสัยรักการอ่าน

1.2.2 สาระที่ 2 การเขียน

มาตรฐาน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียนเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่างๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

1.2.3 สาระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด

มาตรฐาน ท 3.1 สามารถเลือกฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ และพูดแสดงความรู้ ความคิด และความรู้สึกในโอกาสต่างๆ อย่างมีวิจารณญาณและสร้างสรรค์

1.2.4 สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย

มาตรฐาน ท 4.1 เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงของภาษาและพลังของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษา และรักษาภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ

1.2.5 สารที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม

มาตรฐาน ท 5.1 เข้าใจและแสดงความคิดเห็น วิเคราะห์วรรณคดีและวรรณกรรมไทยอย่างเห็นคุณค่าและนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง

1.3 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง

ตาราง 11 สารที่ 1 มาตรฐาน ท 1.1 ม.4-6

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม.4-ม.6	<p>1. อ่านออกเสียงบทร้อยแก้ว และบทร้อยกรองได้อย่างถูกต้องไพเราะและเหมาะสมกับเรื่องที่อ่าน</p> <p>2. ตีความ แปลความ และขยายความเรื่องที่อ่าน</p> <p>3. วิเคราะห์และวิจารณ์เรื่องที่อ่านในทุกๆ ด้านอย่างมีเหตุผล</p> <p>4. คาดคะเนเหตุการณ์จากเรื่องที่อ่าน และประเมินค่าเพื่อนำความรู้ความคิดไปใช้ตัดสินใจแก้ปัญหาในการดำเนินชีวิต</p> <p>5. วิเคราะห์ วิจารณ์ แสดงความคิดเห็นโต้แย้งกับเรื่องที่อ่าน และเสนอความคิดใหม่อย่างมีเหตุผล</p> <p>6. ตอบคำถามจากการอ่านประเภทต่างๆ ภายในเวลาที่กำหนด</p> <p>7. อ่านเรื่องต่างๆ แล้วเขียนกรอบแนวคิดผังความคิด บันทึกย่อความ และรายงาน</p>	<ul style="list-style-type: none"> • การอ่านออกเสียง ประกอบด้วย <ul style="list-style-type: none"> - บทร้อยแก้วประเภทต่างๆ เช่น บทความนวนิยายและความเรียง - บทร้อยกรอง เช่น โคลง ฉันท์ กาพย์ กลอน ร่าย และลิลิต • การอ่านจับใจความจากสื่อต่างๆ เช่น <ul style="list-style-type: none"> - ข่าวสารจากสื่อสิ่งพิมพ์ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ และแหล่งเรียนรู้ต่างๆ ในชุมชน - บทความ - นิทาน - เรื่องสั้น - นวนิยาย - วรรณกรรมพื้นบ้าน - วรรณคดีในบทเรียน - บทโฆษณา - สารคดี - บันทึกคดี - ปาฐกถา - พระบรมราชาบาท - เทศนา

ตาราง 11 (ต่อ)

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม.4-ม.6	8. สังเคราะห์ความรู้จากการอ่าน สื่อสิ่งพิมพ์ สื่ออิเล็กทรอนิกส์และ แหล่งเรียนรู้ต่างๆ มาพัฒนาตน พัฒนาการเรียน และพัฒนาความรู้ ทางอาชีพ 9. มีมารยาทในการอ่าน	- คำบรรยาย - คำสอน - บทร้อยกรองร่วมสมัย - บทเพลง - บทอาเศียรวาท - คำขวัญ • มารยาทในการอ่าน

จากสาระการเรียนรู้ที่กล่าวมา พอสรุปได้ว่า สาระการเรียนรู้ที่เหมาะสมและสอดคล้องกับการเรียนของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 คือ การเรียนรู้เกี่ยวกับนิทาน นวนิยาย วรรณคดีในบทเรียน ได้แก่ เรื่องพญาคันคาก

2. กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์

2.1 หลักการ คณิตศาสตร์มีบทบาทสำคัญยิ่งต่อการพัฒนาความคิดมนุษย์ ทำให้มนุษย์มีความคิดสร้างสรรค์ คิดอย่างมีเหตุผลเป็นระบบมีแบบแผน สามารถวิเคราะห์ปัญหาหรือสถานการณ์ได้อย่างถี่ถ้วนรอบคอบ ช่วยให้คาดการณ์วางแผนตัดสินใจแก้ปัญหาและนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้องเหมาะสม นอกจากนี้คณิตศาสตร์ยังเป็นเครื่องมือในการศึกษาทางด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และศาสตร์อื่นๆ คณิตศาสตร์จึงมีประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิตช่วยพัฒนาคุณภาพชีวิตให้ดีขึ้นและสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์เปิดโอกาสให้เยาวชนทุกคนได้เรียนรู้คณิตศาสตร์อย่างต่อเนื่องตามศักยภาพโดยกำหนดสาระหลักที่จำเป็นสำหรับผู้เรียนทุกคน

2.2 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

2.2.1 สาระที่ 1 จำนวนและการดำเนินการ

มาตรฐาน ค 1.1 เข้าใจถึงความหลากหลายของการแสดงจำนวนและการใช้จำนวนในชีวิตจริง

มาตรฐาน ค 1.2 เข้าใจถึงผลที่เกิดขึ้นจากการดำเนินการของจำนวนและความสัมพันธ์ระหว่างการดำเนินการต่างๆ และสามารถใช้ในการดำเนินการในการแก้ปัญหา

มาตรฐาน ค 1.3 ใช้การประมาณค่าในการคำนวณและแก้ปัญหา

มาตรฐาน ค 1.4 เข้าใจระบบจำนวนและนำเสนอเกี่ยวกับจำนวนไปใช้

2.2.2 สารที่ 2 การวัด

มาตรฐาน ค 2.1 เข้าใจพื้นฐานเกี่ยวกับการวัดวัดและคาดคะเนขนาดของสิ่งที่ต้องการวัด

มาตรฐาน ค 2.2 แก้ปัญหาเกี่ยวกับการวัด

2.2.3 สารที่ 3 เรขาคณิต

มาตรฐาน ค 3.1 อธิบายและวิเคราะห์รูปเรขาคณิตสองมิติและสามมิติ

มาตรฐาน ค 3.2 ใช้การนึกภาพ (Visualization) ใช้เหตุผลเกี่ยวกับปริภูมิ (spatial reasoning) และใช้แบบจำลองทางเรขาคณิต (geometric model) ในการแก้ปัญหา

2.2.4 สารที่ 4 พีชคณิต

มาตรฐาน ค 4.1 เข้าใจและวิเคราะห์แบบรูป (Pattern) ความสัมพันธ์และฟังก์ชัน

มาตรฐาน ค 4.2 ใช้นิพจน์ สมการ อสมการ กราฟ และตัวแบบเชิงคณิตศาสตร์ (Mathematical model) อื่นๆ แทนสถานการณ์ต่างๆ ตลอดจนแปลความหมายและนำไปใช้แก้ปัญหา

2.2.5 สารที่ 5 การวิเคราะห์ข้อมูลและความน่าจะเป็น

มาตรฐาน ค 5.1 เข้าใจและใช้วิธีการทางสถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล

มาตรฐาน ค 5.2 ใช้วิธีการทางสถิติและความรู้เกี่ยวกับความน่าจะเป็นในการคาดการณ์ได้อย่างสมเหตุสมผล

มาตรฐาน ค 5.3 ใช้ความรู้เกี่ยวกับสถิติและความน่าจะเป็นช่วยในการตัดสินใจและแก้ปัญหา

2.2.6 สารที่ 6 ทักษะและกระบวนการทางคณิตศาสตร์

มาตรฐาน ค 6.1 มีความสามารถในการแก้ปัญหา การให้เหตุผล การสื่อสาร การสื่อความหมายทางคณิตศาสตร์และการนำเสนอ การเชื่อมโยงความรู้ต่างๆ ทางคณิตศาสตร์และเชื่อมโยงคณิตศาสตร์กับศาสตร์อื่นๆ และมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์

2.3 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง

ตาราง 12 สาระที่ 5 มาตรฐาน ค 5.3 ม.4-6

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม.4-ม.6	1. ใช้ข้อมูลข่าวสารและค่าสถิติช่วยในการตัดสินใจ	• สถิติและข้อมูล
	2. ใช้ความรู้เกี่ยวกับความน่าจะเป็นช่วยในการตัดสินใจและแก้ปัญหา	• ความน่าจะเป็นของเหตุการณ์

จากสาระการเรียนรู้ที่กล่าวมา พอสรุปได้ว่า สาระการเรียนรู้ที่เหมาะสมและสอดคล้องกับการเรียนของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 คือ การเรียนรู้เกี่ยวกับข้อมูล ข่าวสาร และค่าสถิติช่วยในการตัดสินใจ ได้แก่ ข้อมูล สถิติของปริมาณสารอาหารโปรตีนที่จำเป็นต่อร่างกาย ในการบริโภคในชีวิตประจำวัน

3. กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์

3.1 หลักการวิทยาศาสตร์มีบทบาทสำคัญยิ่งในสังคมโลกปัจจุบันและอนาคต เพราะวิทยาศาสตร์เกี่ยวข้องกับทุกคนทั้งในชีวิตประจำวันและการงานอาชีพต่างๆ ตลอดจนเทคโนโลยี เครื่องมือเครื่องใช้และผลผลิตต่างๆ ที่มนุษย์ได้ใช้เพื่ออำนวยความสะดวกในชีวิตและการทำงาน เหล่านี้ ล้วนเป็นผลของความรู้วิทยาศาสตร์ ผสมผสานกับความคิดสร้างสรรค์และศาสตร์อื่นๆ วิทยาศาสตร์ช่วยให้มนุษย์ได้พัฒนาวิธีคิดทั้งความคิดเป็นเหตุเป็นผล คิดสร้างสรรค์ คิดวิเคราะห์ วิจัย วิจารณ์ มีทักษะสำคัญในการค้นหาความรู้ มีความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบ สามารถตัดสินใจโดยใช้ข้อมูลที่หลากหลายและมีประสิทธิภาพที่ตรวจสอบได้ วิทยาศาสตร์เป็นวัฒนธรรมของโลกสมัยใหม่ซึ่งเป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ (knowledge – based society) ดังนั้น ทุกคนจึงจำเป็นต้องได้รับการพัฒนาให้รู้วิทยาศาสตร์ เพื่อที่จะมีความรู้ความเข้าใจในธรรมชาติและเทคโนโลยีที่มนุษย์สร้างสรรค์ขึ้น สามารถนำความรู้ไปใช้อย่างมีเหตุผล สร้างสรรค์ และมีคุณธรรม

3.2 สารและมาตรฐานการเรียนรู้

3.2.1 สารที่ 1 สิ่งมีชีวิตกับกระบวนการดำรงชีวิต

มาตรฐาน ว 1.1 เข้าใจหน่วยพื้นฐานของสิ่งมีชีวิต ความสัมพันธ์ของโครงสร้าง และหน้าที่ของระบบต่างๆ ของสิ่งมีชีวิตที่ทำงานสัมพันธ์กัน มีกระบวนการสืบเสาะหาความรู้ สื่อสารสิ่งที่เรียนรู้และนำความรู้ไปใช้ในการดำรงชีวิตของตนเองและดูแลสิ่งมีชีวิต

มาตรฐาน ว 1.2 เข้าใจกระบวนการและความสำคัญของการถ่ายทอดลักษณะทางพันธุกรรม วิวัฒนาการของสิ่งมีชีวิต ความหลากหลายทางชีวภาพ การใช้เทคโนโลยีชีวภาพที่มีผลกระทบต่อมนุษย์และสิ่งแวดล้อม มีกระบวนการสืบเสาะหาความรู้ และจิตวิทยาศาสตร์ สื่อสารสิ่งที่เรียนรู้และนำความรู้ไปใช้ประโยชน์

3.2.2 สารที่ 2 ชีวิตกับสิ่งแวดล้อม

มาตรฐาน ว 2.1 เข้าใจสิ่งแวดล้อมในท้องถิ่น ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งแวดล้อมกับสิ่งมีชีวิต ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งมีชีวิตต่างๆ ในระบบนิเวศ มีกระบวนการสืบเสาะหาความรู้ และจิตวิทยาศาสตร์ สื่อสารสิ่งที่เรียนรู้และนำความรู้ไปใช้ประโยชน์

มาตรฐาน ว 2.2 เข้าใจความสำคัญของทรัพยากรธรรมชาติ การใช้ทรัพยากรธรรมชาติในระดับท้องถิ่น ประเทศ และโลก นำความรู้ไปใช้ในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในท้องถิ่นอย่างยั่งยืน

3.2.3 สารที่ 3 สารและสมบัติของสาร

มาตรฐาน ว 3.1 เข้าใจสมบัติของสาร ความสัมพันธ์ระหว่างสมบัติของสารกับโครงสร้างและแรงยึดเหนี่ยวระหว่างอนุภาค มีกระบวนการสืบเสาะหาความรู้ และจิตวิทยาศาสตร์ สื่อสารสิ่งที่เรียนรู้และนำความรู้ไปใช้ประโยชน์

มาตรฐาน ว 3.2 เข้าใจหลักการและธรรมชาติของการเปลี่ยนแปลงสถานะของสาร การเกิดการละลาย การเกิดปฏิกิริยา มีกระบวนการสืบเสาะหาความรู้ และจิตวิทยาศาสตร์ สื่อสารสิ่งที่เรียนรู้และนำความรู้ไปใช้ประโยชน์

3.2.4 สารที่ 4 แรงแและการเคลื่อนที่

มาตรฐาน ว 4.1 เข้าใจธรรมชาติของแรงแม่เหล็กไฟฟ้า แรงโน้มถ่วง และแรงนิวเคลียร์ มีกระบวนการสืบเสาะหาความรู้ สื่อสารสิ่งที่เรียนรู้และนำความรู้ไปใช้ประโยชน์อย่างถูกต้องและมีคุณธรรม

มาตรฐาน ว 4.2 เข้าใจลักษณะการเคลื่อนที่แบบต่างๆ ของวัตถุในธรรมชาติ มีกระบวนการสืบเสาะหาความรู้และจิตวิทยาศาสตร์ สื่อสารสิ่งที่เรียนรู้และนำความรู้ไปใช้ประโยชน์

3.2.5 สารที่ 5 พลังงาน

มาตรฐาน ว 5.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างพลังงานกับการดำรงชีวิต การเปลี่ยนรูปพลังงานปฏิสัมพันธ์ระหว่างสารและพลังงาน ผลของการใช้พลังงานต่อชีวิตและสิ่งแวดล้อม มีกระบวนการสืบเสาะหาความรู้ สื่อสารสิ่งที่เรียนรู้และนำความรู้ไปใช้ประโยชน์

3.2.6 สารที่ 6 กระบวนการเปลี่ยนแปลงของโลก

มาตรฐาน ว 6.1 เข้าใจกระบวนการต่างๆ ที่เกิดขึ้นบนผิวโลกและภายในโลก ความสัมพันธ์ของกระบวนการต่างๆ ที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงภูมิอากาศ ภูมิประเทศ และสัณฐานของโลก มีกระบวนการสืบเสาะหาความรู้และจิตวิทยาศาสตร์ สื่อสารสิ่งที่เรียนรู้และนำความรู้ไปใช้ประโยชน์

3.2.7 สารที่ 7 ดาราศาสตร์และอวกาศ

มาตรฐาน ว 7.1 เข้าใจวิวัฒนาการของระบบสุริยะ กาแล็กซีและเอกภพ การปฏิสัมพันธ์ภายในระบบสุริยะและผลต่อสิ่งมีชีวิตบนโลก มีกระบวนการสืบเสาะหาความรู้และจิตวิทยาศาสตร์ สื่อสารสิ่งที่เรียนรู้และนำความรู้ไปใช้ประโยชน์

มาตรฐาน ว 7.2 เข้าใจความสำคัญของเทคโนโลยีอวกาศที่นำมาใช้ในการสำรวจอวกาศและทรัพยากรธรรมชาติ ด้านการเกษตรและการสื่อสาร มีกระบวนการสืบเสาะหาความรู้และจิตวิทยาศาสตร์ สื่อสารสิ่งที่เรียนรู้และนำความรู้ไปใช้ประโยชน์อย่างมีคุณธรรมต่อชีวิตและสิ่งแวดล้อม

3.2.8 สารที่ 8 ธรรมชาติของวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

มาตรฐาน ว 8.1 ใช้กระบวนการทางวิทยาศาสตร์และจิตวิทยาศาสตร์ในการสืบเสาะหาความรู้ การแก้ปัญหา รู้ว่าปรากฏการณ์ทางธรรมชาติที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่มีรูปแบบที่แน่นอน สามารถอธิบายและตรวจสอบได้ ภายใต้อุปกรณ์และเครื่องมือที่มีอยู่ในช่วงเวลานั้นๆ เข้าใจว่า วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี สังคม และสิ่งแวดล้อมมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน

3.3 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง

ตาราง 13 สารระที่ 2 มาตรฐาน ว 2.2 ม.4-6

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม.4-ม.6	1. วิเคราะห์สภาพปัญหา สาเหตุของ ปัญหาสิ่งแวดล้อมและ ทรัพยากรธรรมชาติในระดับท้องถิ่น ระดับประเทศ และระดับโลก	<ul style="list-style-type: none"> - ความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันระหว่าง สิ่งมีชีวิตกับสิ่งแวดล้อมหรือระหว่าง สิ่งมีชีวิตกับสิ่งมีชีวิตด้วยกันมีความ สัมพันธ์กันหลายระดับ ตั้งแต่ระดับ ท้องถิ่น ระดับประเทศและระดับโลก - การเพิ่มขึ้นของประชากรมนุษย์ส่งผล ให้มีการใช้ทรัพยากรธรรมชาติเพิ่มขึ้น ทำให้ทรัพยากรธรรมชาติลดจำนวนลง และเกิดปัญหามลพิษทางด้านต่างๆ ตามมา - ปัญหามลพิษที่เกิดขึ้นมีด้วยกัน หลายสาเหตุ บางปัญหาที่มีผลกระทบ เกิดขึ้นในระดับท้องถิ่น บางปัญหาส่ง ผลกระทบระดับประเทศ และบางปัญหา มีความรุนแรงจนเป็นปัญหาระดับโลก
	2. อภิปรายแนวทางในการป้องกัน แก้ไข ปัญหาสิ่งแวดล้อมและ ทรัพยากรธรรมชาติ	<ul style="list-style-type: none"> - การใช้ทรัพยากรธรรมชาติต่างๆ ที่มี อยู่อย่างจำกัดจำเป็นต้องใช้ด้วยความ ระมัดระวังและไม่ให้เกิดผลกระทบต่อ สิ่งแวดล้อม - สิ่งแวดล้อมที่อยู่ในสภาพเสื่อมโทรม หรือเกิดเป็นมลพิษที่เป็นผลเนื่องมา จากการใช้ทรัพยากรธรรมชาติ ต้อง หาแนวทางในการป้องกัน แก้ไขฟื้นฟู ให้กลับมีสภาพที่สามารถใช้ได้

ตาราง 13 (ต่อ)

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
	3. วางแผนและดำเนินการเฝ้าระวัง อนุรักษ์ และพัฒนาสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ	- สิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ ควรต้องมีการเฝ้าระวัง อนุรักษ์ และพัฒนา ซึ่งทุกคนควรร่วมกันปฏิบัติ เพื่อให้เกิดการใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืน

จากสาระการเรียนรู้ที่กล่าวมา พอสรุปได้ว่าสาระการเรียนรู้ที่เหมาะสมและสอดคล้องกับการเรียนของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 คือ การเรียนรู้เกี่ยวกับสภาพปัญหา สาเหตุของปัญหาสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ ตลอดจนแนวทางในการป้องกันแก้ไข

4. กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม

4.1 หลักการกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม ช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจการดำรงชีวิตของมนุษย์ ทั้งในฐานะปัจเจกบุคคลและการอยู่ร่วมกันในสังคม การปรับตัวตามสภาพแวดล้อม การจัดการทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัด เข้าถึงการพัฒนาเปลี่ยนแปลงตามยุคสมัย กาลเวลา ตามเหตุ ปัจจัยต่างๆ เกิดความเข้าใจในตนเองและผู้อื่น มีความอดทน อดกลั้น ยอมรับในความแตกต่างและมีคุณธรรม สามารถนำความรู้ไปปรับใช้ในการดำเนินชีวิต เป็นพลเมืองดีของประเทศชาติ และสังคมโลก

4.2 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

4.2.1 สาระที่ 1 ศาสนา ศีลธรรม จริยธรรม

มาตรฐาน ส 1.1 รู้ และเข้าใจประวัติ ความสำคัญ ศาสนา หลักธรรมของพระพุทธศาสนาหรือศาสนาที่ตนนับถือและศาสนาอื่น มีศรัทธาที่ถูกต้อง ยึดมั่น และปฏิบัติตามหลักธรรม เพื่ออยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข

มาตรฐาน ส 1.2 เข้าใจ ตระหนักและปฏิบัติตนเป็นศาสนิกชนที่ดี และธำรงรักษาพระพุทธศาสนาหรือศาสนาที่ตนนับถือ

4.2.2 สาระที่ 2 หน้าที่พลเมือง วัฒนธรรม และการดำเนินชีวิตในสังคม

มาตรฐาน ส 2.1 เข้าใจและปฏิบัติตนตามหน้าที่ของการเป็นพลเมืองดี มีค่านิยมที่ดีงาม และดำรงรักษาประเพณีและวัฒนธรรมไทย ดำรงชีวิตอยู่ร่วมกันในสังคมไทย และ สังคมโลกอย่างสันติสุข

มาตรฐาน ส 2.2 เข้าใจระบบการเมืองการปกครองในสังคมปัจจุบัน ยึดมั่น ศรัทธา และดำรงรักษาไว้ซึ่งการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

4.2.3 สารที่ 3 เศรษฐศาสตร์

มาตรฐาน ส.3.1 เข้าใจและสามารถบริหารจัดการทรัพยากรในการผลิตและการบริโภคการใช้ทรัพยากรที่มีอยู่จำกัดได้อย่างมีประสิทธิภาพและคุ้มค่า รวมทั้งเข้าใจหลักการของเศรษฐกิจพอเพียง เพื่อดำรงชีวิตอย่างมีคุณภาพ

มาตรฐาน ส.3.2 เข้าใจระบบ และสถาบันทางเศรษฐกิจต่างๆ ความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจและความจำเป็นของการร่วมมือกันทางเศรษฐกิจในสังคมโลก

4.2.4 สารที่ 4 ประวัติศาสตร์

มาตรฐาน ส 4.1 เข้าใจความหมาย ความสำคัญของเวลาและยุคสมัยทางประวัติศาสตร์ สามารถใช้วิธีการทางประวัติศาสตร์มาวิเคราะห์เหตุการณ์ต่างๆ อย่างเป็นระบบ

มาตรฐาน ส 4.2 เข้าใจพัฒนาการของมนุษยชาติจากอดีตจนถึงปัจจุบัน ในด้านความสัมพันธ์และการเปลี่ยนแปลงของเหตุการณ์อย่างต่อเนื่อง ตระหนักถึงความสำคัญและสามารถ วิเคราะห์ผลกระทบที่เกิดขึ้น

มาตรฐาน ส 4.3 เข้าใจความเป็นมาของชาติไทย วัฒนธรรม ภูมิปัญญาไทย มีความรัก ความภูมิใจและธำรงความเป็นไทย

4.2.5 สารที่ 5 ภูมิศาสตร์

มาตรฐาน ส 5.1 เข้าใจลักษณะของโลกทางกายภาพและความสัมพันธ์ของสรรพสิ่งซึ่งมีผลต่อกันและกันในระบบของธรรมชาติ ใช้แผนที่และเครื่องมือทางภูมิศาสตร์ ในการค้นหาวิเคราะห์ สรุป และใช้ข้อมูลภูมิสารสนเทศอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ส 5.2 เข้าใจปฏิสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่ก่อให้เกิดการสร้างสรรค์วัฒนธรรม มีจิตสำนึกและมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน

4.3 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง

ตาราง 14 สารที่ 1 มาตรฐาน ส 1.2 ม.4-6

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม.4-ม.6	1. ปฏิบัติตนเป็นศาสนิกชนที่ดีต่อ สาวก สมาชิกในครอบครัว และคน รอบข้าง	<ul style="list-style-type: none"> • ปฏิบัติตนเป็นชาวพุทธที่ดีต่อ พระภิกษุ <ul style="list-style-type: none"> - การเข้าใจในกิจของพระภิกษุ เช่น การศึกษา การปฏิบัติธรรม และ การเป็นนักรบที่ดี - คุณสมบัติทายกและปฏิคาหก - หน้าที่และบทบาทของพระภิกษุ ในฐานะพระนักเทศก์ พระธรรมทูต พระธรรมจาริก พระวิทยากร พระ วิปัสสนาจารย์ และพระนักพัฒนา - การปกป้องคุ้มครองพระพุทธศาสนา ของพุทธบริษัทในสังคมไทย - การปฏิบัติตนต่อพระภิกษุทางกาย วาจา และใจที่ประกอบด้วยเมตตา - การปฏิสันถารที่เหมาะสมต่อ พระภิกษุในโอกาสต่างๆ • ปฏิบัติตนเป็นสมาชิกที่ดีของ ครอบครัวและสังคม <ul style="list-style-type: none"> - การรักษาศีล 8 - การเข้าร่วมกิจกรรมและเป็นสมาชิก ขององค์กรชาวพุทธ - การเป็นชาวพุทธที่ดี ตามหลักทศ เบ็องบนในทศ 6 - การปฏิบัติตนที่เหมาะสมในฐานะ ผู้ปกครองและผู้อยู่ในปกครอง ตาม หลักทศเบ็องล่างในทศ 6

ตาราง 14 (ต่อ)

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม.4-ม.6		<ul style="list-style-type: none"> - การปฏิสังขรณ์ตามหลักปฏิสังขรณ์ 2 หน้าทีและบทบาทของอุบาสก อุบาสิกา ที่มีต่อสังคมไทยในปัจจุบัน - การปฏิบัติตนเป็นสมาชิกที่ดีของ ครอบครัวตามหลักทิศเบื้องหลังในทิศ 6 - การบำเพ็ญตนให้เป็นประโยชน์ต่อ ครอบครัว ชุมชน ประเทศชาติ และโลก
	<p>2. ปฏิบัติตนถูกต้องตามศาสนพิธี พิธีกรรมตามหลักศาสนาที่ตนนับถือ</p>	<ul style="list-style-type: none"> • ประเภทของศาสนพิธีใน พระพุทธศาสนา <ul style="list-style-type: none"> - ศาสนพิธีเนื่องด้วยพุทธบัญญัติ เช่น พิธีแสดงตนเป็นพุทธมามกะ พิธีเวียนเทียน ถวายสังฆทาน ถวายผ้าอาบน้ำฝน พิธีทอดกฐิน พิธีปวารณา เป็นต้น - ศาสนพิธีที่นำพระพุทธศาสนาเข้าไป เกี่ยวเนื่อง เช่น การทำบุญเลี้ยงพระ ในโอกาสต่างๆ • ความหมาย ความสำคัญ คติธรรม ในพิธีกรรม บทสวดมนต์ของนักเรียน งานพิธี คุณค่าและประโยชน์ • พิธีบรรพชาอุปสมบท คุณสมบัติ ของผู้ขอบรรพชาอุปสมบท เครื่องอัฐบริขาร ประโยชน์ของ การบรรพชาอุปสมบท • บุญพิธี ทานพิธี กุศลพิธี • คุณค่าและประโยชน์ของศาสนพิธี

ตาราง 14 (ต่อ)

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม.4-ม.6	3. แสดงตนเป็นพุทธมามกะหรือแสดงตนเป็นศาสนิกชนของศาสนาที่ตนนับถือ	<ul style="list-style-type: none"> • การแสดงตนเป็นพุทธมามกะ - ชั้นเตรียมการ - ชั้นพิธีการ
	4. วิเคราะห์หลักธรรม คติธรรมที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับวันสำคัญทางศาสนา และเทศกาลที่สำคัญ ของศาสนาที่ตนนับถือ และปฏิบัติตนได้ถูกต้อง	<ul style="list-style-type: none"> - หลักธรรม/คติธรรมที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับวันสำคัญ และเทศกาลที่สำคัญในพระพุทธศาสนาหรือศาสนาอื่น - การปฏิบัติตนที่ถูกต้องในวันสำคัญ และเทศกาลที่สำคัญในพระพุทธศาสนา หรือศาสนาอื่น
	5. สัมมนาและเสนอแนะแนวทางในการธำรงรักษาศาสนาที่ตนนับถือ อันส่งผลถึงการพัฒนาตน พัฒนาชาติและโลก	<ul style="list-style-type: none"> - การปกป้อง ค้ำครอง ธำรงรักษาพระพุทธศาสนาของพุทธบริษัทในสังคมไทย - การปลุกจิตสำนึกและการมีส่วนร่วมในสังคมพุทธ

จากสาระการเรียนรู้ที่กล่าวมา พอสรุปได้ว่าสาระการเรียนรู้ที่เหมาะสมและสอดคล้องกับการเรียนของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 คือ การเรียนรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติตนที่ถูกต้องในวันสำคัญในพระพุทธศาสนา ศาสนาที่ตนนับถือ ได้แก่ในวันสำคัญทางศาสนาต่างๆ เช่น วันเข้าพรรษา วันออกพรรษา เป็นต้น

5. กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา

5.1 หลักการสุขภาพหรือสุขภาวะ หมายถึง ภาวะของมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งทางกาย ทางจิต ทางสังคมและทางปัญญาหรือจิตวิญญาณ สุขภาพหรือสุขภาวะจึงเป็นเรื่องสำคัญ เพราะเกี่ยวข้องกับทุกมิติของชีวิตซึ่งทุกคนควรจะได้เรียนรู้เรื่องสุขภาพ เพื่อจะได้มีความรู้ ความเข้าใจที่ถูกต้อง มีเจตคติ คุณธรรม และค่านิยมที่เหมาะสมรวมทั้งมีทักษะปฏิบัติด้านสุขภาพจิตเป็นกิจนิสัย อันจะส่งผลให้สังคมโดยรวมมีคุณภาพ

5.2 สารและมาตรฐานการเรียนรู้

5.2.1 สารที่ 1 การเจริญเติบโตและพัฒนาการของมนุษย์

มาตรฐาน พ 1.1 เข้าใจธรรมชาติการเจริญเติบโตและพัฒนาการของมนุษย์

5.2.2 สารที่ 2 ชีวิตและครอบครัว

มาตรฐาน พ 2.1 เข้าใจและเห็นคุณค่าตนเอง ครอบครัว เพศศึกษา และมีทักษะในการดำเนินชีวิต

5.2.3 สารที่ 3 การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทย และกีฬาสากล

มาตรฐาน พ 3.1 เข้าใจ มีทักษะในการเคลื่อนไหว กิจกรรมทางกาย การเล่นเกม และกีฬา

มาตรฐาน พ 3.2 รักออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอมีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขัน และชื่นชมในสุนทรียภาพของการกีฬา

5.2.4 สารที่ 4 การสร้างเสริมสุขภาพ สมรรถภาพ และการป้องกันโรค

มาตรฐาน พ 4.1 เห็นคุณค่าและมีทักษะในการสร้างเสริมสุขภาพ การดำรงสุขภาพ การป้องกันโรค และการสร้างเสริมสมรรถภาพเพื่อสุขภาพ

5.2.5 สารที่ 5 ความปลอดภัยในชีวิต

มาตรฐาน พ 5.1 ป้องกันและหลีกเลี่ยงปัจจัยเสี่ยง พฤติกรรมเสี่ยง ต่อสุขภาพ อุบัติเหตุ การใช้ยาสารติด และความรุนแรง

5.3 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง

ตาราง 15 สารที่ 2 มาตรฐาน พ 2.1 ม.4-6

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม.4-ม.6	1. วิเคราะห์อิทธิพลของครอบครัว เพื่อน สังคม และวัฒนธรรมที่มีผล ต่อพฤติกรรมทางเพศและการ ดำเนินชีวิต	<ul style="list-style-type: none"> อิทธิพลของครอบครัว เพื่อน สังคม และวัฒนธรรมที่มีต่อ พฤติกรรมทางเพศ และการดำเนิน ชีวิต

ตาราง 15 (ต่อ)

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม.4-ม.6	2. วิเคราะห์ค่านิยมในเรื่องเพศ ตามวัฒนธรรมไทยและวัฒนธรรมอื่นๆ	<ul style="list-style-type: none"> ค่านิยมในเรื่องเพศตามวัฒนธรรมไทย และวัฒนธรรมอื่นๆ
	3. เลือกใช้ทักษะที่เหมาะสมในการป้องกัน ลดความขัดแย้งและแก้ปัญหาเรื่องเพศและครอบครัว	<ul style="list-style-type: none"> แนวทางในการเลือกใช้ทักษะต่างๆ ในการป้องกัน ลดความขัดแย้ง และแก้ปัญหาเรื่องเพศ และครอบครัว <ul style="list-style-type: none"> ทักษะการสื่อสารและสร้างสัมพันธภาพ ทักษะการต่อรอง ทักษะการปฏิเสธ ทักษะการคิดวิเคราะห์ ทักษะการตัดสินใจ และแก้ไขปัญหา ฯลฯ
	4. วิเคราะห์สาเหตุและผลของความขัดแย้งที่อาจเกิดขึ้นระหว่างนักเรียนหรือเยาวชนในชุมชน และเสนอแนวทางแก้ไข้ปัญหา	<ul style="list-style-type: none"> ความขัดแย้งที่อาจเกิดขึ้นระหว่างนักเรียนหรือเยาวชนในชุมชน <ul style="list-style-type: none"> สาเหตุของความขัดแย้ง ผลกระทบที่เกิดจากความขัดแย้งระหว่างนักเรียน หรือเยาวชนในชุมชน แนวทางในการแก้ปัญหาที่อาจเกิดจากความขัดแย้งของนักเรียนหรือเยาวชนในชุมชน

จากสาระการเรียนรู้ที่กล่าวมา พอสรุปได้ว่าสาระการเรียนรู้ที่เหมาะสมและสอดคล้องกับการเรียนของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาที่ 4 คือ การเรียนรู้เกี่ยวกับอิทธิพลของครอบครัว เพื่อน สังคม และวัฒนธรรมที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศและการดำเนินชีวิต

6. กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ

6.1 หลักการกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะเป็นกลุ่มสาระที่ช่วยพัฒนาให้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีจินตนาการทางศิลปะ ชื่นชมความงาม มีสุนทรียภาพ ความเป็นคุณค่า ซึ่งมีผลต่อคุณภาพชีวิตมนุษย์ กิจกรรมทางศิลปะช่วยพัฒนาผู้เรียนทั้งด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม ตลอดจนการนำไปสู่การพัฒนาสิ่งแวดล้อม ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่นในตนเอง อันเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อหรือประกอบอาชีพได้ ประกอบด้วยสาระสำคัญ

6.2 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

6.2.1 สาระที่ 1 ทักษะศิลป์

มาตรฐาน ศ 1.1 สร้างสรรค์งานทัศนศิลป์ตามจินตนาการ และความคิดสร้างสรรค์ วิเคราะห์ วิพากษ์ วิจัยคุณค่างานทัศนศิลป์ ถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดต่องานศิลปะอย่างอิสระ ชื่นชม และประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

มาตรฐาน ศ 1.2 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างทัศนศิลป์ ประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรม เห็นคุณค่างานทัศนศิลป์ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทย และสากล

6.2.2 สาระที่ 2 ดนตรี

มาตรฐาน ศ 2.1 เข้าใจและแสดงออกทางดนตรีอย่างสร้างสรรค์ วิเคราะห์ วิพากษ์ วิจัยคุณค่า ถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดต่อดนตรีอย่างอิสระ ชื่นชม และประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

มาตรฐาน ศ 2.2 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างดนตรี ประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรม เห็นคุณค่าของดนตรีที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทยและสากล

6.2.3 สาระที่ 3 นาฏศิลป์

มาตรฐาน ศ 3.1 เข้าใจ และแสดงออกทางนาฏศิลป์อย่างสร้างสรรค์ วิเคราะห์ วิพากษ์ วิจัยคุณค่านาฏศิลป์ถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดอย่างอิสระ ชื่นชม และประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

มาตรฐาน ศ 3.2 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างนาฏศิลป์ ประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรมเห็นคุณค่าของนาฏศิลป์ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทยและสากล

6.3 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง

ตาราง 16 สาระที่ 2 มาตรฐาน ศ 2.1 ม.4-6

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม.4-ม.6	1. เปรียบเทียบรูปแบบของบทเพลง และ วงดนตรีแต่ละประเภท	<ul style="list-style-type: none"> ● การจัดวงดนตรี - การใช้เครื่องดนตรีในวงดนตรีประเภทต่างๆ - บทเพลงที่บรรเลงโดยวงดนตรีประเภทต่างๆ
	2. จำแนกประเภทและรูปแบบของ วงดนตรีทั้งไทยและสากล	<ul style="list-style-type: none"> ● ประเภทของวงดนตรี - ประเภทของวงดนตรีไทย - ประเภทของวงดนตรีสากล
	3. อธิบายเหตุผลที่คนต่าง วัฒนธรรมสร้างสรรค้งานดนตรี แตกต่างกัน	<ul style="list-style-type: none"> ● ปัจจัยในการสร้างสรรค์ผลงาน ดนตรีในแต่ละวัฒนธรรม - ความเชื่อกับการสร้างสรรค้งานดนตรี - ศาสนากับการสร้างสรรค้งานดนตรี - วิถีชีวิตกับการสร้างสรรค้งานดนตรี - เทคโนโลยีกับการสร้างสรรค้งาน ดนตรี
	4. อ่าน เขียน โน้ตดนตรีไทยและ สากลในอัตราจังหวะต่างๆ	<ul style="list-style-type: none"> ● เครื่องหมายและสัญลักษณ์ทางดนตรี - เครื่องหมายกำหนดอัตราจังหวะ - เครื่องหมายกำหนดบันไดเสียง ● โน้ตบทเพลงไทยอัตราจังหวะ 2 ชั้น และ 3 ชั้น
	5. ร้องเพลง หรือเล่นดนตรีเดี่ยวและ รวบรวมโดยเน้นเทคนิคการแสดงออก และคุณภาพของการแสดง	<ul style="list-style-type: none"> ● เทคนิค และ การถ่ายทอดอารมณ์ เพลงด้วยการร้อง บรรเลงเครื่อง ดนตรีเดี่ยวและรวมวง

ตาราง 16 (ต่อ)

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
	6. สร้างเกณฑ์สำหรับประเมินคุณภาพการประพันธ์และการเล่นดนตรีของตนเองและผู้อื่นได้อย่างเหมาะสม	<ul style="list-style-type: none"> ● เกณฑ์ในการประเมินผลงานดนตรี - คุณภาพของผลงานทางดนตรี - คุณค่าของผลงานทางดนตรี
ม.4-ม.6	7. เปรียบเทียบอารมณ์ และความรู้สึกที่ได้รับจากงานดนตรีที่มาจากวัฒนธรรมต่างกัน	<ul style="list-style-type: none"> ● การถ่ายทอดอารมณ์ ความรู้สึกของงานดนตรีจากแต่ละวัฒนธรรม
	8. นำดนตรีไปประยุกต์ใช้ในงานอื่นๆ	<ul style="list-style-type: none"> ● ดนตรีกับการผ่อนคลาย ● ดนตรีกับการพัฒนามนุษย์ ● ดนตรีกับการประชาสัมพันธ์ ● ดนตรีกับการบำบัดรักษา ● ดนตรีกับธุรกิจ ● ดนตรีกับการศึกษา

จากสาระการเรียนรู้ที่กล่าวมา พอสรุปได้ว่าสาระการเรียนรู้ที่เหมาะสมและสอดคล้องกับการเรียนของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 คือ การเรียนรู้เกี่ยวกับการเปรียบเทียบอารมณ์ และความรู้สึกที่ได้รับจากงานดนตรีที่มาจากวัฒนธรรมต่างกัน รวมถึงความหมาย และเนื้อหาจากบทเพลง

7. กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี

7.1 หลักการกลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี เป็นกลุ่มสาระที่ช่วยพัฒนาให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจ มีทักษะพื้นฐานที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต และรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลง สามารถนำความรู้เกี่ยวกับการดำรงชีวิต การอาชีพ และเทคโนโลยี มาประยุกต์ใช้ในการทำงานอย่างมีความคิดสร้างสรรค์และแข่งขันในสังคมไทย และสากล เห็นแนวทางในการประกอบอาชีพ รักการทำงาน และมีเจตคติที่ดีต่อการทำงาน สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างพอเพียง และมีความสุข ประกอบด้วยสาระสำคัญ

7.2 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

7.2.1 สารที่ 1 การดำรงชีวิตและครอบครัว

มาตรฐาน ง 1.1 เข้าใจการทำงาน มีความคิดสร้างสรรค์ มีทักษะกระบวนการทำงาน ทักษะการจัดการ ทักษะกระบวนการแก้ปัญหา ทักษะการทำงานร่วมกันและทักษะการแสวงหาความรู้ มีคุณธรรม และลักษณะนิสัยในการทำงาน มีจิตสำนึกในการใช้พลังงาน ทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม เพื่อการดำรงชีวิตและครอบครัว

7.2.2 สารที่ 2 การออกแบบและเทคโนโลยี

มาตรฐาน ง 2.1 เข้าใจเทคโนโลยีและกระบวนการเทคโนโลยี ออกแบบและสร้างสิ่งของเครื่องใช้หรือวิธีการ ตามกระบวนการเทคโนโลยีอย่างมีความคิดสร้างสรรค์ เลือกใช้เทคโนโลยีในทางสร้างสรรค์ต่อชีวิต สังคม สิ่งแวดล้อม และมีส่วนร่วมในการจัดการเทคโนโลยีที่ยั่งยืน

7.2.3 สารที่ 3 เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

มาตรฐาน ง 3.1 เข้าใจ เห็นคุณค่า และใช้กระบวนการเทคโนโลยีสารสนเทศในการสืบค้นข้อมูลการเรียนรู้ การสื่อสาร การแก้ปัญหา การทำงาน และอาชีพอย่างมีประสิทธิภาพประสิทธิผล และมีคุณธรรม

7.2.4 สารที่ 4 การอาชีพ

มาตรฐาน ง 4.1 เข้าใจ มีทักษะที่จำเป็น มีประสบการณ์ เห็นแนวทางในงานอาชีพ ใช้เทคโนโลยีเพื่อพัฒนาอาชีพ มีคุณธรรม และมีเจตคติที่ดีต่ออาชีพ

7.3 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง

ตาราง 17 สารที่ 1 มาตรฐาน ง 1.1 ม.4-6

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม.4-ม.6	1. อธิบายวิธีการทำงานเพื่อการดำรงชีวิต 2. สร้างผลงานอย่างมีความคิดสร้างสรรค์และมีทักษะการทำงานร่วมกัน 3. มีทักษะการจัดการในการทำงาน	<ul style="list-style-type: none"> ● การทำงานเพื่อการดำรงชีวิตเช่น - การเลือก ใช้ ดูแลรักษา เสื้อผ้าและเครื่องแต่งกาย ● การทำงานร่วมกัน เช่น - การประดิษฐ์ของใช้ที่เป็นเอกลักษณ์ไทย

ตาราง 17 (ต่อ)

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม.4-ม.6	<p>4. มีทักษะกระบวนการแก้ปัญหาในการทำงาน</p> <p>5. มีทักษะในการแสวงหาความรู้เพื่อการดำรงชีวิต</p> <p>6. มีคุณธรรมและลักษณะนิสัยในการทำงาน</p> <p>7. ใช้พลังงาน ทรัพยากร ในการทำงานอย่างคุ้มค่าและยั่งยืนเพื่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม</p>	<p>- หน้าที่และบทบาทของตนเองที่มีต่อสมาชิกในครอบครัวโรงเรียนและชุมชน</p> <ul style="list-style-type: none"> ● การจัดการ เช่น <ul style="list-style-type: none"> - การดูแลรักษา ทำความสะอาด จัดตกแต่งบ้านและโรงเรียน - การปลูกพืช ขยายพันธุ์พืช หรือเลี้ยงสัตว์ - การบำรุง เก็บรักษา เครื่องใช้ไฟฟ้า และอุปกรณ์อำนวยความสะดวกในชีวิตประจำวัน - การดำเนินการทางธุรกิจ ● การแก้ปัญหาในการทำงาน เช่น <ul style="list-style-type: none"> - การตัดเย็บและดัดแปลงเสื้อผ้า - การเก็บ ถนอม และแปรรูปอาหาร - การติดตั้ง ประกอบ ซ่อมแซม อุปกรณ์ เครื่องมือเครื่องใช้ สิ่งอำนวยความสะดวกในบ้านและโรงเรียน ● การแสวงหาความรู้เพื่อการดำรงชีวิต เช่น <ul style="list-style-type: none"> - การดูแลรักษาบ้าน การเลี้ยงสัตว์

จากสาระการเรียนรู้ที่กล่าวมา พอสรุปได้ว่าสาระการเรียนรู้ที่เหมาะสมและสอดคล้องกับการเรียนของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 คือ การเรียนรู้เกี่ยวกับการอธิบายวิธีการทำงานเพื่อการดำรงชีวิต การแสวงหาความรู้เพื่อการดำรงชีวิต ได้แก่ การติดตั้ง ประกอบ ซ่อมแซมอุปกรณ์ เครื่องมือ เครื่องใช้ สิ่งอำนวยความสะดวก

การอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ

1. ความสำคัญของการอ่าน

นักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้ ดังนี้

ฉวีวรรณ คูหาภินันท์ (2542, หน้า 3) กล่าวถึง การอ่านมีความสำคัญต่อชีวิตมนุษย์ตั้งแต่เล็กจนโต การอ่านจึงมีความสำคัญต่อการพัฒนาอาชีพและการศึกษา การอ่านเป็นหัวใจในการเรียนการสอน นักเรียนจะสามารถเล่าเรียนได้เก่งจนประสบผลสำเร็จ

บัญชา อึ้งสกุล (2545, หน้า 69) ได้เสนอความสำคัญของการอ่านว่า การอ่านเป็นกุญแจสำคัญที่ใช้เป็นเครื่องมือในการสื่อสารและแสวงหาความรู้เพิ่มเติม การอ่านเป็นทักษะที่ช่วยในการพัฒนาการเรียนภาษาไปสู่ทักษะอื่น เช่น การฟัง การพูด และการเขียน ในลักษณะทักษะสัมพันธ์ไม่ว่าเป็นภาษาแม่หรือภาษาอังกฤษก็ตาม จนสามารถกล่าวได้ว่าการอ่านเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญยิ่งในการเรียนรู้วิชาต่างๆ

เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์ (2549, หน้า 104) ได้อธิบายว่า การปลูกฝังนิสัยรักการอ่านและเลือกหนังสือที่ดีมีประโยชน์ให้ลูกได้อ่าน เป็นเรื่องที่พ่อแม่ส่วนใหญ่ควรจะตระหนักในความสำคัญ เนื่องจากการอ่านเป็นช่องทางทำให้เด็กได้รับข้อมูลความรู้ช่วยกระตุ้นให้เกิดการพัฒนาการทางความคิดใหม่ๆ การอ่านมีประโยชน์ต่อกระบวนการเรียนรู้เพราะเป็นวิธีการแสวงหาความรู้อย่างหนึ่ง ซึ่งมีความจำเป็นในโลกยุคเสรีภาพแห่งข้อมูลข่าวสารในปัจจุบันที่สื่อต่างๆ ได้เปิดกว้างไร้พรมแดน ดังนั้น จึงเป็นการดีที่พ่อแม่จะส่งเสริมให้ลูกๆ รักการอ่านตั้งแต่เด็กๆ และสนับสนุนให้ลูกรู้จักเลือกหนังสือที่ดีมีประโยชน์ไว้อ่านเพื่อประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิตเมื่อลูกเติบโตขึ้นโดยเฉพาะอย่างยิ่งหนังสือภาษาอังกฤษเพราะเราไม่สามารถปฏิเสธได้ว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่กำลังทวีความสำคัญอย่างมากในโลกปัจจุบัน โดยองค์การสหประชาชาติได้มีการพิจารณาคัดเลือกภาษาที่ใช้กันอย่างแพร่หลายทั่วโลกมี 6 ภาษาด้วยกัน และภาษาที่ใช้เป็นอันดับหนึ่งก็คือภาษาอังกฤษนั่นเอง

Dubin (1982, p. 14) กล่าวถึง การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญสำหรับการค้นคว้าหาความรู้ต่างๆ บุคคลที่มีความสามารถทางการอ่านสูงจะประสบความสำเร็จในการศึกษา และสามารถนำความรู้และประสบการณ์ที่ได้รับจากการอ่านไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการศึกษาและในชีวิตประจำวัน

จากความสำคัญของการอ่านสรุปได้ว่า การอ่านมีความสำคัญทั้งนี้เพราะการอ่านเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการติดต่อสื่อสาร การแสวงหาความรู้ และในการดำเนินชีวิตประจำวัน

2. ความหมายของการอ่าน

การอ่านเป็นกิจกรรมที่สำคัญและจำเป็นของมนุษย์ มีนักการศึกษาให้ความหมายของการอ่าน ดังเช่น

ฉวีวรรณ คูหาภินันท์ (2542, หน้า 1) ได้ให้ความหมายของการอ่านว่า การอ่านเป็นความสามารถของมนุษย์ที่เข้าใจ สื่อความหมายของสัญลักษณ์ต่างๆ เข้าใจในเนื้อหาและแนวคิดจากสิ่งที่อ่าน ไม่ว่าจะเป็นจดหมาย หรือหนังสือ บทความต่างๆ หรือจากภาพยนตร์ โทรทัศน์ วิทยุทัศน์ สิ่งปรากฏบนจอคอมพิวเตอร์ สัญลักษณ์ เครื่องหมาย จราจร ที่ปรากฏบนท้องถนน รูปภาพ โฆษณาต่างๆ ภาพวาด ภาพเขียน แผนที่ แผนภูมิ และการแสดงท่าทางต่างๆ

สิริวัฒน์ ทองเลิศ (2543, หน้า 20) กล่าวว่า การอ่านคือการสื่อความหมายระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน โดยผ่านกระบวนการแห่งการปฏิสัมพันธ์ระหว่างภาษากับความคิด ผู้อ่านจำเป็นต้องเข้าใจถึงความรู้สึกนึกคิดต่างๆ เกิดอารมณ์และความรู้สึกร่วมกับผู้เขียน

พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (2546, หน้า 941) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า “อ่าน” หมายถึง ว่าตามตัวหนังสือ หรือสังเกตหรือพิจารณาเพื่อความเข้าใจ ถ้ามีการออกเสียงด้วย เรียกว่า อ่านออกเสียง ถ้าไม่อ่านออกเสียงเรียกว่า อ่านในใจ

Medley (1977, p. 30, อ้างถึงใน มณี มะมิง, 2549, หน้า 38.) ได้ให้ความหมายของการอ่านว่า เป็นกระบวนการทางสติปัญญาเมื่อผู้อ่านพบสัญลักษณ์ที่เป็นภาษาเขียนก็จะใช้วิธีการต่างๆ เพื่อที่จะจดจำกลุ่มคำและรู้ความหมายของคำหรือกลุ่มคำ

นั้นๆ โดยอาศัยกระบวนการต่างๆ เช่นการสรุปความหรือการตีความจนกระทั่งได้ความหมายจากสิ่งที่อ่าน

Lue, and KinZer (1995, p. 12) ได้กล่าวถึงการอ่านว่าเป็นกระบวนการที่ผู้อ่านมีปฏิสัมพันธ์กับตัวอักษร ผู้อ่านใช้ความรู้เดิมในการเรียนรู้ตอบสนอง และทำความเข้าใจสัญลักษณ์ต่างๆ ความสามารถด้านภาษาเป็นปัจจัยสำคัญในการทำความเข้าใจและตีความหมายของสิ่งที่อ่าน

จากความหมายที่กล่าวข้างต้นสามารถสรุปได้ว่าการอ่านเป็นการถอดรหัสความคิดทำความเข้าใจหรือการแปลความหมายจากตัวอักษรออกมาเป็นความคิดโดยใช้ภาษาเป็นสื่อกลางระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่านเพื่อให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจในสิ่งที่อ่านซึ่งถือเป็นปัจจัยหนึ่งของการอ่าน

3. การอ่านเพื่อความเข้าใจ

การอ่านอย่างมีประสิทธิภาพนั้น ผู้อ่านต้องมีความเข้าใจจากเรื่องที่อ่านดังที่นักการศึกษาหลายท่านกล่าวได้ ดังนี้

แมนมาส ซวลิต (2544, หน้า 17) กล่าวว่า การอ่านเพื่อความเข้าใจเป็นกระบวนการทางสมองในการรับสาร ซึ่งมีการแสดงออกด้วยถ้อยคำที่เขียนลงไว้เป็นลายลักษณ์อักษรโดยใช้อวัยวะสำหรับรับสารคือตา เมื่อสมองรับภาพลักษณ์หรือตัวอักษรมาแล้ว สมองก็จะจดจำไว้ในหน่วยความจำทันทีและบอกให้ได้ทันทีว่ารู้หรือไม่รู้ อัตราความเร็วของกระบวนการในการรับสารจะแตกต่างกันขึ้นอยู่กับความรู้พื้นฐานเดิมของผู้อ่าน

ชวาล แพร์ตกุล (2550, หน้า 134) ได้ให้ความหมายของความเข้าใจว่าเป็นความสามารถผสมแล้วขยายความรู้ความจำให้ได้ไกลออกไปจากเดิมอย่างสมเหตุสมผล ซึ่งจะต้องมีคุณสมบัติหลายประการ ดังนี้

1. รู้ความหมายและรายละเอียดย่อยๆ ของเรื่องนั้นมาก่อนแล้ว
2. รู้ความเกี่ยวข้อง ความสัมพันธ์ระหว่างขั้นและความรู้ย่อยๆ
3. สามารถอธิบายสิ่งเหล่านั้นได้ด้วยภาษาของตนเอง
4. เมื่อพบสิ่งใดที่มีสภาพทำนองเดียวกับที่เคยเรียนรู้มาแล้ว

เหล่านั้น

ก็สามารถตอบและอธิบายได้

สมุทร เซ็นเซาวิช (2551, หน้า 100–103) กล่าวว่า ความเข้าใจ (Comprehension) คือความสามารถที่จะอนุมานข้อสนเทศหรือความหมายอันพึงประสงค์ จากสิ่งที่อ่านมาแล้วได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุดเท่าที่จะทำได้และความเข้าใจการอ่าน หมายถึงความสามารถในด้านต่างๆ ดังต่อไปนี้

1. สามารถจดจำเรื่องราวส่วนใหญ่ที่อ่านมาแล้วได้เมื่อถึงคราวจำเป็น ที่ต้องการจะใช้ประโยชน์หรืออ้างอิงก็ทำได้โดยไม่ยาก
2. สามารถจับใจความสำคัญๆ ได้สามารถแยกแยะหรือระบุประเด็น หลักออกจากประเด็นย่อยที่ไม่จำเป็นหรือไม่สำคัญมากนักได้สามารถประเมินได้ว่า อะไรบ้างที่ควรสนใจเป็นพิเศษหรือตัดทิ้งไปได้
3. สามารถตีความเกี่ยวกับเรื่องราวหรือข้อคิดเห็นที่อ่านมาแล้วได้ว่า มีนัยสำคัญหรือลึกซึ้งเพียงใด
4. สามารถสรุปลงความเห็นจากสิ่งที่ได้อ่านมาแล้วอย่างถูกต้อง มีเหตุผลและน่าเชื่อถือ
5. สามารถใช้วิจารณ์ญาณของตนพิจารณาไตร่ตรอง ข้อสรุปหรือ การอ้างอิงต่างๆ ของผู้เขียนได้อย่างถูกต้องและเป็นระบบไม่สับสน
6. สามารถถ่ายโอนหรือประสมประสานความรู้ที่ได้จากการอ่าน

นันทิยา แสงสิน (2552, หน้า 4) ได้ให้ความหมายของการอ่านเพื่อความ เข้าใจว่า คือ กระบวนการทางความคิดที่ผู้อ่านพยายามสร้างความหมายจากข้อความที่ ผู้เขียนพยายามสื่อความหมายในงานเขียน ซึ่งผู้อ่านต้องใช้ความรู้ความสามารถทางด้าน ภาษา ประสพการณ์ และลักษณะของข้อเขียนเพื่อให้เข้าใจความหมายตามที่ผู้อ่านต้องการ Roe (1983, p. 15) กล่าวว่า ความเข้าใจการอ่านคือ การเรียบเรียง การตีความและประเมินผลสิ่งที่ผู้เขียนเขียนเนื้อหา โดยใช้ความรู้ที่ได้จากประสบการณ์ชีวิต

Gates (1997, p. 87) กล่าวว่า ความเข้าใจในการอ่านขึ้นอยู่กับความ เข้าใจความหมายของคำต่างๆ อย่างถูกต้อง ความเข้าใจในการอ่านพิจารณาได้จาก ลักษณะต่อไปนี้

1. ชนิดของความเข้าใจในการอ่านซึ่งมีอยู่หลายชนิด คือ
  - 1.1 อ่านเพื่อเก็บใจความสำคัญ หรือเก็บใจความโดยทั่วไป
  - 1.2 อ่านเพื่อศึกษารายละเอียดที่สำคัญ
  - 1.3 อ่านเพื่อคาดการณ์ว่าเรื่องจะจบลงอย่างไร

- 1.4 อ่านเพื่อรวบรวมเรื่องย่อโดยนำมาเขียนใหม่
- 1.5 อ่านเพื่อประเมินคุณภาพ
- 1.6 อ่านเพื่อสรุปความในรูปแบบต่างๆ เช่น เรื่องย่อ และโครงเรื่อง
- 1.7 การอ่านเพื่อเปรียบเทียบ
- 1.8 การอ่านเพื่อจดจำเนื้อหาไปใช้

2. ปริมาณความสามารถในการอ่าน ขึ้นอยู่กับสติปัญญา

ประสบการณ์ของผู้อ่านและความยากง่ายของเรื่องที่อ่าน

3. ระดับความเข้าใจของการอ่าน ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายประการ เช่น สติปัญญา ความสามารถในการอ่าน ความเข้าใจคำศัพท์ และวิธีการพิจารณาเฉพาะตัวของผู้อ่านแต่ละคน

4. ระดับความเร็วในการอ่าน ขึ้นอยู่กับความสามารถในการอ่าน ความเข้าใจในการรับรู้ด้วยตนเอง ความยากง่ายของเนื้อหา และประเภทของการอ่าน

จากการศึกษาเอกสารของนักวิชาการ สามารถสรุปได้ว่า การอ่านเพื่อความเข้าใจ หมายถึง กระบวนการทางความคิดเพื่อตีความและสร้างความหมายจากสัญลักษณ์ทางภาษาที่ผู้เขียนได้ถ่ายทอดไว้ในงานเขียนโดยอาศัยสติปัญญา ความรู้ ความสามารถหลายๆ ด้านและปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้อ่านกับบทอ่านทำให้เกิดกระบวนการรับรู้ข้อมูลแล้วนำไปเก็บไว้ในโครงสร้างความรู้ ความคิดภายในสมองของผู้อ่านซึ่งก็คือความเข้าใจในการอ่านโดยผู้อ่านสามารถแสดงออกได้ด้วยการบอกความหมายคำศัพท์ สำนวน วลี รายละเอียด เหตุการณ์จับใจความสำคัญ สรุปความวิเคราะห์ความ ตีความและแสดงความคิดเห็นจากเรื่องที่อ่านได้

4. ระดับความเข้าใจในการอ่าน

นักการศึกษาได้กล่าวถึงระดับความเข้าใจในการอ่าน ดังต่อไปนี้

อัจฉรา วงศ์โสธร (2544, หน้า 88–89) ได้กล่าวถึงการวิเคราะห์ทักษะความเข้าใจในการอ่านว่า มีพื้นฐานคือ ความรู้คำศัพท์ ไวยากรณ์ และวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้อง ระดับความเข้าใจ 4 ระดับ คือ

1. ความเข้าใจตามเนื้อหาตรงตัวอักษร
2. การเรียบเรียงความคิดหรือสาร โดยการจับประเภท การสังเขป การย่อความและการสังเคราะห์ความ

3. ความเข้าใจในระดับตีความ โดยสามารถใช้รายละเอียดในเรื่องใจความสำคัญ การเรียงลำดับเหตุการณ์ การเปรียบเทียบความสำคัญของเหตุและผล การทำนายเหตุการณ์ และการตีความภาษาอุปมาอุปไมยได้

4. การประเมินโดยอาศัยความสามารถตัดสินเกี่ยวกับข้อเท็จจริง ข้อเท็จจริง-ข้อคิดเห็น ตลอดจนความเหมาะสมและความเที่ยงตรง โดยใช้เกณฑ์จากประสบการณ์ที่เกิดขึ้นกับตัวเองหรือผู้อื่น

สมุทรร เซ็นเซาวนิช (2549) ได้แบ่งความเข้าใจในการอ่านเป็น 2 ประเภท คือ

1. ความเข้าใจแบบทันที (Receptive Comprehension) เป็นความเข้าใจที่ต้องการอาศัยการรู้ความหมายของคำศัพท์ต่างๆ ที่ผู้เขียนใช้เป็นส่วนใหญ่ ต้องรู้คำศัพท์ต่างๆ มากพอ จะต้องเข้าใจความหมายที่สำคัญๆ ของสำนวนและประโยคต่างๆ ที่ผู้เขียนใช้

2. ความเข้าใจแบบไตร่ตรอง (Reflective Comprehension) คือความเข้าใจที่จะต้องอาศัยความรอบรู้ ทักษะ และความสามารถในหลายๆ ด้านเป็นหลักใหญ่ เพื่อที่จะได้ทำมาใช้ในการช่วยทำความเข้าใจต่างๆ ได้ถูกต้องตามจุดมุ่งหมายของผู้เขียน นอกจากนี้ จะต้องสามารถพิจารณาและไตร่ตรองหาข้อสรุปให้เป็นไปตามความนึกคิดที่ผู้เขียนต้องการ ต้องพึงเหตุผลอาศัยการเปรียบเทียบระหว่างประสบการณ์ต่างๆ หรือสิ่งที่ได้เคยพบเห็นมาแล้วในชีวิตเป็นสำคัญ

Burmeister (1974, pp. 147-149) ได้แบ่งระดับความเข้าใจในการอ่านโดยอาศัยแนวคิดพื้นฐานจาก แซนด์ส (Sandas) ซึ่งดัดแปลงมาจาก Bloom's Taxonomy ออกเป็น 7 ระดับ คือ

1. ระดับความจำ คือ การจำ หรือเข้าใจเกี่ยวกับข้อเท็จจริง วันที่ คำจำกัดความ ใจความสำคัญของเรื่อง และลำดับเหตุการณ์ของเรื่อง

2. ระดับการแปลความ เป็นการนำข้อความหรือสิ่งที่เข้าใจไปแปลเป็นรูปอื่นๆ เช่น การแปลภาษาหนึ่งเป็นอีกภาษาหนึ่ง การถอดความ การนำใจความสำคัญของเรื่องไปแปลเป็นแผนภูมิหรือแผนที่ และในทำนองเดียวกัน อาจแปลแผนที่หรือแผนภูมิเป็นข้อความ การนำเรื่องสั้นไปทำเป็นละคร หรือการนำละครไปทำเป็นเรื่องสั้น รวมทั้งการปฏิบัติตามคำสั่งด้วย

3. ระดับการตีความหมาย คือ การเข้าใจและมองเห็นความสัมพันธ์ของสิ่งที่ผู้เขียนไม่ได้บอกไว้ เช่น หาเหตุเมื่อกำหนดผลออกมา ให้คาดการณ์ว่าอะไรจะเกิดขึ้นต่อไปข้างหน้า และการจับใจความของเรื่องที่ผู้เขียนมิได้บอกไว้

4. ระดับการประยุกต์ใช้ เป็นการเข้าใจหรือมองเห็นหลักการ แล้วนำหลักการไปประยุกต์ใช้จนประสบผลสำเร็จ

5. ระดับการวิเคราะห์ คือ การเข้าใจและรู้ในแง่ของการตรวจตรา ส่วนย่อยที่ประกอบเข้าในส่วนเต็ม เช่น การวิเคราะห์โฆษณาชวนเชื่อ และการแยกแยะ การวิเคราะห์บทประพันธ์ การรู้ถึงการให้เหตุผลที่ผิดๆ ของผู้เรียน มีจุดมุ่งหมายใดในการเขียน และใช้เทคนิคการเรียนอย่างไร เป็นต้น

6. ระดับการสังเคราะห์ คือ ความสามารถในการนำความคิดเห็นที่ได้จากแหล่งต่างๆ มาผสมผสานเรียบเรียงขึ้นใหม่

7. ระดับการประเมินผล เป็นการวางเกณฑ์แล้วตัดสินสิ่งที่อ่าน โดยอาศัยหลักเกณฑ์ที่ตั้งไว้เป็นบรรทัดฐาน เช่น เรื่องราวที่อ่านมีลักษณะอย่างไร เช่น เป็นเรื่องจริง แสดงความคิดเห็น จินตนาการ และความเชื่อในเรื่องที่อ่าน เป็นต้น

Smith (1985, หน้า 262-264) ได้แบ่งระดับความเข้าใจในการอ่านเป็น 3 ระดับ ได้แก่

1. ระดับความเข้าใจตามตัวอักษร (Literal Comprehension) คือการที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจสิ่งที่ผู้เขียนเขียนไว้โดยตรงซึ่งเป็นการจับใจความตามตัวอักษรที่ปรากฏ

2. ระดับความเข้าใจขั้นตีความ (Interpretation) คือการที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจความหมายของข้อความที่อ่านได้ลึกซึ้งกว่าระดับแรก เป็นการตีความสิ่งที่ผู้เขียนไม่ได้กล่าวไว้อย่างชัดเจน แต่เป็นความหมายแฝงที่อยู่ในข้อความ

3. ระดับความเข้าใจขั้นวิเคราะห์วิจารณ์ (Critical Reading) คือการที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจความหมายของบทอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ การอ่านในขั้นนี้ผู้อ่านต้องอาศัยความเข้าใจ 2 ระดับแรกเป็นพื้นฐาน และใช้ความคิดและประสบการณ์เดิมของผู้อ่านมาช่วยวิเคราะห์ ตัดสินหรือประเมินสิ่งที่อ่าน

Searfooss และ Readence (1994, pp. 231-232) ได้แบ่งระดับความเข้าใจในการอ่านออกเป็น 3 ระดับ ได้แก่

1. ระดับความเข้าใจตามตัวอักษรที่ปรากฏ (Text-explicit) คือความสามารถในการหาคำตอบ ข้อมูลหรือบอกในสิ่งที่ผู้เขียนเขียนไว้โดยตรงจากการอ่าน คำตอบหรือข้อมูลที่ได้อาจจะต้องเป็นไปตามตัวอักษรที่ปรากฏ

2. ระดับความเข้าใจตามความหมายที่แฝงอยู่ (Text-implicit) คือความสามารถในการหาคำตอบ หรือข้อมูลที่ไม่ได้เขียนไว้โดยตรง แต่ผู้อ่านจะต้องประมวลข้อมูลในบริบทที่เกี่ยวข้องแล้วประมวลหาคำตอบ ซึ่งมีได้หลากหลายขึ้นอยู่กับประสบการณ์ และความสามารถในการอ่านเพื่อตีความของผู้อ่านแต่ละคน ทั้งนี้เพราะว่าความเข้าใจระดับนี้ ผู้อ่านต้องใช้ความรู้ที่ได้จากการอ่านเชื่อมกับประสบการณ์เดิมของผู้อ่านเอง แล้วจึงอนุมานเป็นความหมายที่แฝงอยู่

3. ระดับความเข้าใจจากประสบการณ์ (Experienced-based) คือความสามารถในการหาคำตอบหรือข้อมูลโดยใช้ประสบการณ์ของผู้อ่าน ว่าเรื่องจะดำเนินต่อไปอย่างไร เพราะอะไร ซึ่งหาคำตอบหรือข้อมูลที่ได้นี้ ไม่มีปรากฏในเนื้อเรื่อง คำตอบหรือข้อมูลนี้สามารถมีได้มากกว่าหนึ่ง

จากการศึกษาเอกสารของนักวิชาการ ผู้วิจัยได้จัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยการจัดระดับความเข้าใจในการอ่านเป็น 3 ระดับ คือ ระดับความเข้าใจตามตัวอักษรระดับความเข้าใจขั้นตีความ และระดับความเข้าใจขั้นวิเคราะห์วิจารณ์

5. ทักษะที่สำคัญในการอ่านเพื่อความเข้าใจ

เสถียร โตรัตน์ (2543, หน้า 16-29) ได้กล่าวถึงทักษะที่สำคัญและจำเป็นในการอ่านเพื่อความเข้าใจที่ผู้อ่านควรฝึกฝนเพื่อความเข้าใจเรื่องที่อ่านอย่างลึกซึ้ง ดังนี้

1. ทักษะในการจับใจความ (Main Idea) การฝึกจับใจความสำคัญผู้อ่านควรจะให้ความสำคัญที่ชื่อเรื่อง (Title) ประโยคหลัก (Topic Sentence) ซึ่งมักจะอยู่ประโยคแรกหรือประโยคสุดท้ายของประโยคประโยคหลัก นับเป็นหัวใจสำคัญของการจับใจความสำคัญ

2. ทักษะในการหารายละเอียดปลีกย่อย (Details) เป็นทักษะที่ไม่เป็นปัญหามากนักการหาคำตอบจากข้อความที่อ่านคำตอบนั้นจะบอกไว้ตรงๆ ในข้อความทักษะนี้จะช่วยให้เข้าใจเรื่องได้ละเอียดและชัดเจนขึ้น

2.1 การอ่านเพื่อลำดับเหตุการณ์ (Sequence) การฝึกทักษะนี้จะมีมาตั้งแต่ระดับอนุบาลเป็นการฝึกเพื่อจดจำเนื้อเรื่องที่อ่านว่าเกิดอะไรขึ้นก่อนอะไรเกิดขึ้นหลังการจำลำดับเหตุการณ์อาจจะเป็นเหตุการณ์จากเรื่องที่อ่านประวัติศาสตร์ผู้อ่านต้องสามารถลำดับความคิดได้ว่าผู้เขียนต้องการจะเชื่อมโยงเหตุการณ์ในรูปแบบใด อาจจะเป็นระดับเหตุการณ์ลำดับที่เกี่ยวกับสถานที่หรือลำดับของการบรรยาย

2.2 การอ่านเพื่อหาเหตุผล (Cause and Effect) ผู้เขียนพยายามที่จะชี้ให้เห็นว่าการกระทำอย่างหนึ่งหรือการกระทำหลายอย่างรวมกันจะเป็นเหตุให้เกิดอะไรขึ้น ในการฝึกทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจผู้อ่านจะต้องสามารถจำใจความหรือรู้เหตุผลว่าผลนั้นๆ เกิดจากเหตุอะไรหรือเหตุอื่นๆ ทำให้เกิดผลอะไร ผู้อ่านจะต้องสามารถหาความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลได้

2.3 การอ่านเพื่อเปรียบเทียบข้อคล้ายคลึงและข้อแตกต่าง (Contrasts and Comparisons) เป็นรูปแบบการเปรียบเทียบข้อคล้ายคลึงและข้อแตกต่างโดยผู้เขียนต้องการที่จะขยายใจความสำคัญจากการเปรียบเทียบ

2.4 การอ่านเพื่อเข้าใจถึงลักษณะบุคคลหรือตัวละคร (Character Traits and Actions) ทักษะนี้ผู้อ่านจะต้องสามารถอธิบายลักษณะของตัวละคร ได้ว่ามีลักษณะอย่างไรนิสัยอย่างไร โดยสรุปจากคำพูด คำบรรยาย สถานที่ ความคิดเห็น ในบางครั้งผู้อ่านจะทราบโดยตรงว่าตัวละครมีลักษณะนิสัยอย่างไร แต่บางครั้งผู้อ่านก็ต้องตีความจากคำพูด การบรรยาย ฉาก และอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับตัวละครเหล่านั้นว่ามีลักษณะอย่างไร

2.5 การอ่านเพื่อทำนายเหตุการณ์ (Predicting Outcomes) ทักษะนี้นับว่าเป็นทักษะที่สำคัญ กล่าวคือ ถ้าผู้อ่านได้เข้าใจแล้ว จะสามารถทำนาย คาดคิดได้อย่างถูกต้อง อย่างมีเหตุผลว่าอะไรควรเกิดขึ้นต่อไป เรื่องที่จะจบนั้นควรลงเอยในรูปใด ถ้าจะต่อเรื่องนั้นให้ยาวออกไป จะต้องเป็นอย่างไร มีเหตุผลอะไรจึงจะต้องเป็นเช่นนั้น

2.6 การอ่านเพื่อสรุปเรื่องราวลงความเห็น หรือวางหลักเกณฑ์ (Conclusions and Generalization) ผู้อ่านจะต้องสรุปเนื้อหาที่อ่านได้ โดยเนื้อความที่ได้ยังไม่ผิดไป หรือผู้อ่านจะต้องรู้จักว่าผู้เขียนต้องการจะกล่าวถึงอะไรเป็นสำคัญ รวมทั้งรู้รายละเอียดสำคัญๆ ของเรื่องที่อ่านได้โดยรายละเอียดที่ไม่เกี่ยวข้อง นอกจากนี้ยังต้องสามารถสรุปเรื่องที่อ่านเป็นภาษาพูดของตนเอง การพัฒนาทักษะนี้ผู้อ่านจะต้องฝึก คือ

2.6.1 เขียนสรุปเรื่องที่อ่านอยู่ในรูปของประโยคที่ดีที่สุดเพียงประโยคเดียว

2.6.2 สรุปเรื่องที่อ่านเพียงสั้นๆ

2.6.3 บอกความคิดของผู้เขียน

2.6.4 ย่ออนุเฉทต่างๆ ให้สั้นลงโดยให้ความแต่ละอนุเฉทต่อเนื่องกัน

2.6.5 พิจารณาลักษณะของอนุเมท

2.7 การอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอุปมาอุปมัย (Figurative Language) ภาษาอุปมาอุปมัยเป็นภาษาที่แตกต่างออกไปจากภาษาเขียนทั่วๆ ไป ผู้อ่านอาจจะพบกับปัญหาการอ่านไม่เข้าใจเพราะภาษาอุปมาอุปมัย ความหมายของคำที่ใช้ไม่ได้แปลตามตัว

2.8 การอ่านเพื่อเข้าใจเครื่องหมายวรรคตอน (Capitalization and Punctuation) เครื่องหมายวรรคตอนมีความสำคัญต่อความหมายอย่างยิ่ง ผู้อ่านจะต้องเข้าใจความหมายวรรคตอนได้ถูกต้องจึงจะอ่านได้รู้เรื่อง

2.9 การอ่านเพื่อตีความอารมณ์น้ำเสียงปฏิกิริยาและความรู้สึก (Interprets Mood and Emotion Reaction) ในการอ่านถ้าผู้เขียนบอกทุกสิ่งทุกอย่าง ผู้อ่านอ่านแล้วจะรู้สึกว่าเป็นเรื่องที่น่าเศร้าใจ ดังนั้นบทความหรือเรื่องที่เขียนที่ดุดัน ผู้เขียนควรจะต้องทำหรือกล่าวไว้ให้ผู้อ่านตีความเอาเอง (Making Inferences) การตีความอาจจะตีความจากอารมณ์

2.10 การอ่านเพื่อเข้าใจความสัมพันธ์ (Perceiving Relationship) บางครั้งประโยคหรือข้อความอาจจะยากสำหรับผู้อ่านเพราะการกระทำ 2 อย่างเกิดขึ้น ผู้อ่านจะต้องทราบว่ากรกระทำอะไรเกิดขึ้นก่อนหลัง โดยสังเกตจากคำชี้แจง

2.11 การอ่านเพื่อความเข้าใจความหมายของคำสรรพนามที่ใช้แทน (Pronouns and Antecedents) ทักษะนี้ก็นับว่าเป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องฝึกเนื่องจากในบางครั้งคำสรรพนาม อาจจะแทนความหมายของเรื่องทั้งเรื่อง หรืออาจจะแทนคำนามเพียงตัวใดตัวหนึ่งโดดๆ

2.12 การอ่านเพื่อเข้าใจวัตถุประสงค์ของผู้เขียน (Author's Purpose and Point of View) ทักษะข้อนี้ต้องการจะฝึกว่าหลังจากผู้อ่านอ่านเรื่องจบแล้วทราบหรือไม่ว่าผู้เขียนมีจุดประสงค์อย่างไรต้องการกล่าวถึงข้อเท็จจริงโฆษณาชวนเชื่อหรือลำเอียงผู้เขียนต้องการจะให้ผู้อ่านทราบถึงอะไรเป็นต้น

2.13 การอ่านเพื่อตีความหมายจากคำชี้แนะความหมาย (Signal Words) คำชี้แนะความหมายนับว่าเป็นหัวใจสำคัญในการที่จะช่วยให้ผู้อ่านทราบว่าเนื้อเรื่องดำเนินไปอย่างไร บอกเรื่องราวว่าสอดคล้องขัดแย้งกันหรือตอนใด สรุปบอกความสัมพันธ์ระหว่างความคิด ฯลฯ

จากการศึกษาเอกสารนักวิชาการผู้วิจัยได้จัดกิจกรรมการเรียนรู้การอ่านเพื่อความเข้าใจโดยใช้ทักษะการอ่านคร่าวๆ การอ่านรายละเอียด การอ่านจับใจความสำคัญ สรุปความ วิเคราะห์ความ ตีความและแสดงความคิดเห็น

6. การจัดกิจกรรมการสอนการอ่านเพื่อความเข้าใจ

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532, หน้า 89-91) ได้แบ่งการจัดกิจกรรมการสอนการอ่านออกเป็น 3 ระยะดังนี้

1. กิจกรรมก่อนการอ่าน (Pre-Reading Activities) เป็นการสร้างความสนใจในเรื่องที่จะอ่านและปูพื้นความรู้ในเรื่องที่จะอ่านซึ่งอาจจัดกิจกรรมได้ดังนี้
  - 1.1 ให้คาดคะเนเรื่องที่อ่าน เช่น นำนิทานเรื่องลูกเบ็ดชี้แหล่มาให้อ่านให้ลองนึกถึงคำศัพท์ที่ควรรู้จักในเรื่องนี้ว่าจะเป็นอย่างไบบ้างแล้วให้ใช้วิธีอ่านแบบต้องการข้อมูลที่เฉพาะเจาะจง (Scanning) ว่ามีศัพท์ที่ผู้เรียนบอกไว้หรือไม่
  - 1.2 ให้เดาความหมายของคำศัพท์จากบริบทโดยดูจากประโยคข้างเคียงเช่นศัพท์ cruel ให้ดูแสดงท่าทางและให้คำถามไว้ก่อนเพื่อให้ผู้เรียนฝึกการอ่านและผ่านไปเร็วๆ (Skimming) เพื่อหาคำตอบที่ครูถามไว้หรือที่ตนตั้งคำถามไว้ก่อน
2. กิจกรรมระหว่างอ่าน (While-Reading Activities) เป็นกิจกรรมที่ผู้สอนนำมาใช้ฝึกทักษะในขณะที่อ่านเนื้อเรื่องซึ่งอาจจัดกิจกรรม ดังตัวอย่างต่อไปนี้
  - 2.1 ให้อ่านแบบผ่านไปเร็วๆ เพื่อให้ได้ประโยคสำคัญ (Topic Sentence) และอ่านแบบหารายละเอียด (Thorough Reading) เพื่อตอบคำถามเกี่ยวกับเนื้อเรื่องได้
  - 2.2 ให้ลำดับเรื่องโดยให้ตัดเรื่องออกเป็นส่วนๆ (Strip Story) คือเป็นย่อหน้าหรือเป็นประโยคก็ได้ให้ผู้เรียนจำส่วนของตนไว้แล้วลำดับข้อความถ้าจะให้ยากขึ้นก็จะให้เป็นย่อๆ หรือตัดเป็นรอยหยักๆ (Jigsaw Reading) ให้ผู้เรียนต่อความเองก็ได้
  - 2.3 ให้สรุปใจความสำคัญ (Inferring From the Text) โดยให้ผู้เรียนอนุมานจากเรื่องที่อ่านทั้งหมดซึ่งผู้สอนอาจให้สรุปหรือตั้งชื่อเรื่องใหม่ที่แปลกไปจากชื่อเดิม
  - 2.4 ให้หาความสัมพันธ์ระหว่างประโยค (Discourse Features) ว่ามีเครื่องหมายสัมพันธ์ความใดแสดงความหมายได้ชัดเจนในเรื่องที่อ่านเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ดีที่สุด
  - 2.5 ให้หาจุดประสงค์และทัศนคติของผู้เขียน เป็นการฝึกให้หาความหมายที่ไม่ได้ปรากฏในข้อความที่อ่าน

2.6 ให้อ่านคำอธิบายตำแหน่งที่ผู้เรียนต้องนั่งในเวลาสอบแล้วเขียนแผนผังพร้อมกับชื่อผู้สอบในแผนผังนั้น

2.7 ให้อ่านรายงานอุบัติเหตุจากหนังสือพิมพ์แล้วเขียนแผนผังของจุดที่เกิดเหตุพร้อมทิศทางของพายุหิมะที่เกิดอุบัติเหตุในช่องว่างที่กำหนดให้

2.8 ให้อ่านคำชี้แจงการติดต่อเจ้าหน้าที่ที่ธนาคารในการแลกเช็คเดินทางแล้วเขียนแผนผังแสดงลำดับการติดต่อ

3. กิจกรรมหลังการอ่าน (Post-Reading Activities) คือผู้เรียนสามารถแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านได้ ดังตัวอย่างกิจกรรมต่อไปนี้

3.1 ให้ผู้เรียนกล่าวถึงประโยคที่อ่านเรื่องว่าให้ข้อคิดอย่างไรบ้าง

3.2 ให้ผู้เรียนกล่าวความรู้สึกของตนเองและตัวละครในเรื่องที่อ่าน

3.3 ให้เขียนออกเป็นบทสนทนาระหว่างผู้ที่เกี่ยวข้องในเรื่อง

3.4 ให้แสดงบทบาทสมมติโดยสวมบทบาทของผู้ที่เกี่ยวข้องในเรื่อง

3.5 ให้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความแตกต่างทางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและของผู้เรียน

สมิตรา อังวัฒนกุล (2539, หน้า 178-179) ได้กล่าวถึงการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนอ่านตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารว่าเป็นการอ่านเพื่อวัตถุประสงค์ใด วัตถุประสงค์หนึ่งที่น่าสนใจไปจากการอ่านเพื่อศึกษาตัวภาษาและได้แบ่งการจัดกิจกรรมการสอนอ่านตามขั้นตอน ดังนี้

1. กิจกรรมก่อนการอ่าน (Pre-Reading Activities) เป็นการสร้างความสนใจและปูพื้นความรู้ในเรื่องที่อ่าน ตัวอย่างกิจกรรมในขั้นนี้ได้แก่

1.1 ให้คาดคะเนเรื่องที่อ่านเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนคิดถึงความรู้เดิมแล้วนำมาสัมพันธ์กับเรื่องที่อ่านการคาดคะเนอาจจะผิดหรือถูกก็ได้

1.2 ให้เดาความหมายของคำศัพท์จากบริบทโดยดูจากประโยคข้างเคียงหรือจากรูปภาพและการแสดงท่าทาง

2. กิจกรรมระหว่างอ่าน (While-Reading Activities) เป็นการทำความเข้าใจโครงสร้างและเนื้อหาในเรื่องที่อ่าน กิจกรรมในขั้นนี้ได้แก่

2.1 ให้ลำดับเรื่องโดยให้ตัดเรื่องออกเป็นส่วนๆ (Strip Story) อาจจะเป็นหน้าหรือเป็นประโยคก็ได้ แล้วให้ผู้เรียนในกลุ่มลำดับข้อความกันเอง

2.2 เขียนแผนผังโยงความสัมพันธ์ของเนื้อเรื่อง (Semantic Mapping)

2.3 เติมข้อความลงในแผนผังของเนื้อเรื่อง (Graphic Organizer)

2.4 เล่าเรื่องโดยสรุป

3. กิจกรรมหลังการอ่าน (Post-Reading Activities) เป็นการตรวจสอบความเข้าใจของผู้เรียน กิจกรรมของผู้เรียน กิจกรรมที่ทำอาจจะเป็นการถ่ายโยงไปสู่ทักษะอื่นๆ เช่น ทักษะการพูดและการเขียนก็ได้ ตัวอย่างกิจกรรมในขั้นนี้ ได้แก่

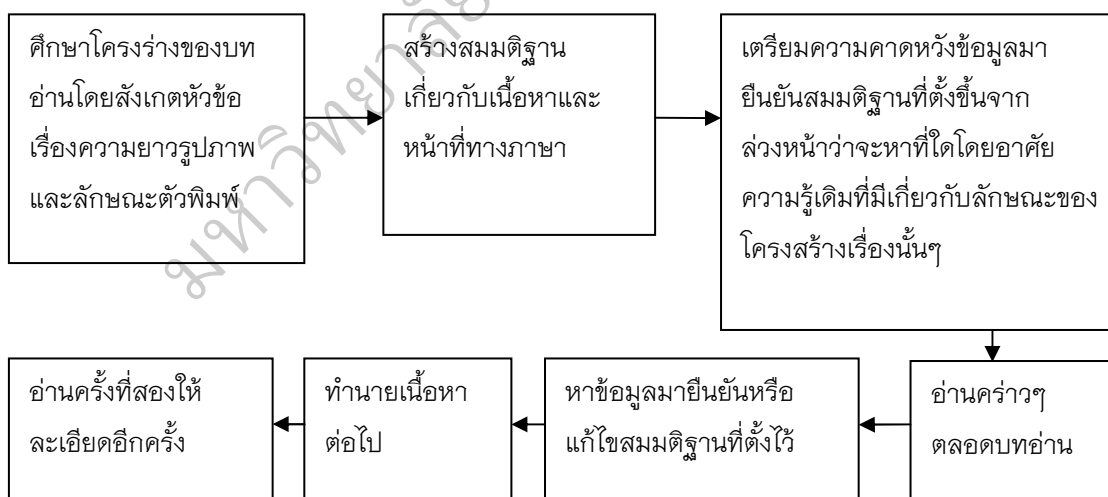
3.1 ให้แสดงบทบาทสมมติ

3.2 ให้เขียนเรื่องหรือเขียนโต้ตอบ เช่นเขียนจดหมาย เขียนบทสนทนา เขียนแบบฟอร์มวาดรูป เป็นต้น

3.3 พูดหรือเขียนแสดงความคิดเห็น

วิสาข์ จัฒวัตร (2543, หน้า 49-52) ได้เสนอหลักการสอนอ่านตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารไว้ดังนี้

1. การสอนทักษะอ่านเป็นแนวการสอนที่เน้นทักษะในระดับสูงไปสู่ทักษะในระดับพื้นฐานซึ่งคล้ายกับแนวการสอนแบบมหาภาษา ในประเทศอเมริกาผู้อ่านต้องเข้าใจความหมายรวมๆ ของบทอ่านก่อนที่จะทำความเข้าใจในรายละเอียดตามขั้นตอนดังภาพประกอบ 2

ภาพประกอบ 2 ขั้นตอนการสอนอ่านตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร

ที่มา : วิสาข์ จัฒวัตร (2543, หน้า 49-52)

ในกระบวนการอ่านผู้อ่านต้องใช้ความรู้เดิมที่มีการเดาเนื้อหาจากบทอ่านโดยพยายามสรุปความหมายหรือใจความสำคัญหน้าที่ทางภาษาจุดประสงค์ของบทอ่านก่อนที่จะพยายามทำความเข้าใจกับรายละเอียด เช่น เดาศัพท์ยากๆ ในบทอ่าน

2. ทักษะการอ่านเป็นกระบวนการที่ผู้อ่านต้องใช้ความคิดที่ว่องไว (Active Process) มิใช่เป็นเพียงทักษะที่ผู้อ่านเพียงแต่ดูดซึมรับความคิดจากผู้เขียนเท่านั้น จึงเป็นทักษะที่ใช้ในการสื่อสารที่มีความสำคัญพอๆ กับทักษะการพูด และการฟัง ความสามารถในการอ่านตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร แบ่งออกเป็นสองระดับ คือ ความเข้าใจ (Comprehending) ซึ่งผู้อ่านใช้ศึกษาโครงร่างของบทอ่านโดยสังเกตหัวข้อเรื่อง ความยาวรูปภาพและลักษณะตัวพิมพ์สร้างสมมติฐานเกี่ยวกับเนื้อหาและหน้าที่ทางภาษา เตรียมความคาดหวังล่วงหน้าว่าจะหาข้อมูลมายืนยันสมมติฐานที่ตั้งขึ้นจากที่ใดโดยอาศัยความรู้เดิมที่มีเกี่ยวกับลักษณะของโครงสร้างเรื่องนั้นๆ อ่านครั้งที่สองให้ละเอียดอีกครั้ง ทำนายเนื้อหาต่อไป หาข้อมูลมายืนยันหรือแก้ไขสมมติฐานที่ตั้งไว้อ่านคร่าวๆ ตลอดบทอ่าน ความสามารถด้านโครงสร้างภาษาและไวยากรณ์แปลความหมายโดยตรงของประโยคใดประโยคหนึ่งและความสามารถอีกระดับหนึ่งคือความสามารถในการตีความหมาย (Interpreting) คือผู้อ่านไม่เพียงแต่แปลความหมายจากคำและประโยคเท่านั้นแต่ยังตีความหมายของประโยคต่างๆ โดยการอนุมานความจากความสัมพันธ์ของประโยคผู้ที่มีความสามารถในการอ่านเพื่อการสื่อสารต้องมีความสามารถทั้งสองระดับ และต้องใช้ความคิดที่ว่องไว เนื่องจากต้องตีความหมาย ตรวจสอบความหมาย คาดการณ์ล่วงหน้าได้ และต้องตั้งคำถามกับตนเองตลอดเวลา

3. บทอ่านเปรียบเสมือนบทสนทนาระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน การอ่านไม่ใช่ปฏิกริยาโต้ตอบของผู้อ่านต่อเรื่องที่อ่านแต่เพียงฝ่ายเดียว แต่การอ่านคือการมีปฏิกริยาโต้ตอบระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน ซึ่งใช้ความคิดพิจารณาอ่านเรื่องการอ่าน ก็คือการมีส่วนร่วมในการสนทนา ถึงแม้ว่าการมีปฏิกริยาโต้ตอบกันจะไม่เกิดขึ้นทันทีทันใด เหมือนกับการพูดโต้ตอบกัน แต่ก็ถือได้ว่า การอ่านเป็นบทสนทนาที่เขียนไว้เพื่อการสื่อสารระหว่างผู้อ่านและผู้เขียน ในขณะที่เขียนเรื่องผู้เขียนสามารถสวมบทบาทเป็นผู้อ่านและนึกถึงคำถามต่างๆ ที่ผู้อ่านสงสัยอยากถามผู้เขียน ดังนั้น ผู้เขียนจึงสามารถเขียนข้อความที่เปรียบเสมือนการโต้ตอบคำถามของผู้อ่าน ซึ่งทำให้การอ่านมีความคล้ายคลึงกับการพูด

4. การออกแบบประมวลการสอนเกี่ยวกับการอ่าน ควรเน้นความต้องการของผู้เรียนเป็นสำคัญ ผู้อ่านเพื่อความสนุกสนานบันเทิง ดังนั้นผู้อ่านควรปรับทักษะในการอ่านให้เหมาะสมกับจุดประสงค์ในการอ่าน เช่นใช้ทักษะในการอ่านแบบเฉพาะเจาะจง (Scanning) เพื่อหาข้อมูลเกี่ยวกับรายชื่อนักฟุตบอล ใช้ทักษะการอ่านแบบคร่าวๆ ไปอย่างรวดเร็ว (Skimming) เพื่อรู้ข้อมูลอย่างคร่าวๆ เช่น อ่านหนังสือพิมพ์โดยอ่านที่หัวข้อข่าวและตอนท้ายของข่าว หรืออ่านแบบวิจารณ์ (Critical Reading) เมื่ออ่านตำราเพื่อพัฒนาสติปัญญา จะเห็นได้ว่า การอ่านอย่างมีจุดประสงค์นี้ทำให้อ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากเป็นการอ่านที่เน้นหน้าที่ภาษามากกว่ารูปแบบหรือไวยากรณ์ ดังนั้น ในการอ่านเพื่อการสื่อสารนั้น ผู้อ่านควรมีเหตุผลหรือจุดประสงค์ในการอ่าน เช่น อ่านเพื่อหาข้อมูลไปเติมข้อมูลที่ขาดหายไป (Information Gap) อ่านเพื่อการแก้ปัญหา เช่น อ่านตารางเวลาของเครื่องบินเพื่อหาเที่ยวบินที่เหมาะสมกับตนเอง หรืออ่านเพื่อนำเอาข้อมูลมาเติมในกราฟ หรือตาราง เช่น อ่านบทความที่เกี่ยวกับวิธีไปสถานที่ท่องเที่ยวเพื่อนำเอาข้อมูลมาเติมในแผนที่ เป็นต้น

5. วิธีการสอนควรเน้นการสื่อสารอย่างมีความหมาย ครูควรจัดกิจกรรมให้นักเรียนอ่านเพื่อสื่อสารอย่างมีความหมาย ไม่ใช่อ่านเพื่อตอบคำถามท้ายบทเพียงอย่างเดียว วิธีสอนอ่านเพื่อการสื่อสารจึงเน้นเทคนิค ดังต่อไปนี้

5.1 การเติมข้อมูลที่ขาดหายไป (Information Gap)

5.2 การอ่านเพื่อแก้ปัญหา (Problem Solving)

5.3 การอ่านเพื่อถ่ายโอนข้อมูล (Information Transfer)

6. บทอ่านที่นำมาใช้สอนต้องเป็นเอกสารจริง (Authentic Material) เอกสารจริง คือเอกสารที่ไม่ได้เขียนขึ้นมาเพื่อจุดประสงค์ในการสอนภาษาโดยตรง เพราะบทอ่านที่เขียนขึ้นเพื่อเป็นเครื่องมือในการสอนศัพท์และไวยากรณ์จะมีลักษณะที่ไม่เป็นธรรมชาติ เนื่องจากผู้เขียนจะเขียนโครงสร้างหรือหลักไวยากรณ์ที่ต้องการสอนให้ปรากฏในเนื้อเรื่องมากเกินไป ตัวอย่างเช่น เมื่อผู้เขียนต้องการสอน Present Continuous Tense ข้อความที่เขียนก็จะเป็น Present Continuous Tense เกือบทั้งเรื่อง ซึ่งทำให้ข้อความไม่สมจริง นักทฤษฎีที่เชื่อในแนวการสอนเพื่อการสื่อสารจึงมีแนวคิดว่าบทอ่านควรมีลักษณะที่เป็นเอกสารจริง ซึ่งใช้ในชีวิตประจำวัน เช่น โฆษณาข่าวฉลากยา หรือป้ายประกาศ เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อสนองความต้องการของผู้เรียนที่ต้องอ่านข้อความต่างๆ เหล่านี้ในชีวิตประจำวัน การนำเอกสารจริงมาใช้ไม่ควรแก้ไขให้ภาษาง่ายขึ้น สรุปหรือย่อ ทำให้

ข้อความผิดไปจากเดิม ทั้งนี้เพราะเอกสารที่ผู้อ่านจะได้พบในชีวิตประจำวันนั้น ไม่มีใครมาปรับระดับความยากง่ายให้ ต้องเตรียมพร้อมที่จะอ่านเอกสารที่อาจมีระดับความยากง่ายตรงตามความเป็นจริง

7. แบบฝึกหัดอ่าน ไม่ควรมุ่งที่จะทดสอบความเข้าใจในการอ่าน แต่ควรช่วยทำให้ผู้อ่านเข้าใจข้อความที่อ่านดีขึ้น แบบฝึกหัดการอ่านตามแนวการสอนแบบฟัง-พูด นิยมใช้ข้อสอบแบบการเลือกข้อย่อย (Multiple Choice) หรือเป็นคำถามแบบ Wh-questions และ Yes-No Questions ซึ่งเป็นการทดสอบความเข้าใจทำให้ผู้อ่านต้องกลับไปอ่านข้อความซ้ำๆ หลายๆ เทียวอาจเกิดการสับสน แบบฝึกหัดอ่านตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารจะช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจข้อความที่อ่านดีขึ้น เช่น แบบฝึกหัดในรูปของตารางแผนภูมิ แผนที่ กราฟ และรูปภาพ จะช่วยให้ผู้อ่านสามารถสรุปใจความสำคัญของเรื่องที่ทำให้อ่านเข้าใจบทความมากขึ้น

8. การสอนทักษะการอ่าน ไม่ควรแยกสอนจากทักษะอื่น ควรสอนรวมกันไปกับทักษะฟัง พูด และเขียนเนื่องจากทักษะทั้งสี่นี้ ต้องใช้สัมพันธ์กันในชีวิตจริง

จากที่กล่าวมา สรุปว่าในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้จัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ดังนี้ ชั้นที่ 1 กิจกรรมก่อนการอ่าน ชั้นที่ 2 กิจกรรมระหว่างอ่าน และชั้นที่ 3 กิจกรรมหลังการอ่าน

7. การวัดและประเมินผลการอ่านเพื่อความเข้าใจ

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2539, หน้า 215-220) ได้เสนอรูปแบบการวัดและประเมินผลการอ่าน ดังต่อไปนี้

1. การทดสอบความเข้าใจระดับประโยค (Sentence Comprehension)
ความเข้าใจในการอ่านในระดับข้อความหรือบทความจะเกิดขึ้นได้ ก็ต่อเมื่อผู้อ่านมีความเข้าใจในระดับประโยคแล้ว ดังนั้นการอ่านในระดับประโยคจึงต้องเป็นสิ่งที่ผู้เรียนรู้อ่อน ซึ่งเป็นการอ่านที่เหมาะสมสำหรับนักเรียนที่เริ่มต้นการอ่าน สามารถทำได้ดังนี้

- 1.1 การเลือกรูปภาพให้ตรงกับประโยคที่กำหนดให้
- 1.2 การตอบคำถามโดยใช้รูปภาพประกอบ
- 1.3 การใช้วลีและประโยคเป็นตัวแทน

2. การทดสอบความเข้าใจในบทความ (Passage Comprehension)

การเลือกบทความนั้น นอกจากจะเป็นเนื้อเรื่องธรรมดาแล้ว ครูควรจะต้องคัดเลือกบทความที่นักเรียนจะได้พบเห็น มีโอกาสได้ใช้ในชีวิตจริง ได้แก่ ประกาศโฆษณาต่างๆ เช่น ประกาศรับสมัครงาน จดหมายธุรกิจ ในอนุญาติขับรถ ป้ายประกาศ ประเภทของคำถามที่สำคัญ ได้แก่

2.1 คำถามแบบให้สรุปย่อเรื่อง

2.2 คำถามให้สังเคราะห์สิ่งที่ได้จากการอ่าน โดยผู้อ่านจะต้องประมวลข้อมูลต่างๆ ที่ได้จากรายละเอียดเข้าด้วยกันเพื่อตอบคำถาม

2.3 คำถามให้สรุปอ้างอิงจากสิ่งที่อ่าน

3. รูปแบบของการทดสอบทักษะการอ่าน

3.1 การทดสอบทักษะการอ่านที่ทำตามขั้นตอนของทักษะอ่านซึ่งประกอบด้วย ขั้นตอนการอ่านออกเสียง ขั้นความจำ คือการอ่านข้อความและเข้าใจความหมายจากที่ได้เรียนและท่องจำไว้ ขั้นถ่ายโอน คือการนำความรู้ความจำมาใช้ในการอ่านข้อความใหม่ๆ ให้เข้าใจได้ ขั้นสื่อสาร คือขั้นการอ่านโดยเสรีเพื่อจับใจความสำคัญและรายละเอียดต่างๆ และขั้นวิพากษ์วิจารณ์ คือขั้นที่ผู้อ่านจะต้องตีความเพื่อให้เข้าใจสิ่งที่ผู้เขียนมิได้กล่าวถึงตรงๆ เพียงแต่แนะหรือพาดพิงถึงผู้อ่านต้องมีการวิเคราะห์และประเมินสารได้ การทดสอบผู้เริ่มเรียนภาษาอาจรวมไว้ทุกระดับของทักษะ โดยเน้นระดับสื่อสารการทดสอบในระดับกลางและระดับสูงมักจะใช้ 3 ระดับ คือระดับถ่ายโอนระดับสื่อสารและระดับวิพากษ์วิจารณ์โดยให้น้ำหนักความสำคัญแก่ระดับสื่อสารเช่นกัน ระดับถ่ายโอนและวิพากษ์วิจารณ์มักจะได้น้ำหนักในการสอบไล่เสียก้นยกเว้นรายวิชาการอ่านเชิงวิจารณ์ ที่จะเน้นระดับสุดท้ายมากกว่าระดับอื่นตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตร

3.2 การทดสอบทักษะการอ่านที่เน้นได้จาก 3 มุมมอง คือการทดสอบที่เน้นมุมมองของผู้ส่งสาร จะถามเกี่ยวกับตัวผู้ส่งสารว่าเป็นใคร ประกอบอาชีพใด มีสถานภาพทางสังคมเช่นไร มีความคิดเห็น อารมณ์ความรู้สึก เจตนาที่แสดงออกให้เห็น และที่แฝงอยู่ น้ำเสียงภาษาที่ใช้ บุคลิกภาพ เป็นต้น การทดสอบที่เน้นมุมมองของสารจะถามเกี่ยวกับรูปแบบการใช้ภาษา ความสัมพันธ์ของเนื้อความ สุนทรียศาสตร์ของการใช้ภาษาประสิทธิภาพ ความชัดเจน ความต่อเนื่องของสาร ความหมายของสาร ใจความสำคัญ การคาดการณ์รายละเอียด สรุปความ และการทดสอบที่เน้นมุมมองของผู้รับสารอาจถามเกี่ยวกับตัวผู้อ่าน ผลลัพธ์ที่สารมีหรืออาจจะมีต่อผู้อ่าน หรือสมมติให้ผู้อ่านเป็นผู้ที่

เกี่ยวข้องกับหรือเป็นตัวละครในเรื่อง และในการเตรียมสารสำหรับการสอบจะต้องคำนึงถึงรูปแบบลีลาภาษาที่เหมาะสมกับผู้รับสาร และสอดคล้องกับสถานการณ์ ตัวอย่างข้อสอบการอ่านที่เน้นมุมมองของผู้ส่งสาร อาจถามดังนี้ We can infer that the author of this text is a .....

a. newspaper editor	b. stock broker
c. car salesman	d. university lecturer

ตัวอย่างข้อสอบที่เน้นมุมมองของสาร อาจถามดังนี้

The main idea of the passage is (that women are no longer men's Subordinates). The theme of the passage, (crime prevention), is directly related to (the case of Jim, the night stalker).

ตัวอย่างข้อสอบที่เน้นมุมมองของสาร อาจถามดังนี้

ตัวกระตุ้น: บทโฆษณาที่มีภาพประกอบคำบรรยายที่ใ้มน่าวใจพร้อมคำถาม

- Who is likely to be attracted by this ad?
- Who is the intended audience / reader of this ad?

3.3 การทดสอบทักษะการอ่านแยกตามเนื้อหา ว่าเป็นการอ่านวัดความสามารถทั่วไป หรือวัดความสามารถเฉพาะสาขา การวัดความสามารถทั่วไปนิยมใช้บทอ่านที่เป็นเรื่องเล่าจากประสบการณ์ การบรรยายเกี่ยวกับคน สถานที่ เหตุการณ์ การอธิบายวิธีการ เหตุผลความขัดแย้ง การรายงานข่าว การสังเกตการณ์ การวิพากษ์วิจารณ์ การประเมิน การวิเคราะห์ และการสังเคราะห์จากประสบการณ์ ความรู้เดิม การสรุป การอ่านภาพการ์ตูน บรรยายได้ภาพ พาดหัวข่าวคำโฆษณา เป็นต้น การสอบมีวัตถุประสงค์เพื่อวัดความสามารถจับใจความ ความรู้คำศัพท์ การพาดพิงถึงสิ่งต่างๆ การระบุการบ่งชี้ถึงเหตุผลและรายละเอียด และการทดสอบทักษะการอ่านเฉพาะสาขามักใช้ตัวกระตุ้นที่เป็นบทความจากตำราที่เกี่ยวข้อง บทความวิชาการ แผ่นพับ มีการใช้ข้อมูลที่เป็นตัวเลขจากตารางการทำนายจากกราฟ การเติมไดอะแกรม และภาพที่เกี่ยวข้อง สาขาวิชาที่ศึกษา วัตถุประสงค์ของการสอบอ่านตามสาขาวิชา มุ่งวัดความรู้ด้านภาษา ไม่ใช่ความรู้ทางสาขาวิชา ดังนั้นเนื้อหาที่ใช้เป็นตัวกระตุ้นในการสอบจึงเป็นเนื้อหาที่ทุกคนมีพื้นฐานเท่ากันหรือเป็นสิ่งที่ทุกคนได้อ่านเหมือนกัน คำถามในการสอบจะวัดความสามารถในการระบุ จัดลำดับ กำหนดวิธี ขั้นตอนตีความจากข้อมูลที่เป็นตัวหนังสือ ตัวเลข เส้นกราฟหรือคำถามจะเน้นความคิดเชิงเหตุผล การสร้างสมมติฐาน ประเมิน

และการวิเคราะห์สถานการณ์ การทดสอบเฉพาะสาขามุ่งวัดความสามารถหรือทักษะ ที่ช่วยให้เข้าใจและตีความสาร ที่สามารถนำไปใช้ได้กับสารอื่นๆ ไม่จำกัดอยู่เฉพาะสารใด สารหนึ่งเท่านั้น

4. เกณฑ์การประเมินทักษะการอ่าน การประเมินทักษะการอ่านสามารถใช้เกณฑ์ที่กำหนดตามส่วนประกอบของภาษาแบบแยกย่อย และเกณฑ์ที่กำหนดตามความสามารถในการรับสาร หรืออาจใช้เกณฑ์ทั้งสองแบบประยุกต์เข้าด้วยกัน โดยให้น้ำหนักเกณฑ์แบบรวมมากกว่าเกณฑ์แบบย่อย

4.1 เกณฑ์กำหนดความสามารถทางการอ่านแบบย่อย มีดังนี้

4.1.1 ความรู้ศัพท์ผู้สอบสามารถเข้าใจศัพท์สำนวนที่ใช้ในระดับใด

4.1.2 ความรู้ไวยากรณ์ผู้สอบสามารถใช้ความรู้ด้านไวยากรณ์ในการทำความเข้าใจเกี่ยวกับคำสรรพนามความเชื่อมโยงของเนื้อความเช่นการใช้คำสันธาน คำบุพบทที่กำหนดหน้าที่ของภาษาว่าเป็นการขอร้อง เชื้อเชิญขออนุญาต ฯลฯ ได้มากน้อยเพียงใด

4.2 เกณฑ์กำหนดความสามารถทางการอ่านแบบรวม มีดังนี้

4.2.1 ความสามารถเรียบเรียงความได้แก่ การอ่านแล้วเข้าใจความได้ สามารถแสดงความเข้าใจโดยการตอบคำถามที่ให้เรียบเรียงถ้อยคำใหม่โดยให้ได้ใจความเดิม หรือสามารถตอบคำถามแบบเลือกตอบ และแบบเรียงลำดับข้อความเป็น 1, 2, 3, ...ได้

4.2.2 ความสามารถอ่านข้อมูลที่เป็นรายละเอียด ผู้สอบสามารถโยงรายละเอียดที่เกี่ยวข้องเข้ากับความสำคัญของเรื่องได้ ว่าเป็นรายละเอียดสนับสนุนหรือเป็นรายละเอียดที่แย้งกันเพื่อให้ข้อมูลตรงกันข้าม ตลอดจนทั้งเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างรายละเอียดด้วยกัน

4.2.3 ความสามารถอ่านจับใจความสำคัญผู้สอบ สามารถระบุแก่นเรื่อง หัวเรื่อง และใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้

4.2.4 ความสามารถวิเคราะห์และประเมินความสัมพันธ์ของเนื้อความ และสุนทรียศาสตร์ของการใช้ภาษา ผู้สอบสามารถใช้ความรู้ด้านศัพท์ไวยากรณ์ ความเข้าใจสิ่งที่อ่านและความรู้เกี่ยวกับรูปแบบ ลีลาภาษาที่ใช้ในบทอ่านที่เป็นตัวกระตุ้นวิเคราะห์ประเมิน และสรุปได้ว่าสารที่อ่านนั้น เป็นสารประเภทใด ลีลาภาษาที่ใช้เป็นทางการหรือไม่เป็นทางการ เจตนาทัศนคติของผู้เขียนที่แฝงอยู่ สามารถวิพากษ์วิจารณ์

ถึงเหตุและผลที่เกิดขึ้นถึงความมั่นคงน่าเชื่อถือของสมมติฐานที่ผู้เขียนตั้งไว้ความเป็นไปได้ของข้อสรุปตลอดจนสามารถประเมินประสิทธิผลของบทอ่านนั้นได้ว่ามีความชัดเจนการกำหนดระดับความสามารถข้างต้นเป็นลำดับขั้นตอนที่ขึ้นต่อกันและการกำหนดความสามารถตามเกณฑ์อาจใช้มาตราส่วนประเมินค่าเป็นระดับดังนี้

- 1 = ไม่มีความสามารถ
- 2 = มีความสามารถน้อย
- 3 = มีความสามารถพอประมาณ
- 4 = มีความสามารถดีมาก
- 5 = มีความสามารถยอดเยี่ยม

5. กิจกรรมในการทดสอบทักษะการอ่านกิจกรรมในการทดสอบทักษะการอ่านหรือเทคนิควิธีในการวัดความสามารถในการอ่านประกอบด้วยกิจกรรมที่เป็นตัวกระตุ้นและกิจกรรมที่เป็นการตอบสนองจำแนกได้ดังนี้

5.1 กิจกรรมที่เป็นตัวกระตุ้น

5.1.1 ให้ผู้สอบได้อ่านข้อความที่มีความยาวตามความเหมาะสม เช่น จากความยาวตั้งแต่ 50 คำถึงความยาว 300 คำ ที่เป็นงานเขียนประเภทต่างๆ เช่น บทความจากหนังสือพิมพ์ และวารสารรายงานต่างๆ เช่น ข่าวสภาพดินฟ้าอากาศ คำอธิบายวิธีการจากแผ่นพับ คำบรรยายสถานที่ ประเพณี บุคคล จุดหมาย เป็นต้น

5.1.2 ให้ผู้สอบได้อ่านภาพชุดพร้อมกับคำบรรยายภาพ หรือภาพเหตุการณ์พร้อมกับคำบรรยาย

5.1.3 ให้ผู้เข้าสอบได้อ่านกราฟ ตาราง แผนภูมิ แผนภาพ ไดอะแกรม ที่มีตัวเลขประกอบคำบรรยาย หรือคำอธิบายที่เกี่ยวข้อง

5.1.4 ให้ผู้สอบได้อ่านแผนที่ที่มีการระบุชื่อสถานที่พร้อมทั้งบทอ่าน

5.1.5 ให้ผู้สอบได้อ่านบทอ่าน ที่กล่าวถึงในข้อ 1, 2, 3 และ 4

ข้างต้น เป็นบทอ่านที่มีการละข้อความไว้ หรือมีข้อความที่ไม่สมบูรณ์ เช่น ภาพการ์ตูนที่มีข้อความที่เป็นคำพูดของตัวละครหายไปในบางตอน ให้ผู้อ่านเติมให้สมบูรณ์หรือเป็นตารางกราฟ ฯลฯ ที่กล่าวถึงในข้อ 5.1.3 ที่ไม่ได้ให้หัวเรื่องหรือข้อมูลที่เป็นตัวอักษรหรือที่เป็นตัวเลขขาดหายไป หรือที่เว้นไว้ในบางตอนเพื่อให้ผู้สอบได้เติมให้สมบูรณ์

5.1.6 ให้ผู้สอบได้อ่านข้อความ หรือภาพชุดที่มีการเรียงลำดับที่สลับกันไม่ถูกต้อง

5.1.7 ให้ผู้สอบได้อ่านข้อความสั้นๆ ที่มีข้อความไม่สมบูรณ์ในตัวเองในสดมภ์ A ซึ่งเป็นตัวกระตุ้นและข้อความในสดมภ์ B ซึ่งเป็นตัวสนองตอบซึ่งข้อความในสดมภ์ B มักจะมีจำนวนมากกว่าข้อความในสดมภ์ A เพื่อให้การสอบยากขึ้น ไม่ใช่เป็นการจับคู่แบบหนึ่งต่อหนึ่งเท่านั้น

5.2 กิจกรรมที่เป็นตัวสนองตอบในการอ่าน ผู้อ่านจะต้องใช้ความสามารถด้านภาษา ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับการใช้ศัพท์ สำนวน และไวยากรณ์ประกอบกับความสามารถรวมที่ได้จากโครงสร้างความรู้ พร้อมกับความสามารถในการสร้างเครือข่ายความหมาย ความรู้ด้านสังคมและวัฒนธรรม ที่มากับการใช้ภาษา กลวิธีในการหาความหมายจากการใช้บริบททางภาษา และกลวิธีทางด้านอภิปัญญา ที่เอื้อต่อความสามารถทางภาษา ตลอดจนความสามารถด้านปฏิบัตินิยม ในการนำประสบการณ์พื้นภูมิหลัง ทักษะคิดและแรงจูงใจ มาใช้ร่วมกับความสามารถคาดเดาเกี่ยวกับความหมายของสารที่รับได้กิจกรรมในการทดสอบอ่านที่ผู้สอบจะต้องแสดงออกถึงความรู้ความเข้าใจและความสามารถในการอ่านเชิงวิพากษ์วิจารณ์ มีดังนี้

5.2.1 อ่านแล้วเลือกคำตอบจากตัวเลือกที่ให้ซึ่งอาจมี 2-5 ตัวเลือก

5.2.2 อ่านแล้วเรียงลำดับข้อความใหม่

5.2.3 อ่านแล้วเลือกคำหรือข้อความมาเติมในแผนภูมิ แผนที่ไดอะแกรม ตาราง การ์ตูน ภาพ ฯลฯ ให้ถูกต้องและเหมาะสมได้ใจความ

5.2.4 อ่านแล้วทำกิจกรรมที่เป็นการโยงลูกศรลากเส้นวาดภาพหรือขีดเส้นใต้

5.2.5 อ่านแล้วจับคู่ข้อความในสดมภ์ A และ B ให้สมบูรณ์ได้ความหมาย

ดังนั้น การทดสอบทักษะการอ่าน เป็นการวัดและประเมินผลด้านความสามารถในการอ่านของผู้เรียน ผู้สอนจะต้องกำหนดกิจกรรมให้สอดคล้องเหมาะสมกับประสบการณ์ผู้เรียนเพื่อให้การวัดและประเมินผลทักษะการอ่านมีประสิทธิภาพ

วิสาข์ จิตวิวัฒน์ (2543, หน้า 295-296) ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการประเมินผลการอ่านภาษาอังกฤษในโรงเรียนไทยส่วนใหญ่ไว้ว่า มักใช้ข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ (Achievement) และข้อสอบวัดความสามารถในการอ่าน ซึ่งเป็นส่วนประกอบส่วนหนึ่ง

ของข้อสอบวิชาภาษาอังกฤษ โดยการสร้างข้อสอบมักนิยมใช้วัตถุประสงค์และเนื้อหา
 ทั่วๆ ไปที่ครอบคลุมความสามารถของผู้สอบหลายๆ ระดับ ดังนั้นวัตถุประสงค์ในการอ่าน
 ที่นำมาวัดจึงเป็นวัตถุประสงค์ทั่วๆ ไป มากกว่าจะเป็นวัตถุประสงค์หรือทักษะเฉพาะ เช่น
 การแบ่งหัวข้อของข้อสอบออกเป็น การอ่านเพื่อความเข้าใจ (Reading Comprehension)
 ความหมายของคำศัพท์ (Vocabulary Meaning) และการจำศัพท์ (Word Recognition) เป็นต้น

อัจฉรา วงศ์ไธธร (2544, หน้า 148-157) ได้กล่าวถึงการทดสอบทักษะ
 การอ่านไว้ว่า ทักษะการอ่านต้องอาศัยกระบวนการและความหมายของสารที่เป็นหน่วย
 ย่อย ประกอบกับกระบวนการสร้างเครือข่ายความหมาย ที่ใช้โครงสร้างความรู้ของผู้อ่าน
 เป็นพื้นฐานของความเข้าใจปฏิสัมพันธ์ของกระบวนการทั้งสองนี้ ทำให้ผู้อ่านเกิดความ
 เข้าใจ และถ้าไม่เข้าใจผู้อ่านสามารถเจรจาความหมายกับสารและผู้ส่งสารโดยผ่านสารได้
 เช่น การตั้งคำถามเป็นระยะๆ ตั้งแต่ก่อนอ่านระหว่างอ่านและภายหลังอ่านหรือด้วยการ
 ใช้สื่ออื่นๆ เช่นภาพประกอบ และพจนานุกรมช่วย ดังนั้น ผู้สอนจึงควรช่วยนำผู้อ่านในการ
 คิดเกี่ยวกับสารโดยกระบวนการตั้งคำถามก่อนอ่านระหว่างอ่านและภายหลังการอ่าน
 (Into reading activities, Through reading activities, Beyond reading activities)

ฐปทอง กว้างสวาสดี (2549, หน้า 89) ได้กล่าวถึงการวัดผลเป็น
 กระบวนการที่รวมอยู่ในการเรียนการสอน การวัดผลอาจวัดก่อนหรือหลังเรียนก็ได้
 การวัดผลหลังเรียนเพื่อต้องการรู้ว่า ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากน้อยเพียงใด
 ส่วนการวัดผลก่อนเรียนเพื่อต้องการรู้ว่า ความสามารถทางภาษาของผู้เรียนอยู่ในระดับใด
 เพื่อที่จะจัดรายวิชาให้ผู้เรียนได้เหมาะสมกับความสามารถ ดังนั้น การวัดผลจึงมีลักษณะ
 ในด้านบวกคือ วัดเพื่อส่งเสริมมากกว่าวัดเพื่อตัดสินการสอบได้สอบตก สิ่งที่ผู้สอนต้องทำ
 คือ ชี้แจงให้ผู้เรียนเข้าใจถึงกระบวนการวัดผลที่จะใช้สำหรับรายวิชา โดยการแจ้ง
 จุดประสงค์รายวิชา เกณฑ์การวัดผลของแต่ละกิจกรรมการเรียน

จากการศึกษาการวัดและประเมินผล การอ่านเพื่อความเข้าใจ สรุปได้ว่า
 การวัดและประเมินผลนั้นมีหลากหลายวิธี ผู้วิจัยได้นำความรู้จากข้อมูลที่นักวิชาการ
 ทั้งหลายได้กล่าวไว้ มาบูรณาการสร้างเป็นแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน
 ภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยเป็นแบบทดสอบแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ มี 4 ตัวเลือก
 จำนวน 40 ข้อ ใช้ในการวัดความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนหลังเรียน
 ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบบูรณาการ และแบบทดสอบท้ายแผนจัดการ
 เรียนรู้แต่ละแผน ที่ใช้ประเมินความสามารถในการอ่านหลังเรียนแต่ละกิจกรรม

การจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการ

1. ความหมายของการสอนแบบบูรณาการ

นักการศึกษาให้ความหมายของการสอนแบบบูรณาการไว้หลายทัศนะ ดังนี้
 อัญชลี สารรัตน์ (2542, หน้า 148) กล่าวว่า การบูรณาการ หมายถึง การนำศาสตร์สาขาวิชาต่างๆ ที่มีความสัมพันธ์กันมาผสมผสานให้เกิดความสมบูรณ์และทำให้ผู้เรียนเกิดประสบการณ์ตรงจากของจริง ซึ่งจะมีผลต่อการพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจในความรู้อย่างสมบูรณ์

สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2543, หน้า 158) ให้ความหมาย การบูรณาการว่า หมายถึงการเรียนรู้อะเอียดศาสตร์ หรือเนื้อหาสาขาวิชาต่างๆ ที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกันมาผสมผสานเข้าด้วยกันเพื่อให้เกิดความรู้ที่มีความหมาย มีความหลากหลายและสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้จริงในชีวิตประจำวัน

บุรชัย ศิริมหาสาคร (2546, หน้า 32) กล่าวว่า การสอนแบบบูรณาการ คือการสอนโดยใช้เรื่องใดเรื่องหนึ่งหรือวิชาใดวิชาหนึ่งเป็นแกนหลัก แล้วสอนเชื่อมโยงให้สัมพันธ์กับเรื่องหนึ่งเป็นแกนรองโดยทำการสอนเชื่อมโยงให้สัมพันธ์กับเรื่องหรือวิชาอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องอย่างกลมกลืน เพื่อให้เหมาะสมกับการประยุกต์ใช้แก้ปัญหาในชีวิตจริงเป็นการสอนที่เน้นองค์รวมของเนื้อหาวิชามากกว่าองค์ความรู้ของแต่ละรายวิชาและเน้นที่การเรียนรู้ของผู้เรียนมากกว่าการสอนเนื้อหาวิชาของครู

พิมพันธ์ เดชะคุปต์ (2548, หน้า 68) กล่าวว่า การบูรณาการคือการเชื่อมโยงสิ่งต่างๆ เข้าด้วยกัน นำประสบการณ์ต่างๆ กัน มาร้อยเรียงเพื่อสร้างประเด็นหลัก (Theme) และหัวข้อ (Topic) แล้วนำความรู้มาจากหลากหลายวิชา มาสัมพันธ์กับหัวข้อนั้น

เบญจมาศ อยู่เป็นแก้ว (2548, หน้า 4) กล่าวว่า การเรียนการสอนแบบบูรณาการ(Integrated Instruction) เป็นการสอนที่นำศาสตร์ของสาขาวิชาต่างๆ มาผสมผสานกันได้รับประโยชน์จากหลากหลายวิชาที่เน้นองค์รวมของเนื้อหาวิชา มากกว่าความรู้แต่ละวิชา และจะเน้นการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นสำคัญ เป็นเทคนิคการสอน โดยเน้นความสนใจความสามารถและความต้องการของผู้เรียน การผสมผสานของเนื้อหาวิชาในแง่มุมต่างๆ อย่างสัมพันธ์กันเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความคิดและนำความคิดรวบยอดไปสร้างหลักการเพื่อแก้ปัญหาต่างๆ ได้

ประไพพรรณ โกศัยสุนทร (2533, หน้า 58) ได้กล่าวไว้ว่า การจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการ หมายถึง การนำเอาความรู้จากเนื้อหาวิชาต่างๆ เข้ามาสัมพันธ์กันเพื่อสร้างประสบการณ์ในการเรียนให้แก่ผู้เรียน โดยที่เนื้อหาวิชาต่างๆ นั้นไม่ได้หายไป แต่เป็นการผสมผสานทั้งเนื้อหา และการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

ความหมายของการจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการจากนักการศึกษาหลากหลายท่าน พอจะสรุปได้ว่า การเรียนการสอนแบบบูรณาการ (Integrated Instruction) เป็นการนำเอาองค์ความรู้และเนื้อหาของหลายๆ วิชามาผสมผสานและเชื่อมโยงสัมพันธ์กัน โดยเน้นที่ความสนใจ ความสามารถ และความต้องการของผู้เรียน ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดความรู้แบบองค์รวม เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้และประสบการณ์จากการเรียนไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างเหมาะสม

2. จุดมุ่งหมายของการบูรณาการ

สิริพัชร์ เจษฎาวิโรจน์ (2546, หน้า 16 - 17) ได้สรุปจุดมุ่งหมายของการบูรณาการหลักสูตรและการสอนแบบบูรณาการ ไว้ดังนี้

1. เพื่อให้นักเรียนเกิดความตระหนักว่า การเรียนการสอนรู้ทุกสิ่งที่มีความหมายสัมพันธ์ซึ่งกันและกันในชีวิตคนเรา ทุกสิ่งทุกอย่างจะเกี่ยวข้องกันอยู่เสมอ หลักสูตรบูรณาการจะมีความสัมพันธ์กับชีวิตของนักเรียนมากกว่า และนักเรียนจะเกิดแรงจูงใจในการเรียนมากกว่าหลักสูตรแบบเดิม
2. เพื่อให้นักเรียนเป็นผู้ที่สามารถแก้ปัญหาได้ด้วยตนเอง ซึ่งในการแก้ปัญหานักเรียนจะต้องอาศัยความรู้จากหลายสาขาวิชาในเวลาเดียวกัน
3. เพื่อให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียนรู้โดยตรงอย่างมีจุดหมาย และมีความหมายนักเรียนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ การแสดงความคิดเห็นในการจัดการเรียนการสอน และช่วยสร้างความเข้าใจให้นักเรียนอย่างลึกซึ้ง
4. เพื่อตอบสนองความสนใจของนักเรียนแต่ละคน โดยการเรียนรู้ตามเอกัตภาพออกแบบกิจกรรมให้นักเรียนได้เรียนรู้ตามที่ต้องการจะรู้ มีบรรยากาศในชั้นเรียนมากขึ้น
5. มีการถ่ายโอนและค้นหาความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหาสาระ ความคิด ทักษะและเจตคติ ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจความคิดรวบยอดที่เรียนได้อย่างลึกซึ้ง เป็นระบบ และถ่ายโอนความรู้ความเข้าใจจากเรื่องหนึ่งไปสู่อีกเรื่องหนึ่งได้ดี

6. ส่งเสริมการเรียนรู้ที่จะทำงานร่วมกันให้นักเรียนรู้สึกปลอดภัย มีความพึงพอใจ มีความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของหมู่คณะและยอมรับผู้อื่น เต็มใจที่จะทำงาน ร่วมกันกับกลุ่มและเป็นสมาชิกที่ดีของกลุ่ม

7. ช่วยพัฒนาค่านิยม คุณธรรม จริยธรรม มาตรฐานการทำงาน วินัย ในตนเอง ส่งเสริมความสามารถในการทำงานและการควบคุมอารมณ์ของผู้เรียน

8. ช่วยส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ พัฒนาการแสดงออกทางด้านศิลปะ ดนตรี ไปพร้อมๆ กันกับทางด้านความรู้ เนื้อหาสาระ อีกทั้งให้ผู้เรียนมีโอกาสได้ร่วม กิจกรรมในสังคมตั้งนั้นจุดมุ่งหมายในการบูรณาการหลักสูตรการสอนแบบบูรณาการ จึงเป็นสิ่งที่ทำให้เห็นกระบวนการเรียนรู้ตามธรรมชาติของนักเรียน ควรรู้ ปัญหาและ ประสบการณ์ต่างๆ เป็นสิ่งที่นักเรียนเรียนรู้ได้ในชีวิตประจำวันอย่างสัมพันธ์กัน การบูรณาการจึงเป็นสิ่งที่ช่วยตอบสนองของธรรมชาติการเรียนรู้ของนักเรียนเป็นอย่างยิ่ง

3. เหตุผลที่ต้องการบูรณาการ

จากความหมายของการบูรณาการและจุดมุ่งหมายของการบูรณาการที่ กล่าวมาข้างต้น มีนักวิชาการหลายท่านได้ใช้เหตุผลที่ต้องการบูรณาการเรียนการสอนดังนี้

สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2543, หน้า 159) ได้ให้เหตุผลที่ต้องการ บูรณาการหลักสูตรและการเรียนการสอนไว้ ดังนี้

1. วิธีของคนเรามีเรื่องราวต่างๆ ที่มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันไม่ได้ แยกออกเป็นเรื่องๆ
2. ผู้เรียนจะเรียนรู้ได้ดีและเรียนรู้อย่างมีความหมาย เมื่อมีการบูรณา การเข้ากับชีวิตจริง โดยเรียนรู้ในสิ่งที่ใกล้ตัวแล้วขยายกว้างไกลตัวออกไป
3. การขยายตัวของความรู้ในปัจจุบัน ขยายออกไปอย่างรวดเร็วมาก มีเรื่องใหม่ๆ เพิ่มขึ้นมากมาย จึงจำเป็นต้องเลือกสาระสำคัญและจำเป็นให้ผู้เรียนในเวลา ที่มีเท่าเดิม
4. ไม่มีหลักสูตรวิชาใดเพียงวิชาเดียวที่สำเร็จรูปและสามารถนำไปใช้ แก้ปัญหาทุกอย่างที่เกิดขึ้นในชีวิตจริงได้
5. เนื้อหาวิชาต่างๆ ที่ใกล้เคียงหรือเกี่ยวข้องกัน ควรนำมาเชื่อมโยง กันเพื่อให้ผู้เรียนรู้อย่างมีความหมาย ลดความซ้ำซ้อนเชิงเนื้อหาวิชา ความสามารถและ ทักษะที่หลากหลาย

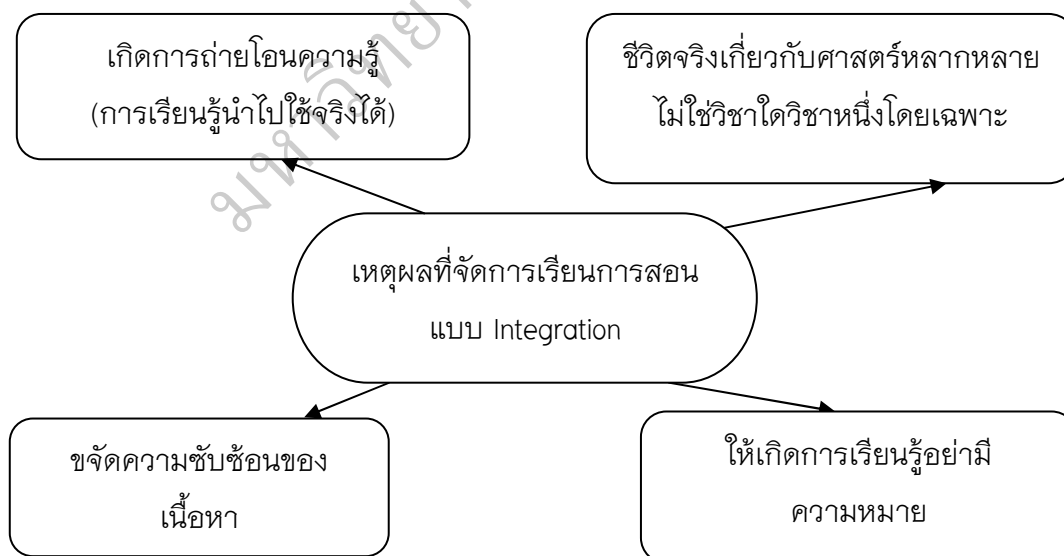
พวงพยอม วรรัตมี (2545, หน้า 45) ได้ให้เหตุผลของการเรียนการสอนแบบบูรณาการไว้ดังนี้

1. การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ ทำให้ผู้เรียนประยุกต์ใช้ความคิด ประสบการณ์ความสามารถและทักษะต่างๆ ในเวลาเดียวกันทำให้ได้รับความรู้ในลักษณะองค์รวมซึ่งจะส่งผลให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้อย่างลึกซึ้ง เนื่องจากเป็นการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับชีวิตจริง

2. หลักสูตรการเรียนรู้แบบบูรณาการ มีประโยชน์ในการลดความซ้ำซ้อนของเนื้อหาต่างๆ ปัจจุบันความรู้และข้อมูลต่างๆ เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ทำให้การเรียนรู้อย่างสัมพัทธ์วิชาที่มีความสำคัญมากกว่า และสาขาต่างๆ ก็จะเพิ่มเนื้อหาวิชาของตนเข้าไป

3. การเรียนรู้แบบบูรณาการสามารถตอบสนองความสามารถของผู้เรียนซึ่งมีหลายด้าน เช่น ภาษาไทย คณิตศาสตร์ การมองเห็นที่ ความคล่องแคล่วของร่างกาย การเคลื่อนไหว คนตรี สังคม หรือมนุษย์สัมพันธ์และความรู้ความเข้าใจตนเอง ซึ่งรวมเรียกว่า “พหุปัญญา”(Multiple Intelligences) และตอบสนองต่อความสามารถที่จะแสดงออกและตอบสนองอารมณ์ (Emotional Intelligence)

พิมพันธ์ เดชะคุปต์ (2548, หน้า 68) ได้ให้เหตุผลที่จำเป็นต้องจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการ ดังแสดงในภาพประกอบ 3

ภาพประกอบ 3 เหตุผลของการจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการ

ที่มา : พิมพันธ์ เดชะคุปต์ (2548, หน้า 68)

สำราญ จุช่วย (2557, หน้า 24) ได้กล่าวถึงเหตุผลที่จำเป็นต้องมีการสอนแบบบูรณาการไว้ดังนี้

1. เพราะสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตจริง และการดำเนินชีวิตประจำวันไม่จำกัดว่าจะเกี่ยวข้องกับวิชาใดวิชาหนึ่ง
2. เพราะการแก้ปัญหา หรือการตัดสินใจ จำเป็นต้องใช้ความรู้และทักษะจากหลากหลายสาขาวิชาาร่วมกัน
3. เพราะการบูรณาการเป็นการเชื่อมโยงสิ่งที่เรียนเข้ากับชีวิตจริงได้ ทำให้เข้าใจว่าสิ่งที่เรียนมีประโยชน์ หรือนำไปใช้ได้จริง
4. เพราะช่วยให้เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างรายวิชา และสัมพันธ์ระหว่างวิชาต่างๆกับชีวิตจริง ทำให้เกิดการเรียนรู้ที่มีความหมาย
5. เพราะช่วยให้เกิดความสัมพันธ์เชื่อมโยง ระหว่างความคิดรวบยอดในศาสตร์ต่างๆ เนื้อหาและการบูรณาการ การที่เรียนในวิชาหนึ่งอาจช่วยให้เข้าใจวิชาอื่นดีขึ้นได้
6. ขจัดความซ้ำซ้อนของเนื้อหาในหลักสูตร
7. ตอบสนองความสามารถของผู้เรียนซึ่งมีหลายด้าน และสนองตอบต่อความสามารถในการแสดงออกและตอบสนองด้านอารมณ์

จากเหตุผลที่ต้องบูรณาการตามความคิดเห็นของนักวิชาการดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า เหตุผลสำคัญที่จำเป็นต้องบูรณาการจัดการเรียนการสอนเป็นเพราะสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตจริงของผู้เรียนไม่ได้จำกัดความรู้เพียงสาขาวิชาใดวิชาหนึ่งเท่านั้น ผู้เรียนจึงควรได้เรียนรู้อย่างมีความหมายเพื่อสามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตจริงได้ ซึ่งการเรียนการสอนที่สัมพันธ์เชื่อมโยงความคิดรวบยอดจากหลายๆ สาขาวิชาเข้าด้วยกันนั้น เราเรียกว่าการเรียนการสอนแบบบูรณาการ โดยการเรียนการสอนในรูปแบบบูรณาการนี้จะสามารถทำให้ผู้เรียนเกิดความสัมพันธ์เชื่อมโยงระหว่างความคิดรวบยอดในศาสตร์ต่างๆ ทำให้เกิดการเรียนรู้ที่มีความหมาย นอกจากนี้ การเรียนการสอนแบบบูรณาการนี้จะสามารถตอบสนองต่อความสามารถของผู้เรียน ซึ่งมีหลายด้านรวมเรียกว่า “พหุปัญญา” และตอบสนองต่อความสามารถที่จะแสดงออกและตอบสนองทางอารมณ์ และยังสามารถลดความซ้ำซ้อนของเนื้อหาต่างๆ ในหลักสูตรได้

4. ประโยชน์ของการบูรณาการ

นักวิชาการหลายท่านได้ให้แนวคิด เกี่ยวกับประโยชน์ของการเรียนการสอนแบบบูรณาการไว้ดังนี้

สมุน อมรวิวัฒน์ (2530, หน้า 56) กล่าวว่าการนำความคิดรวบยอดของวิชาต่างๆ มาหลอมรวมมีประโยชน์หลายประการที่สำคัญที่สุดคือ คุณค่าในการนำความรู้ และทักษะไปใช้ข้อผิดพลาดที่ไม่ได้นำสิ่งที่ได้เรียนหรือวิชาการต่างๆ ที่เรียนมาสัมพันธ์กันก็คือ ผู้เรียนจะไม่เข้าใจหรือไม่สามารถนำความรู้ที่มีไปประยุกต์ใช้ การบูรณาการหรือการเชื่อมโยงความรู้ประโยชน์และสามารถนำไปแก้ปัญหาประยุกต์ใช้จริง

บันลือ พุกกะวัน (2534, หน้า 141 – 145) ได้เสนอคุณค่าของหน่วยบูรณาการในระดับประถมศึกษา เกิดประโยชน์ต่อครูและนักเรียนดังนี้

1. มุ่งให้ผู้เรียนใช้ภาษาเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ทางสังคม
2. มุ่งจัดเนื้อหาที่เอื้อต่อการประสบความสำเร็จของผู้เรียนซึ่ง

สอดคล้องกับทฤษฎีการเสริมแรง

3. การสอดคล้องกับการถ่ายโยงความรู้ (Transfer of Learning)
4. สอดคล้องกับการใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันและคุณค่าทาง

ทัศนคติต่อการเรียน

กิตติพิศ ศิริสูตร (2537, หน้า 42) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการ ไว้ดังนี้

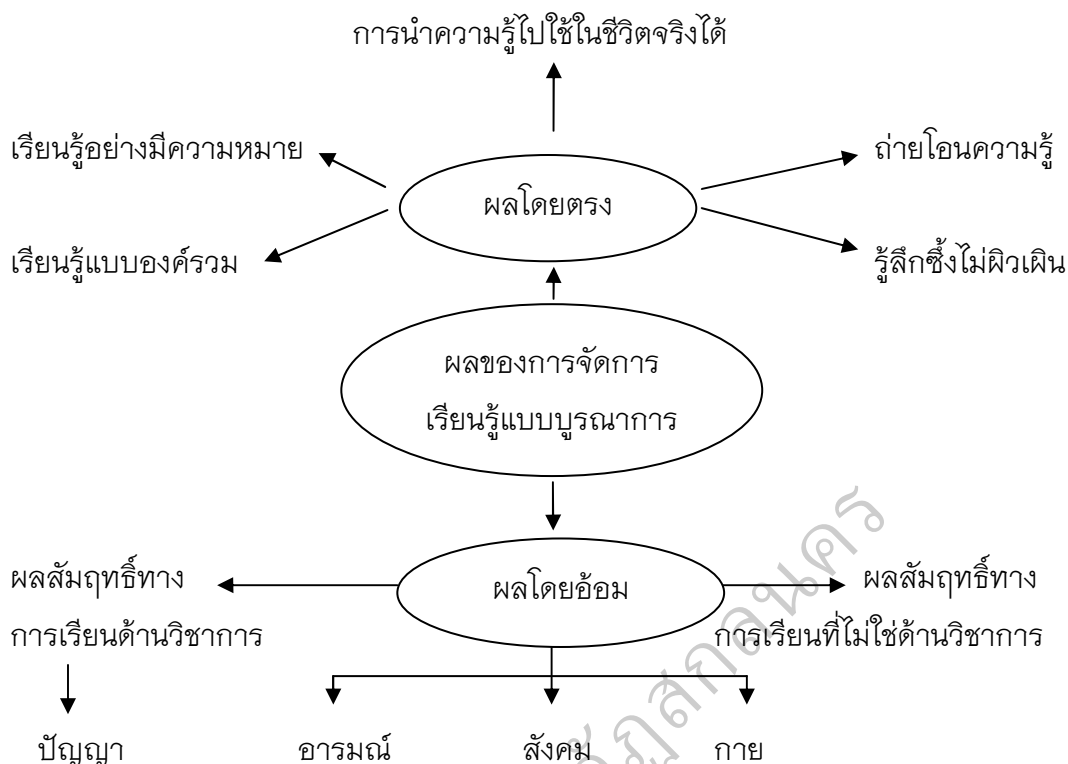
1. ช่วยเหลือแก้ไขตลอดจนส่งเสริมนักเรียนได้พัฒนาตนเองให้เป็นคนที่มีสมรรถนะในทุกๆ ด้าน

2. การเชื่อมโยงวิชา ทำให้นักเรียนเกิดความสุขสนุกสนาน เพราะได้เรียนรู้หลายด้าน

3. การฝึกเชื่อมโยงกันทำให้ไม่สับสนง่าย
4. สามารถนำไปใช้ปฏิบัติในชีวิตจริงให้สอดคล้องกับความต้องการได้
5. นักเรียนได้ฝึกทักษะด้านต่างๆ หลายประการ

พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์ (2548, หน้า71) ได้กล่าวถึงผลของการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการดังแสดงในภาพประกอบ 4

ภาพประกอบ 4 ผลของการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ

ที่มา : พิมพันธ์ เดชะคุปต์ (2548, หน้า 71)

จากแนวคิดของนักวิชาการดังกล่าว สรุปได้ว่าประโยชน์ของการจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการ มีดังนี้

1. ช่วยให้เกิดความเชื่อมโยงของการเรียนรู้ (Transfer of learning) ความรู้ที่เรียนไปแล้วจะถูกนำมาสัมพันธ์กับความรู้ใหม่ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ได้เร็วขึ้น
2. ช่วยจัดวิชาหรือความรู้ให้อยู่ในลักษณะเหมือนชีวิตจริง คือผสมผสานและสัมพันธ์เป็นความรู้ที่อยู่ในลักษณะหรือรูปแบบที่เอื้อต่อการนำไปใช้กับชีวิต
3. ช่วยให้การเรียนการสอนและการศึกษามีคุณค่ามากขึ้น แทนที่จะถ่ายทอดความรู้หรือสาระแต่เพียงอย่างเดียว กลับช่วยให้เป็นการพัฒนาทักษะที่จำเป็นให้เกิดความคิดรวบยอดที่กระจ่างถูกต้อง และสามารถปลูกฝังค่านิยมที่ปรารถนาอีกด้วย

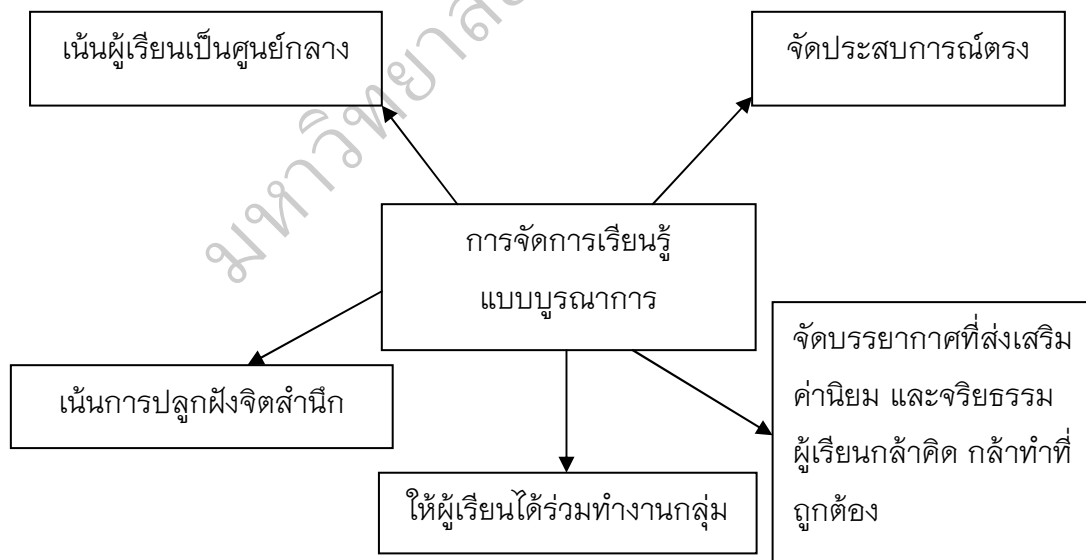
5. ลักษณะของการบูรณาการ

นักวิชาการหลายท่านได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับหลักการสำคัญในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบูรณาการ ที่สอดคล้องกับมาตรา 24 ของ พ.ร.บ. การศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 ไว้ดังนี้

ฉำรง บัวศรี (2532, หน้า 156) ได้กล่าวถึงลักษณะสำคัญของการบูรณาการไว้ดังนี้ 5 ประการ คือ

1. เป็นการบูรณาการระหว่างความรู้และกระบวนการเรียนรู้
2. เป็นการบูรณาการระหว่างพัฒนาการทางด้านความรู้และทางด้านจิตใจ
3. เป็นการบูรณาการระหว่างความรู้และการปฏิบัติการ
4. เป็นการบูรณาการระหว่างสิ่งที่อยู่ในห้องเรียนและสิ่งที่อยู่ในชีวิตจริง
5. เป็นการบูรณาการระหว่างวิชาต่างๆ

บุรชัย ศิริมหาสาคร (2546, หน้า 17) ได้กล่าวถึงหลักสำคัญที่ต้องคำนึงในการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ ดังแสดงในภาพประกอบ 5

ภาพประกอบ 5 การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ

ที่มา : บุรชัย ศิริมหาสาคร (2546, หน้า 17)

พิมพันธ์ เดชะคุปต์ (2549, หน้า17) ได้กล่าวถึงลักษณะของการบูรณาการว่าแบ่งออกเป็น 4 อย่าง ดังนี้

1. การบูรณาการระหว่างโรงเรียนกับบ้าน (การเรียนรู้ในโรงเรียนกับชีวิตประจำวัน)
2. บูรณาการระหว่างความรู้กับกระบวนการเรียนรู้
3. บูรณาการระหว่างความรู้กับการกระทำ
4. บูรณาการระหว่างพัฒนาการความรู้ การคิด (พุทธิพิสัย) พัฒนาจิตใจ อารมณ์ สังกม (จิตพิสัย) และพัฒนาร่างกาย (ทักษะพิสัย)
5. บูรณาการระหว่างวิชาต่างๆ

สิริพัชร เจษฎาวิโรจน์ (2546, หน้า 26 – 30) กล่าวว่า การบูรณาการมีหลายลักษณะ หลายแนวความคิด สุดแล้วแต่แนวความคิดและความเหมาะสมเรื่องที่จะสอนเป็นเรื่องไป ลักษณะของการบูรณาการสามารถแบ่งได้ 6 ลักษณะดังนี้

1. การบูรณาการเชิงเนื้อหาสาระ คือ การบูรณาการเชิงเนื้อหาสาระเป็นการผสมผสานเชื่อมโยงเนื้อหาสาระหรือองค์ความรู้ในลักษณะของการหลอมรวมกัน โดยตั้งเป็นหน่วย (Unit) หรือ หัวข้อเรื่อง (Theme) เนื้อหาสาระที่นำมาหลอมรวมกันจะมีลักษณะคล้ายกัน สัมพันธ์กัน หรือต่อเนื่องกันแล้วเชื่อมโยงเป็นเรื่องเดียวกัน

2. การบูรณาการเชิงวิธีการ คือ การบูรณาการเชิงวิธีการเป็นการผสมผสานวิธีการสอนแบบต่างๆ เข้าในการสอน โดยการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ใช้วิธีสอนหลายๆ วิธี ใช้สื่อการเรียนการสอนแบบสื่อประสมใช้เทคนิคการจัดกิจกรรมเรื่องการเรียนการสอนที่หลากหลายเพื่อให้นักเรียนมีโอกาสได้เรียนรู้และฝึกปฏิบัติอย่างสัมพันธ์กันให้มากที่สุด

3. การบูรณาการความรู้กระบวนการเรียนรู้ คือการเรียนรู้ในอดีตครูมักเป็นผู้บอกหรือให้ความรู้แก่นักเรียนโดยตรง นักเรียนเป็นฝ่ายรับสิ่งที่ครูหยิบยื่นให้แล้วแต่ความสามารถของนักเรียนว่าใครจะตักตวงได้เท่าไร และจะเหลือเก็บไว้ได้เท่าไร แต่ในปัจจุบันมีแนวความคิดเปลี่ยนไป จากการเน้นที่องค์ความรู้มาเป็นเน้นที่กระบวนการเรียนรู้ เพื่อให้นักเรียนพัฒนาวิธีการเรียน แสวงหาความรู้และการได้มาซึ่งองค์ความรู้ที่ต้องการและกระบวนการเรียนรู้จะเป็นสิ่งที่ตกตะกอนติดตัวนักเรียนไว้ใช้ตลอดไป เพราะสังคมสมัยใหม่ มีสิ่งให้นักเรียนต้องเรียนรู้มากมาย มีปัญหาที่สลับซับซ้อนมากขึ้น ครูไม่สามารถตามไปสอนได้ทุกที่ หรือนักเรียนต้องเรียนรู้ไม่สามารถถามครูได้ทุกเรื่อง

นักเรียนจึงจำเป็นต้องแสวงหาความรู้ได้ด้วยตัวเอง โดยมีกระบวนการเรียนรู้ที่มีขั้นตอน อยู่ในใจแต่สามารถยืดหยุ่นได้

4. การบูรณาการความรู้ ความคิด กับคุณธรรม คือ การจัดการเรียน การสอนตามความเป็นจริง ส่วนใหญ่จุดประสงค์มักเน้นไปที่ด้านพุทธิพิสัยมากกว่าด้าน จิตพิสัย บุคคลใดที่จะได้รับคำชมว่าเก่งต้องเด่นในด้านความรู้ ซึ่งเป็นค่านิยมมาแต่เดิม โดยหลักการแล้ว ควรให้ความสำคัญแก่ความรู้และคุณธรรมเท่าเทียมกัน ดังนั้นจึงเป็น โอกาสดีที่ครูจะจัดการเรียนการสอนให้แก่นักเรียนโดยบูรณาการความรู้ ความคิดและ คุณธรรมเข้าด้วยกันอาจเป็นการสอนเนื้อหาสาระโดยใช้วิธีการต่างๆ และใช้เทคนิคการ สอนสอดแทรกคุณธรรมเข้าไปโดยที่นักเรียนไม่รู้ตัว จนเกิดการซึมซาบเป็นธรรมชาติ เพื่อให้นักเรียนจะได้เป็น “ผู้มีความรู้คู่คุณธรรม”

5. การบูรณาการกับการปฏิบัติ คือ ความสัมพันธ์กันการปฏิบัติ เป็นอีกประเด็นหนึ่งที่มีความสำคัญมากเช่นกัน เพราะเมื่อเวลาผ่านไปอาจลืมความรู้ที่ได้ จากการเรียนรู้นั้นได้ แต่ถ้าความรู้นั้นเชื่อมโยงไปกับการปฏิบัติจะทำให้ความรู้นั้นติดตัวไป ได้ยาวนาน ไม่ลืมง่าย

6. การบูรณาการความรู้ในโรงเรียนกับชีวิตจริงของนักเรียน คือ ในการจัดการความรู้นั้น ไม่ควรเป็นสิ่งที่ทำให้นักเรียนเกิดความแปลกแยกกับชีวิตจริง เพราะจะทำให้ให้นักเรียนไม่เห็นคุณค่า ไม่มีความหมายและไม่เกิดประโยชน์ใดๆ แก่ตัว นักเรียน ดังนั้นสิ่งที่ครูสอนหรือให้นักเรียนเรียนรู้อันโรงเรียนหรือสถานศึกษา ควรเชื่อมโยง ให้สัมพันธ์กับชีวิตของนักเรียนและเป็นสิ่งที่จะช่วยเหลือนักเรียนในการปรับปรุงพัฒนา คุณภาพชีวิตและคุณลักษณะของนักเรียน จะทำให้นักเรียนเห็นคุณค่าและความหมายของ สิ่งมีชีวิต อีกทั้งเป็นแรงจูงใจให้นักเรียนเกิดความต้องการใช้เทคโนโลยีสิ่งเหล่านี้เมื่อเรียนรู้อ ในห้องเรียนแล้วครูควรเชื่อมโยงให้นักเรียนนำไปใช้ในในชีวิตของเขา

เบญจมาศ อยู่เป็นแก้ว (2548, หน้า 6) ได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับ ลักษณะสำคัญของการสอนแบบบูรณาการ ดังต่อไปนี้

1. การบูรณาการระหว่างโรงเรียนกับบ้าน เพื่อแสดงความสัมพันธ์ ระหว่างการเรียนในโรงเรียนกับชีวิตประจำวันที่บ้าน

2. การบูรณาการระหว่างความรู้กับกระบวนการเรียนรู้ การจัด กิจกรรมการเรียนการสอนที่กระตุ้นสิ่งที่คุณเรียนสนใจมากที่สุด แนะนำให้ผู้เรียนแสวงหา ความรู้เพื่อตอบสนองของความสนใจเหล่านั้น

3. การบูรณาการระหว่างความรู้กับการกระทำ ให้การแสวงหาความรู้เพื่อเรียนรู้มันจะต้องเริ่มที่การปฏิบัติ คือ รู้แล้วต้องลงมือทำ การเรียนแต่ทฤษฎีอย่างเดียวไม่เพียงพอ จะต้องมีการปฏิบัติควบคู่กันไปด้วย

4. การบูรณาการระหว่างวิชาต่างๆ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้พร้อมๆ กัน เพื่อหล่อหลอมให้เกิดความหลากหลายในชีวิต ซึ่งการบูรณาการวิชาต่างๆ ดังกล่าวต้องเหมาะสมกับความต้องการและความสนใจของผู้เรียนเป็นสำคัญ

จากแนวคิดของนักวิชาการศึกษาที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า ลักษณะของการบูรณาการเป็นการจัดกระบวนการเรียนรู้ให้สมบูรณ์ด้วยการเชื่อมโยง ผสมผสานสิ่งต่างๆ เข้าด้วยกันอย่างครบถ้วน เพื่อให้การจัดการเรียนรู้เกิดประโยชน์สูงสุดจนผู้เรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ซึ่งมีหลักการสำคัญในการสอน คือ ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมต่างๆ ได้ร่วมกันทำงานจากสื่อและแหล่งเรียนรู้ที่เป็นของจริง เน้นการปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรมและค่านิยมที่พึงามจัดการเรียนรู้ ให้ผู้เรียนสร้างความรู้ด้วยตนเองและสร้างบรรยากาศให้ผู้เรียนกล้าแสดงออก กล้าคิด กล้าทำ

6. รูปแบบของการบูรณาการ

วัฒนาพร ระงับทุกข์ (2542, หน้า 32) ได้กล่าวถึงประเภทการบูรณาการที่สามารถทำได้ 2 ประเภท ได้แก่

1. แบบสหวิทยาการ (Interdisciplinary) ทำได้โดยกำหนดหัวข้อขึ้นมาแล้วนำความรู้จากวิชาการต่างๆ มาเชื่อมโยงให้สัมพันธ์กับเรื่องนั้น บางครั้งเรียกบูรณาการแบบนี้ว่าสหวิทยาการแบบมีหัวข้อ หรือสหวิทยาการแบบเน้นการประยุกต์ใช้

2. แบบพหุวิทยาการ (Multidisciplinary) เป็นการนำเรื่องที่ต้องการบูรณาการสอดแทรกในวิชาต่างๆ บางครั้งเรียนการบูรณาการแบบเน้นเนื้อหา

วิเศษ ชินวงศ์ (2544, หน้า 36) ได้อธิบายรูปแบบการเรียนการสอนทั้ง 2 รูปแบบ ไว้ดังนี้

1. การบูรณาการภายในวิชา เป็นการนำเนื้อหาภายในวิชาเดียวกันไปสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับชีวิตจริง และให้ผู้เรียนได้ประยุกต์ความรู้ และทักษะไปใช้ในชีวิตจริงในบริบทที่มีความหมายซึ่งจะทำให้การเรียนมีความหมาย

2. การบูรณาการระหว่างวิชา เป็นการเชื่อมโยงหรือรวมศาสตร์ต่างๆ ตั้งแต่ 2 สาขาขึ้นไป ภายใต้หัวข้อเรื่อง (Theme) เดียวกัน เป็นการเรียนรู้โดยใช้ความรู้ ความเข้าใจและทักษะในศาสตร์ หรือความรู้ในวิชาต่างๆ มากกว่า 1 วิชาขึ้นไป เพื่อแก้ปัญหา หรือแสวงหาความรู้ความเข้าใจในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่ลึกซึ้ง และใกล้เคียงกับชีวิตจริง แบ่งได้เป็น 4 รูปแบบ คือ

2.1 การสอนบูรณาการแบบสอดแทรก (Infusion) การสอนรูปแบบนี้ ครูผู้สอนในวิชาหนึ่งสอดแทรกเนื้อหาของวิชาอื่นๆ เข้าไปการสอนของตนเป็นการวางแผนการสอนและสอนโดยครูเพียงคนเดียว

2.2 การสอนบูรณาการแบบคู่ขนาน (Parallel Instruction) การสอนตามรูปแบบนี้มีครูตั้งแต่ 2 คน ขึ้นไป สอนวิชาต่างกัน ต่างคนต่างสอนแต่ต้องวางแผนการสอนร่วมกัน โดยมุ่งสอนหัวข้อเรื่องความคิดรวบยอด ปัญหาเดียวกัน (Theme Concept Problem) ระบุสิ่งที่จะสอนร่วมกันและตัดสินใจร่วมกันว่าจะสอนหัวข้อเรื่อง ความคิดรวบยอด หรือปัญหานั้นๆ อย่างไร ในวิชาของแต่ละคน งานหรือการบ้านที่มอบหมายให้นักเรียนทำ จะต้องแตกต่างกันไปในแต่ละวิชา แต่ทั้งหมดจะต้องมีหัวข้อเรื่อง ความคิดรวบยอดหรือปัญหาร่วมกัน

2.3 การสอนบูรณาการแบบสหวิทยาการ (Multidisciplinary Instruction) การสอนตามรูปแบบนี้คล้ายกับการสอนบูรณาการแบบคู่ขนาน กล่าวคือ ครูตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป สอนต่างวิชากัน มุ่งสอนหัวข้อเรื่อง ความคิดรวบยอด หรือปัญหาเดียวกัน ต่างคนต่างแยกกันสอนเป็นส่วนใหญ่ แต่มีการมอบหมายงานหรือโครงการ (Project) ร่วมกัน ซึ่งจะช่วยให้เชื่อมโยงสาขาวิชาต่างๆ เข้าด้วยกัน ครูทุกคนจะต้องวางแผนร่วมกัน เพื่อที่จะระบุว่าสอนหัวข้อเรื่อง ความคิดรวบยอด หรือปัญหานั้นๆ ในแต่ละวิชาอย่างไร และวางแผนสร้างโครงการร่วมกัน (หรือกำหนดงานที่จะมอบให้นักเรียนทำร่วมกัน) และกำหนดว่าจะแบ่งโครงการนั้นออกเป็นโครงการย่อยๆ ให้นักเรียนปฏิบัติในแต่ละรายวิชาอย่างไร

2.4 การสอนบูรณาการแบบข้ามวิชาหรือสอนเป็นคณะ (Transdisciplinary Instruction) การสอนตามรูปแบบนี้ ครูที่สอนวิชาต่างๆ จะร่วมกันสอนเป็นคณะหรือเป็นที่ร่วมกันดำเนินการสอนให้นักเรียนกลุ่มเดียวกัน

กระทรวงศึกษาธิการ (2546, หน้า 26-22) กล่าวว่า รูปแบบการจัดการเรียนการสอนบูรณาการมีหลายรูปแบบ ขึ้นอยู่กับเกณฑ์ในการจำแนก ในที่นี้ ขอเสนอ 3 รูปแบบ ดังนี้

1. จำแนกตามจำนวนผู้สอน แบ่งออกเป็น 3 ลักษณะ ดังนี้

1.1 การบูรณาการแบบผู้สอนคนเดียว เป็นการจัดการเรียนการสอนที่เชื่อมโยงสาระการเรียนรู้ต่างๆ กับหัวข้อเรื่องที่สอดคล้องกับชีวิตจริงหรือสาระที่กำหนดขึ้นมา

1.2 การบูรณาการแบบคู่ขนาน เป็นการจัดการเรียนรู้ที่มีผู้สอนตั้งแต่สองคนขึ้นร่วมกันจัดการเรียนการสอน โดยอาจยึดหัวข้อเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง แล้วบูรณาการเชื่อมโยงแบบคู่ขนานกันไปภายใต้หัวข้อเรื่องเดียวกัน

1.3 การบูรณาการแบบโครงการ เป็นการจัดการเรียนรู้โดยผู้เรียนและครูผู้สอนร่วมกันสร้างสรรค์โครงการขึ้นมา ใช้เวลาการเรียนการสอนต่อเนื่องกันได้หลายชั่วโมง วิธีการคือนำเอาจำนวนชั่วโมงของวิชาการต่างๆ ที่ครูผู้สอนแยกกันนั้น มารวมเป็นเรื่องเดียวกัน มีเป้าหมายเดียวกันในลักษณะการสอนเป็นทีม เรียนเป็นทีม ในกรณีที่ต้องการเน้นทักษะบางเรื่องเป็นพิเศษ ครูผู้สอนสามารถแยกกันสอนได้ เช่น กิจกรรมเข้าค่ายดนตรีกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ กิจกรรมเข้าค่ายศิลปะ เป็นต้น

2. จำแนกตามกลุ่มสาระการเรียนรู้ แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะดังนี้

2.1 การบูรณาการในกลุ่มสาระการเรียนรู้เดียวกัน เป็นการจัดการเรียนรู้ที่มุ่งให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงแนวคิด ทักษะและความคิดรวบยอดของสาระการเรียนรู้สาระใดสาระหนึ่ง เช่น การบูรณาการในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่องวรรณคดี ที่เชื่อมโยงทักษะทางภาษาระหว่าง ฟัง การพูด การอ่าน การเขียน หลักภาษา และการใช้ภาษาโดยใช้วรรณคดีเป็นแกน

2.2 การบูรณาการระหว่างกลุ่มสาระการเรียนรู้ เป็นการจัดการเรียนรู้ที่นำเอาสาระการเรียนรู้จากหลายกลุ่มสาระมาเชื่อมโยงเพื่อจัดการเรียนรู้ภายใต้หัวข้อเรื่อง (Theme) เดียวกัน

3. จำแนกตามประเภทของการบูรณาการ แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ ดังนี้

3.1 การบูรณาการแบบสหวิทยาการ เป็นการจัดการเรียนรู้ที่นำเอาสาระการเรียนรู้จากหลายกลุ่มสาระมาเชื่อมโยงร้อยรัดเป็นเนื้อเดียวกัน เพื่อจัดการเรียนรู้ภายใต้หัวข้อเรื่อง (Theme) เดียวกัน

3.2 การบูรณาการแบบสหวิทยาการ เป็นการจัดการเรียนรู้ที่ผู้สอน นำเอาเรื่องหรือสาระการเรียนรู้ที่ต้องการให้ผู้เรียนรู้ไปสอดแทรกในสารการเรียนรู้หรือวิชาที่ตนเองรับผิดชอบสอนอยู่ดังที่

สิริพัชร เจษฎาวิโรจน์ (2546, หน้า 31 – 32) กล่าวว่า รูปแบบของการบูรณาการที่ใช้เนื้อหาสาระและกิจกรรมการเรียนการสอนมาเป็นเกณฑ์ในการจำแนกสามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. การบูรณาการภายในกลุ่มสาระการเรียนรู้ คือ การบูรณาการภายในกลุ่มสาระการเรียนรู้ เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบเชื่อมโยงสัมพันธ์ภายในกลุ่มสาระการเรียนรู้เดียวกัน เป็นกิจกรรมการเรียนการสอน ที่มุ่งให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงแนวคิดทักษะ และความคิดรวบยอดของเนื้อหาสาระในกลุ่มสาระการเรียนรู้เดียวกัน มีใช้กันมากในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษา รวมถึงสิ่งต่างๆ ที่เกี่ยวกับการรู้หนังสือหรือการอ่านออกเขียนได้ การบูรณาการดังกล่าว เป็นกระบวนการพัฒนาความคิด จากการเชื่อมโยงสัมพันธ์ระหว่างการฟัง การดู การพูด การอ่าน และการเขียน ในรูปแบบต่างๆ ที่หลากหลาย การจัดการเรียนการสอนในลักษณะนี้จะมีผลทำให้ผู้เรียนสามารถสร้างองค์ความรู้ที่จะนำไปสู่ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมหรือโลกรอบตัวได้

2. การบูรณาการระหว่างกลุ่มสาระการเรียนรู้ คือการบูรณาการระหว่างกลุ่ม สาระการเรียนรู้ หรือเรียกว่าการบูรณาการแบบสหวิทยาการเป็นการรวบรวมศาสตร์ต่างๆ ภายใต้หัวข้อเรื่องเดียวกัน เป็นการเรียนรู้จากประสบการณ์ที่ครอบคลุม โดยใช้ทักษะความรู้ ความเข้าใจในศาสตร์หรือองค์ความต่างๆ มากกว่า 1 กลุ่มสาระการเรียนรู้ขึ้นไปเพื่อการแก้ปัญหา หรือแสวงหาความรู้ความเข้าใจในแนวคิดในเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่มีความต้องการ ในการปฏิบัติจากกิจกรรมแบบบูรณาการระหว่างกลุ่มสาระการเรียนรู้ ผู้เรียนจะนำความรู้ใหม่ต่างๆ ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนเข้าใจในเรื่องนั้นๆ และรู้ถึงการที่จะต้องปรับเปลี่ยนแนวคิด ความรู้เดิมต่างๆ ไปสู่ความรู้หรือแนวคิดใหม่ จุดเริ่มต้นของการเรียนการสอนแบบบูรณาการอาจมีหลักเช่นเดียวกับการบูรณาการภายในกลุ่ม สาระการเรียนรู้ คือ ครูและนักเรียนช่วยกันกำหนดหัวข้อเรื่อง ช่วยกันเสริมสร้างบรรยากาศของการเรียนรู้ มีการปรับเปลี่ยนตารางสอนระหว่างกลุ่มสาระการเรียนรู้

นักเรียนจะช่วยในการเชื่อมโยงความคิดรวบยอดต่างๆ ได้มากกว่าการบูรณาการภายในกลุ่มสาระการเรียนรู้ นักเรียนสามารถเชื่อมโยงความคิดรวบยอดด้วยวิธีการที่หลากหลาย เป็นวิธีบูรณาการที่สมบูรณ์มากที่สุด

เบญจมาศ อยู่เป็นแก้ว (2548, หน้า 4) ได้กล่าวถึงรูปแบบของการสอนแบบบูรณาการว่ามี 4 รูปแบบ คือ

1. แบบสอดแทรก (Infusion) เป็นการสอนแบบบูรณาการสอดแทรกเนื้อหาของรายวิชาอื่นๆ เข้าไปในวิชาของผู้สอน ครูวางแผนการสอนและดำเนินการสอนคนเดียว

2. แบบคู่ขนาน (Paralled Instruction) เป็นการสอนแบบวางแผนร่วมกัน ต้องสอนคนละวิชา ต่างคนต่างสอนไปแต่ละหัวข้อเรื่อง ความคิดรวบยอด ปัญหาเดียวกัน ระบุสิ่งที่ต้องทำร่วมกันและตัดสินใจร่วมกัน จะนำไปสอนอย่างไรในวิชาของตน

3. แบบสหวิทยาการ (Multidisciplinary Instruction) เป็นการสอนคล้ายๆ แบบที่สอง ครูผู้สอนตั้งแต่ 2 คนขึ้นไปสอนต่างวิชาที่บ่มงสอนหัวเรื่อง ความคิดรวบยอด และปัญหา ต่างคนต่างสอนแต่มอบหมายให้ผู้เรียนทำโครงการร่วมกัน ซึ่งจะช่วยเชื่อมโยงสาขาวิชาต่างๆ เข้าด้วยกัน วางแผนโครงการร่วมกัน

4. แบบข้ามวิชาหรือสอนเป็นคณะ (Trandisciplinary Instruction) เป็นการสอนที่ครูผู้สอนวิชาต่างๆ เข้าด้วยกัน วางแผนปรึกษาหารือร่วมกัน ดำเนินการสอนนักเรียนกลุ่มเดียวกัน

จากการจัดประเภทของการบูรณาการของนักวิชาการที่กล่าวมา ผู้วิจัยได้จัดการเรียนการสอนตามรูปแบบของการสอนแบบบูรณาการแบบสอดแทรก (Infusion) โดยบูรณาการแบบผู้สอนคนเดียว คือเป็นการสอนแบบบูรณาการแบบสอดแทรกเนื้อหาของรายวิชาอื่นๆ เข้าไปในวิชาภาษาอังกฤษของผู้สอน ครูวางแผนการสอนและดำเนินการสอนคนเดียว

7. การจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการ

สิริพัทธ์ เจษฎาวโรจน์ (2546, หน้า 79 – 85) กล่าวว่า ในการจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการประกอบไปด้วยขั้นตอนที่สำคัญ ดังนี้

1. การวางแผนจัดกิจกรรมบูรณาการ ในการวางแผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบบูรณาการให้เกิดประสิทธิภาพนั้นควรวางแผนให้ดี ก่อนอื่นต้องดูว่า

ใช้รูปแบบการบูรณาการรูปแบบใด ลักษณะสำคัญหรือจุดเน้นของรูปแบบนั้นคืออะไร ซึ่งในการวางแผนจัดกิจกรรมนั้นควรคำนึงถึงและดำเนินการในสิ่งต่อไปนี้

1.1 กำหนดผลการเรียนรู้ (Learning Outcomes) จุดประสงค์การเรียนรู้ (Objectives) และความคิดรวบยอด (Concepts) โดยครูผู้สอนทุกเนื้อหาสาระในแต่ละหัวข้อเรื่อง ช่วยกันคิด ทั้งในส่วนที่ตนรับผิดชอบ และในส่วนที่เชื่อมโยงกันด้วย เพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ที่กว้างขวางมากขึ้น โดยกำหนดรวมเป็นหัวข้อเรื่องเลยก็ได้ และอาจแยกย่อยตามรายแผนการสอนเพื่อให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

1.2 วางแผนจัดลำดับเนื้อหาสาระภายในหัวข้อเรื่อง โดยให้ครูผู้สอนวางแผนร่วมกันว่าจะจัดกิจกรรมบูรณาการกันอย่างไร จากหัวข้อเรื่องที่กำหนดขึ้นโดยการจัดแบ่งเนื้อหาสาระออกตามจำนวนที่ต้องการ ครูผู้สอนต้องจัดแบ่งเนื้อหาออกเป็นวันๆ ตามตารางสอนของปีการศึกษานั้นๆ จากหลักสูตรทักษะกระบวนการ (Process) สามารถนำมาใช้ในการบูรณาการได้ 2 แนว คือ แนวแรกใช้เป็นแกนในการบูรณาการ และแนวที่สองใช้บูรณาการร่วมในประเด็นย่อย หรือกิจกรรมอื่นตามความเหมาะสม ทักษะที่ควรให้นักเรียนฝึกปฏิบัติ เช่น ทักษะทางสังคม ทักษะทางการคิด ทักษะการแก้ปัญหา ทักษะการตัดสินใจ ทักษะการแก้ไขความขัดแย้ง ทักษะการทำงานกลุ่ม ทักษะการเป็นผู้นำ ทักษะการคาดคะเน ทักษะการค้นคว้า ทักษะการจัดการ ทักษะการสื่อสาร เป็นต้น

1.3 การจัดประสบการณ์ในการวางแผนการจัดกิจกรรมให้นักเรียน ควรเน้นการจัดประสบการณ์ตรง เรียนรู้จากของจริง และความเป็นประโยชน์แก่ตัวนักเรียน ประสบการณ์ที่จัดให้นักเรียนอาจเป็นทั้งประสบการณ์ที่ได้เรียนในห้องเรียน และนอกห้องเรียน ไม่ควรมีความจำกัดอยู่เพียงแต่ในห้องเรียนเท่านั้น สิ่งแวดล้อมต่างๆ จะใช้เป็นสื่อประกอบการจัดกิจกรรมได้เป็นอย่างดี

1.4 มุ่งพัฒนาปัญหาของผู้เรียนซึ่งเป็นความสามารถทางสติปัญญาอันหลากหลายของคนเรา ซึ่งมีอยู่ตามธรรมชาติ สามารถพัฒนาให้เก่งขึ้นได้ด้วยการจัดกิจกรรมต่างๆ ให้ ครูควรนำความสามารถต่างๆ เหล่านั้นมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดย บูรณาการหลายๆ ด้านเข้าด้วยกัน จะได้ประโยชน์ทั้ง 2 ทาง คือ ได้เรียนรู้เนื้อหาสาระและได้พัฒนาความสามารถหลายๆ ด้านไปพร้อมๆ กัน

1.5 การจัดกิจกรรมแบบเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ นักเรียนแต่ละคน มีความแตกต่างกันเป็นอย่างมากในทุกๆ ด้าน ดังนั้นในการจัดกิจกรรมบูรณาการจึงควรมีกิจกรรมที่หลากหลาย เพื่อให้นักเรียนได้มีโอกาสเลือกปฏิบัติและเปิดโอกาสให้นักเรียน แสดงความสนใจความถนัด และความต้องการในการเรียนรู้ ให้นักเรียนแสดงความสนใจ ความถนัด และความต้องการในการเรียนรู้อย่างกว้างขวางและหลายมุมมอง

1.6 การใช้ข้อมูลจากแหล่งเรียนรู้หลายแหล่งและหลากหลาย รูปแบบเป็นผลดีกับนักเรียนที่มีความสนใจ ระดับความสามารถ วิธีการเรียนรู้และความ ต้องการที่แตกต่างกัน ควรจัดกิจกรรมให้นักเรียนเห็นความสำคัญของแหล่งเรียนรู้ พัฒนา ความสามารถในการเลือกแหล่งเรียนรู้ข้อมูลที่เหมาะสมและเป็นประโยชน์ สามารถเก็บ รวบรวมข้อมูลและใช้ข้อมูลให้เกิดประโยชน์แก่ตน

2. ข้อควรคำนึงในการสอนแบบบูรณาการ ในการจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการควรคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

2.1 ผู้เรียนมีความรู้ความสำคัญมากกว่าเนื้อหาสาระ ฉะนั้น ควรเน้นการพัฒนาบุคลิกภาพในทุกๆ ด้าน การเสริมสร้างพื้นฐานของผู้เรียน ให้ผู้เรียนเกิด ความคิดรวบยอดที่ชัดเจน

2.2 หัวข้อเรื่องต้องสัมพันธ์กับเรื่องอื่นได้อย่างกว้างขวาง หัวข้อ ย่อย และความคิดรวบยอดที่จะนำมาบูรณาการร่วมกันนั้น ควรอยู่ในระดับที่เหมาะสมกับ วุฒิภาวะของผู้เรียน

2.3 กิจกรรมการเรียนการสอนควรเป็นปัญหาในชีวิตจริงและ ต่อเนื่องกัน จัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้รู้จักสังเกต วิเคราะห์ วิจัยและอภิปรายด้วยเหตุผล ใช้กระบวนการกลุ่มและกระบวนการประชาธิปไตย

2.4 สร้างบรรยากาศในชั้นเรียน และนอกชั้นเรียนให้ทำทหาย และเร้าความสนใจของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ สามารถเชื่อมโยงสิ่งที่สัมพันธ์กับ ชีวิตจริงในขณะที่เดียวกับการเรียนรู้ได้

2.5 จัดประสบการณ์ตรงให้แก่ผู้เรียนมีโอกาสได้เรียนรู้จากสิ่ง ที่เป็นรูปธรรม เข้าใจง่าย ส่งเสริมให้มีโอกาสได้ปฏิบัติจริงจนเกิดความสามารถและทักษะ ที่ติดเป็นนิสัย

ในการสอนแต่ละครั้ง ควรสอดแทรกคุณสมบัติที่ต้องการเน้นในตัวผู้เรียน ครูควรเป็นแบบอย่างในการแสดงพฤติกรรมที่มีการบูรณาการให้นักเรียนเห็น การเขียนแผนการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ มีรูปแบบหรือองค์ประกอบต่างๆ เหมือนกับแผนการจัดการเรียนรู้ต่างๆ แต่ควรเชื่อมโยงเป็นเรื่องเดียวกัน ซึ่งในการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ อาจแบ่งได้ออกเป็น 2 แบบ ดังนี้

1. ครูผู้สอนตามกลุ่มสาระการเรียนรู้ต่างๆ ต่างเขียนแผนของตน ทั้งนี้เนื่องจากครูผู้สอนจะต้องมีหลักฐานในการสอน เพื่อตรวจสอบและประเมินการเรียนการสอน การเขียนแผนการจัดการเรียนรู้แบบนี้ อาจเขียนเป็นรายชั่วโมงแบบเบ็ดเสร็จ แต่ภาพรวมจะเชื่อมโยงบูรณาการต่อเนื่องกัน และควรมีการติดต่อประสานกันระหว่างครูผู้สอนทุกคนอย่างสม่ำเสมอ ครูผู้สอนทุกคนร่วมกันเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้ให้ต่อเนื่องเป็นแผนเดียวกัน ซึ่งอาจจะเป็นแผนที่ดูยาวมากกว่าปกติ แต่การสอนจะเชื่อมโยงต่อกันได้ราบรื่นดี เมื่อจะสอนครูทุกคนควรศึกษาแผนการจัดการเรียนรู้ทั้งหมด เพื่อเป็นการทบทวนบทบาทและจะได้ร่วมกันจัดกิจกรรมบูรณาการได้สมบูรณ์มากขึ้น การวัดและประเมินผลการสอนแบบบูรณาการ ลักษณะของการวัดและประเมินผล การประเมินผลที่สอดคล้องกับวิธีการสอนแบบบูรณาการควรมีสภาพใกล้เคียงกับธรรมชาติมากที่สุด โดยอยู่บนพื้นฐานของสิ่งที่ผู้เรียนสามารถปฏิบัติได้จริง ดังนั้นการวัดและประเมินผลจึงควรมีลักษณะสำคัญต่างๆ ดังนี้คือ สะท้อนภาพพฤติกรรมและทักษะที่จำเป็นของผู้เรียนในสถานการณ์จริง เป็นการแสดงออกในภาคปฏิบัติทักษะกระบวนการเรียนรู้ผลผลิตและแฟ้มสะสมผลงานผู้เรียนมีส่วนร่วมในการประเมินผล และการจัดกระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเอง

1.1 ใช้เทคนิคการประเมินผลที่หลากหลาย เนื่องจากการประเมินจากการปฏิบัติที่ผู้เรียนจะต้องลงมือทำจริง แสดงออกให้เห็นเป็นรูปธรรมว่าทำอะไรบ้าง ไม่ว่าจะเป็นการประดิษฐ์ชิ้นงาน การทดลอง การเขียนรายงาน หรือการทำกิจกรรมอื่นๆ ทุกอย่างควรเป็นสิ่งที่มีความหมายสำหรับผู้เรียน

1.2 เน้นให้ผู้เรียนแสดงออกด้วยการสร้างสรรค์ผลงาน ดึงความคิดขั้นสูง ความคิดที่ซับซ้อน และการใช้ทักษะต่างๆ ออกมาได้ เช่น ทักษะการแก้ปัญหา

1.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นผลมาจากการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับความเป็นจริง และสามารถประยุกต์สิ่งที่เรียนรู้ไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน

1.4 ใช้ข้อมูลอย่างหลากหลายเพื่อการประเมิน โดยครูผู้สอนควรรู้จัก ผู้เรียนในทุกแง่มุม คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล รับข้อมูลจากหลายๆ ทาง การ กำหนดปัญหาหรืองาน ควรเป็นแบบปลายเปิด เพื่อให้ผู้เรียนได้สร้างคำตอบที่หลากหลาย

1.5 เน้นการมีส่วนร่วมในการประเมินระหว่างผู้เรียน ครู และผู้ปกครอง การให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการประเมินผล จะทำให้ผู้เรียนรู้จักการวางแผนการเรียนรู้ตาม ตามความต้องการของตนเองว่าเขาอยากรู้ อยากทำอะไร (โดยมีครูเป็นผู้ช่วยให้คำแนะนำ) ซึ่งจะนำไปสู่การกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ และการประเมินผลที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

2. เทคนิควิธีการวัดและประเมินผลการเรียนรู้แบบบูรณาการ การจัด

กิจกรรมการเรียนรู้แบบบูรณาการ มีเทคนิควิธีการจัดการและประเมินผลหลากหลายวิธี ครูผู้สอนสามารถเลือกวิธีใช้ตามความเหมาะสมกับเนื้อหาหรือรูปแบบบูรณาการ และ เนื่องจากการจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการเป็นแบบผสมผสานสาระความรู้ด้าน ต่างๆ เน้นการฝึกปฏิบัติตามกระบวนการ รวมทั้งการปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรม ค่านิยม ที่ดีงามและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ในทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้ ดังนั้นการประเมินผล ผู้สอนจึงต้องเลือกใช้ให้หลากหลาย และดำเนินการควบคู่กันไปในกระบวนการจัดการเรียน การสอน ทั้งนี้เพื่อให้สามารถเก็บข้อมูลที่ต้องการวัดและประเมินผลผู้เรียนให้ได้ครบถ้วน ทุกด้าน ให้สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง และมาตรฐานการเรียนรู้ของหลักสูตร วิธีการวัดและประเมินผลการเรียนแบบบูรณาการ ได้แก่

2.1 การสังเกต เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลต่างๆ ที่ผู้สอนดูจาก พฤติกรรมของผู้เรียนหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยเป็นการสังเกตรายบุคคล แล้วบันทึกผล สังเกตไว้พฤติกรรมที่ผู้สอนควรสังเกตผู้เรียน เช่น การฝึกทักษะต่างๆ ที่ผู้เรียนฝึกขณะ ปฏิบัติกิจกรรมหรือการร่วมกันระดมความคิด เหตุผลภายในกลุ่ม การแสดงออกในด้าน ต่างๆ ผู้สอนสามารถนำผลสังเกตผู้เรียนมาประกอบการประเมินผลการพัฒนาการของ ผู้เรียน

2.2 การบันทึกประจำวัน หรืออนุทิน การบันทึกประจำวัน หรืออนุทิน เป็นการเขียนบันทึกการปฏิบัติงานของนักเรียนอาจเป็นงานเดี่ยวหรืองานกลุ่มก็ได้ รูปแบบ กำหนดขึ้นเองได้ แต่การบันทึกควรระบุวันที่ วิธีการดำเนินงาน ผลงาน ปัญหาและ อุปสรรค และแนวทางแก้ไขเพื่อให้มองเห็นภาพรวมของการปฏิบัติ

2.3 การตอบปากเปล่า เป็นการให้นักเรียนตอบคำถามด้วยการพูดตอบ โดยครูจะต้องวางแผนว่าจะให้ตอบเป็นรายคน หรือเป็นกลุ่มเล็กๆ และวางแผนการให้คะแนนคำตอบ ในการพูดตอบของนักเรียนครูอาจบันทึกเสียงไว้ก็ได้ การตอบปากเปล่าสามารถทำได้ 3 วิธี คือ การสัมภาษณ์ การสอบปากเปล่า และการนำเสนอผลงานในการตอบปากเปล่านี้นี้ ครูอาจถามนักเรียนในขณะที่ปฏิบัติกิจกรรมการเรียนการสอนแบบบูรณาการในรูปแบบต่างๆ ตามที่ได้วางแผนไว้หรือเป็นการนำเสนอผลงานหลังจากที่ทำโครงการ

2.4 การเขียนคำตอบ หรือความเรียง เป็นการให้นักเรียนสร้างคำตอบ หรือเขียนแทนการเลือกคำตอบ โดยอาจให้เขียนเต็มข้อความสั้นๆ หรือให้เขียนเป็นความเรียง เพื่อใช้ตรวจสอบความเข้าใจในการเรียนวิชาต่างๆ การประเมินด้วยวิธีนี้ เปิดโอกาสให้นักเรียนเขียนคำตอบได้อย่างอิสระ ให้นักเรียนได้ใช้ความคิด ทั้งในเนื้อหาและความคิดรวบยอดเหมาะสำหรับการสอนบูรณาการทุกรูปแบบ ทำให้ครูสามารถประเมินผู้เรียนได้หลายด้าน

2.5 การประเมินตนเอง เป็นการให้ผู้เรียนประเมินตนเองเอง เกี่ยวกับการปฏิบัติการทำงาน ผลงาน ปัญหาหรืออุปสรรควิธีการแก้ไข แนวทางการเสริมสร้างศักยภาพแห่งตน การประเมินตนเองเป็นภารกิจที่ผู้เรียนต้องรับผิดชอบต่อตนเอง ในการพัฒนางานนั้นให้สำเร็จตามเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ นำผลการเรียนรู้ไปปรับปรุงขยายผล ให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองและสังคม การประเมินตนเองเป็นวิธีการหนึ่งที่ช่วยให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจ ใฝ่เรียนรู้และเป็นผู้นำตนเอง เกิดความก้าวหน้าทั้งในด้านคุณภาพของงานและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ การประเมินตนเองสามารถใช้ได้ดีต่อการเรียนการสอนแบบบูรณาการที่มอบหมายกิจกรรมให้ทำ

2.6 การประเมินกลุ่ม เป็นการนักเรียนได้แสดงความคิดเห็น หรือความรู้สึกจากการมีส่วนร่วมในกระบวนการทำงานเป็นกลุ่ม การพบปัญหาหรืออุปสรรคแนวทางแก้ไขผลงาน การแสดงความคิดเห็นต่อสมาชิกในกลุ่ม และผลที่เกิดจากการทำงานร่วมกับสมาชิกในกลุ่มการประเมินกลุ่ม เป็นการฝึกการคิดวิเคราะห์วิจารณ์อย่างมีเหตุผลและยุติธรรมให้เกิดขึ้นแก่นักเรียนและฝึกทักษะการยอมรับฟังความคิดเห็น วิเคราะห์วิจารณ์อย่างมีเหตุผลและยุติธรรมให้เกิดขึ้นแก่นักเรียน และฝึกทักษะการยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น

2.7 การสัมภาษณ์ เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลลักษณะที่ครูมีโอกาสพบปะสนทนากับนักเรียน โดยมีการเตรียมหัวข้อ หรือคำถามที่ต้องการสัมภาษณ์

อย่างง่าย ๆ และไม่ซับซ้อน หรือรายละเอียดที่จะสัมภาษณ์ไว้ด้วยแล้ว ถ้ามไปเรื่อย ๆ หรือ อาจมีการถามสลับคำถามจะมีเนื้อหาตามที่ต้องการจะถามอยู่แล้ว โดยต้องพยายาม พูดคุยและนำเข้าสู่เรื่องที่ต้องการ ส่วนใหญ่การถาม นิยมใช้ประเมินผลการเรียนรู้ ด้านความรู้ ความรู้ความเข้าใจ ในระดับที่สูงกว่าความรู้ความจำ ให้แสดงความรู้สึกรู้สึกคิด และอาจสะท้อนให้เห็นถึงความเชื่อ ค่านิยม เจตคติ รวมทั้งเป็นเห็นคุณค่าของสิ่งที่ได้ เรียนรู้นั้น ๆ

2.8 การสัมภาษณ์กลุ่ม หมายถึง รูปแบบการสัมภาษณ์ของบุคคลกลุ่ม เล็ก ๆ ซึ่งประกอบด้วยผู้ร่วมงานไม่เกิน 7 คน โดยมีผู้ดำเนินรายการ เป็นผู้นำหน้าที่ สัมภาษณ์เก็บข้อมูลจากผู้ร่วมงาน เพื่อนำไปประกอบผลการวิจัย บรรยายภาคของการ สัมภาษณ์กลุ่ม มุ่งหวังกระตุ้นให้ทุกคนมีโอกาสพูดอย่างอิสระและสมบูรณ์ เกี่ยวกับ พฤติกรรม เจตคติและความคิดเห็น การสัมภาษณ์กลุ่มเหมาะที่จะใช้ประเมินผลการ ทำงานกลุ่ม

2.9 การใช้แฟ้มสะสมผลงาน คือหลักฐานผลงานของนักเรียนที่จัดเก็บ อย่างเป็นระบบและเป้าหมาย เพื่อแสดงให้เห็นความพยายาม ความสนใจ ความก้าวหน้า ความถนัด ความสำเร็จในการเรียนและผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของบุคคล เป็นการเก็บ ข้อมูลที่เกิดขึ้นจากการทำงานในชีวิตประจำวัน แฟ้มผลงานจะมีลักษณะเป็นการแสดง คุณลักษณะเด่นของงานที่ได้ตัดสรรแล้ว และปริมาณของชิ้นงานอยู่กับความต้องการของ เจ้าของแฟ้มผลงานนั้น ผู้ประเมินต้องตั้งเกณฑ์ไว้ว่า จะประเมินงานโดยรวม หรือแยก ประเมินรายชิ้น และมีใครประเมินบ้าง สำหรับการใช้แฟ้มสะสมผลงานในการประเมินนี้ สามารถใช้ได้กับการสอนบูรณาการทุกรูปแบบขึ้นอยู่กับครูผู้สอนและนักเรียนที่จะตกลง ร่วมกัน

2.10 การให้คะแนนแบบรูบริค เป็นการให้คะแนนงานชิ้นใดชิ้นหนึ่งโดย มองคุณภาพของผลงาน แล้วให้คะแนนตามเนื้องานที่ปรากฏ มีเกณฑ์การให้คะแนนระบบ ไว้ได้อย่างชัดเจน ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 แบบ คือ การให้คะแนนผลงานโดยภาพรวม และการให้ คะแนนตามรายละเอียดของงาน เช่น การนำเสนอผลงานชีวประวัติของบุคคลอาจให้ คะแนนโดยการพิจารณาผลงานโดยรวมทั้งหมด หรือจะให้คะแนนแยกตามรายละเอียด แต่ละประเด็น

2.11 การสนองตอบ เป็นปฏิกริยาที่สำคัญยิ่งในการสอนตามหลักสูตร บูรณาการ ทั้งครูและนักเรียน มีส่วนร่วมในกระบวนการนี้ ปฏิกริยาตอบสนองนี้เกิดขึ้นได้

ตลอดเวลาของการเรียน การสอน โดยครูและนักเรียนจะประเมินผลว่าสิ่งที่เกิดขึ้นได้ตลอดเวลาของการเรียน การสอนโดยครูและนักเรียนจะประเมินผลว่าสิ่งที่เกิดขึ้นตรงกับสิ่งที่คาดหวังไว้หรือไม่ อย่างไร ซึ่งวิธีการสอนของตนนี้ สามารถทำให้ครูและนักเรียนร่วมกันสร้างแนวทาง แสวงหาความรู้ และวิธีการจัดกิจกรรมใหม่ได้ ครูได้ปรับเปลี่ยนกิจกรรมหรือโครงการให้ตอบสนองออกถึงวิธีการ ความก้าวหน้า ความสนใจ ความต้องการของตนเองในกระบวนการเรียนรู้ มีโอกาสแสดงออกถึงวิธีการ ความคิดเห็นและให้ข้อมูลจากการเรียนรู้ แก่ครูทั้งภาพรวมของหัวเรื่องที่เรียนตลอดจนวิธีการเชื่อมโยงความรู้ที่ได้รับ

2.12 การใช้แบบทดสอบ เป็นการให้นักเรียนแสดงออกซึ่งความรู้ความเข้าใจ ความคิดเห็นการสรุปความหรือเหตุการณ์ และนำไปใช้สถานการณ์ต่างๆ หรือการสร้างความรู้ใหม่จากความรู้เข้าใจประสบการณ์เดิมซึ่งมีทั้งแบบทดสอบเป็นรายเรื่องและแบบประเมินเจตคติ เช่น แบบทดสอบวัดทักษะการใช้ภาษาในการเขียนแบบทดสอบวัดความรู้ความเข้าใจ แบบทดสอบวัดเจตคติของนักเรียน เป็นต้น

การจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการที่กล่าวข้างต้น ผู้วิจัยได้จัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพตามขั้นตอนต่อไปนี้คือ กำหนดสาระการเรียนรู้ตามตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางจากรายวิชาภาษาอังกฤษ แล้วกำหนดหัวเรื่อง (Theme) จากสาระแกนกลางของกลุ่มสาระการเรียนรู้ที่นำมาสอดแทรกเป็นบทอ่าน โดยยึดตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นแกน แล้วให้นักเรียนได้เรียนรู้ผ่านกิจกรรม มีการลำดับผังความคิดในเรื่องเป็นแกน ลำดับเนื้อหาสาระภายในหัวเรื่องใช้ทักษะกระบวนการ กำหนดผลการเรียนรู้ จัดทำแผนการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียน ปฏิบัติการเรียนรู้ร่วมกันจากแหล่งความรู้ที่หลากหลาย สรุปความรู้ด้วยตนเอง นำเสนอความรู้ในรูปแบบหลากหลาย และประเมินผลการเรียนรู้จากกระบวนการเรียนรู้ และการวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเมื่อเสร็จสิ้นการจัดกิจกรรม

การหาประสิทธิภาพของสื่อการสอน

การหาประสิทธิภาพของสื่อการสอนในงานวิจัยในครั้งนี้เป็นการหาประสิทธิภาพของเครื่องมือในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ นักวิชาการทางการศึกษาได้ให้ความหมายของประสิทธิภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ไว้ดังนี้

เพชฌัญญู กิจระการ (2544, หน้า 46-57) ได้ให้ความหมายของคำว่า ประสิทธิภาพของสื่อการสอนหมายถึงผลรวมของการหาคุณภาพ (Quality) ทั้งเชิงปริมาณที่แสดงเป็นตัวเลข (Quantitative) และเชิงคุณภาพ (Qualitative) ที่แสดงเป็นภาษาที่เข้าใจได้เป็นผลที่แสดงถึงผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามจุดประสงค์ที่ถูกต้องถึงระดับเกณฑ์ที่คาดหวัง

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (2547, หน้า 494-499) ได้ให้ความหมายของคำว่าประสิทธิภาพของแผนการเรียนรู้หมายถึงระดับคุณภาพของแผนการเรียนรู้ที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ เป็นระดับที่ผู้สร้างแผนการเรียนรู้พึงพอใจว่าหากแผนการเรียนรู้นั้นมีค่าถึงระดับนั้นแล้วแผนการเรียนรู้นั้นก็มีคุณค่าที่จะนำไปจัดการเรียนรู้ให้กับผู้เรียน

บุญชม ศรีสะอาด (2545, หน้า 116) ได้กล่าวถึงวิธีการหาประสิทธิภาพของสื่อที่สร้างขึ้น 2 วิธี ดังนี้

1. วิธีการหาประสิทธิภาพเชิงเหตุผล (Rational Approach) กระบวนการนี้เป็นการหาประสิทธิภาพโดยใช้หลักของความรู้และเหตุผลในการตัดสินคุณค่าของสื่อการเรียนการสอนโดยอาศัยผู้เชี่ยวชาญ (Panel of Expert) เป็นผู้พิจารณาตัดสินคุณค่า ซึ่งเป็นการหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และความเหมาะสมในด้านการนำไปใช้ (Usability) ผลการประเมินของผู้ทรงคุณวุฒิแต่ละคนจะนำมาหาค่าประสิทธิภาพต่อไป

2. วิธีการหาประสิทธิภาพเชิงประจักษ์ (Empirical Approach) วิธีการนี้จะนำสื่อไปทดลองใช้กับกลุ่มนักเรียนเป้าหมาย การหาประสิทธิภาพของสื่อ เช่นบทเรียนคอมพิวเตอร์ (CAI) บทเรียนโปรแกรม เอกสารประกอบการเรียน แผนการสอนแบบฝึกทักษะ เป็นต้น ส่วนมากใช้วิธีการหาประสิทธิภาพด้วยวิธีนี้ ประสิทธิภาพที่วัดส่วนใหญ่มักจะพิจารณาจากเปอร์เซ็นต์การทำแบบฝึกหัด หรือกระบวนการเรียนหรือแบบทดสอบย่อยโดยแสดงเป็นค่าตัวเลข 2 ตัวเช่น $E_1/E_2 = 80/80$, $E_1/E_2 = 85/85$, $E_1/E_2 = 90/90$ เป็นต้น

เกณฑ์ประสิทธิภาพ (E_1/E_2) มีความหมายแตกต่างกันหลายลักษณะในที่นี้จะยกตัวอย่าง $E_1/E_2 = 80/80$ ดังนี้

1. เกณฑ์ 80/80 ในความหมายที่ 1 ตัวเลข 80 ตัวแรก (E_1) คือนักเรียนทั้งหมดทำแบบฝึกหัดหรือแบบทดสอบย่อยได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ถือเป็นประสิทธิภาพของกระบวนการส่วนตัวเลข 80 ตัวหลัง (E_2) คือนักเรียนทั้งหมดที่ทำแบบทดสอบหลังเรียน (Posttest) ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ส่วนการหาค่า E_1 และ E_2 ใช้สูตรดังนี้

$$E_1 = \frac{\sum X}{A} \times 100$$

เมื่อ	E_1	แทน	ประสิทธิภาพของกระบวนการ
	$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนนักเรียนที่ได้จากการทำ แบบทดสอบท้ายแผนการจัดการเรียนรู้ทุกแผน
	A	แทน	คะแนนเต็มของแบบทดสอบท้ายแผนทุกแผน
	N	แทน	จำนวนนักเรียนทั้งหมด

$$E_2 = \frac{\sum Y}{B} \times 100$$

เมื่อ	E_2	แทน	ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
	$\sum Y$	แทน	ผลรวมของคะแนนจากการทำแบบทดสอบวัด ความสามารถในการอ่าน หลังเรียนด้วยกิจกรรม
	B	แทน	คะแนนเต็มของแบบทดสอบหลังเรียน
	N	แทน	จำนวนนักเรียนทั้งหมด

2. เกณฑ์ 80/80 ในความหมายที่ 2 ตัวเลข 80 ตัวแรก (E_1) คือจำนวนนักเรียนร้อยละ 80 ทำแบบทดสอบหลังเรียน (Post - test) ได้คะแนนร้อยละ 80 ทุกคน ส่วนตัวเลข 80 หลัง (E_2) คือนักเรียนทั้งหมดทำแบบทดสอบหลังเรียนครั้งนั้นได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 เช่น มีนักเรียน 40 คน ร้อยละ 80 ของนักเรียนทั้งหมดคือ 32 แต่ละคนได้คะแนนจากการทดสอบก่อนเรียนถึงร้อยละ 80 (E_1) ส่วน 80 ตัวหลัง (E_2) คือผลการทดสอบหลังเรียนของนักเรียนทั้งหมด (40 คน) ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80

3. เกณฑ์ 80/80 ในความหมายที่ 3 ตัวเลขตัวแรก (E_1) คือจำนวนนักเรียนทั้งหมดทำแบบทดสอบหลังเรียน (Post - test) ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ส่วนตัวเลข 80 ตัวหลัง (E_2) คือคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ที่นักเรียนทั้งหมดทำแบบทดสอบหลังเรียน

ตัวเลข 80 ตัวหลัง (E_2) สามารถอธิบายให้ชัดเจน ได้ดังนี้ สมมติว่านักเรียนทั้งหมดทำแบบทดสอบก่อนเรียน (Pre - test) ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 10 แสดงว่าแตกต่างจากคะแนนเต็ม (ร้อยละ 100) เท่ากับ 90 ถ้านักเรียนทั้งหมดทำแบบทดสอบหลังเรียน

(Post – test) ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 85 แสดงว่ามีความแตกต่างของการสอบ 2 ครั้งนี้ (ก่อนเรียนและหลังเรียน) เท่ากับ $85 - 10 = 75$ ดังนั้นค่าของ $= (75/90) \times 100 = 83.33\%$ ถือว่าสูงว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ($E_2 = 80$)

4. เกณฑ์ 80/80 ในความหมายที่ 4 ตัวเลข 80 ตัวแรก (E_1) คือ นักเรียนทั้งหมดทำแบบทดสอบทดสอบหลังเรียนได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ส่วนตัวเลข 80 ตัวหลัง (E_2) หมายถึง นักเรียนทั้งหมดทำแบบทดสอบหลังเรียนแต่ละข้อถูกมีจำนวนร้อยละ 80 (ถ้านักเรียนทำข้อสอบ ข้อใดถูกมีจำนวนนักเรียนไม่ถึงร้อยละ 80 แสดงว่าสื่อไม่มีประสิทธิภาพและชี้ให้เห็นว่าจุดประสงค์ที่ตรงกับข้อนั้นมีความบกพร่อง)

วิธีหาประสิทธิภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

เมื่อพัฒนาแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นต้นฉบับแล้วต้องนำไปหาประสิทธิภาพเสร็จแล้วนำไปปรับปรุงแก้ไขตามขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 : 1 (แบบเดี่ยว) คือนำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ไปทดลองใช้กับนักเรียน 1 คนคำนวณหาประสิทธิภาพแล้วปรับปรุงให้ดีขึ้น

ขั้นที่ 1 : 10 (แบบกลุ่ม) คือนำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ไปทดลองใช้กับนักเรียน 5 – 10 คนคำนวณหาประสิทธิภาพแล้วปรับปรุงให้ดีขึ้น

ขั้นที่ 1 : 100 (ภาคสนามหรือกลุ่มใหญ่) คือนำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ไปทดลองใช้กับนักเรียน 30 – 100 คนคำนวณหาประสิทธิภาพแล้วปรับปรุงให้ดีขึ้น

จากการศึกษาพอสรุปได้ว่า การหาประสิทธิภาพของสื่อการเรียนรู้จะนิยมตั้งเป็นตัวเลข 3 ลักษณะคือ 80/80 , 85/85 , 90/90 ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับธรรมชาติของวิชาและเนื้อหาที่นำมาสร้างสื่อ นั้นถ้าเป็นวิชาที่ค่อนข้างยากก็อาจตั้งเกณฑ์ไว้ 80/80 หรือ 85/85 สำหรับวิชาที่มีเนื้อหาง่ายก็อาจตั้งเกณฑ์ไว้ 90/90 เป็นต้นนอกจากนี้ยังตั้งเกณฑ์เป็นค่าความคลาดเคลื่อนไว้เท่ากับร้อยละ 2.5 นั่นคือถ้าตั้งเกณฑ์ไว้ที่ 90/90 เมื่อคำนวณแล้วค่าที่ถือว่าใช้ได้คือ 87.5/87.5 หรือ 87.5/90 อย่างไรก็ตามการที่จะกำหนด E_1 / E_2 ให้มีค่าเท่าใดนั้น ให้ผู้สอนพิจารณาตามความเข้าใจ โดยปกติเนื้อหาที่เป็นความรู้ความจำมักจะตั้งไว้ 80/80, 85/85 หรือ 90/90 ส่วนเนื้อหาที่เป็นทักษะ จะตั้งไว้ต่ำกว่านี้เช่น 75/75 ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนด E_1 / E_2 ไว้ที่ 75/75 เพราะการอ่านภาษาอังกฤษเป็นทักษะที่ค่อนข้างยาก

ความพึงพอใจ

นักวิชาการและนักการศึกษากล่าวถึง ความพึงพอใจ พอสรุปได้ดังนี้

1. ความหมายและความสำคัญของความพึงพอใจ

ศุภสิริ โสมาเกตุ (2544, หน้า 54) กล่าวว่าความพึงพอใจในการเรียน และผลการเรียนจะมีความสัมพันธ์กันในทางบวก ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับว่ากิจกรรมที่ผู้เรียนได้ ปฏิบัตินั้น ทำให้ผู้เรียนได้รับการตอบสนองของความต้องการทางด้านร่างกายและจิตใจ ซึ่งส่วนสำคัญที่จะทำให้เกิดความสมบูรณ์ของชีวิตมากน้อยเพียงใดนั้น คือสิ่งที่ครูผู้สอน จะคำนึงถึงองค์ประกอบต่างๆ เพื่อเสริมสร้างความพอใจในการเรียนให้กับผู้เรียน

ตำริ มุศรีพันธ์ (2545, หน้า 39) ได้อธิบายความหมายของความพึงพอใจ ไว้ว่า ความพึงพอใจคือทัศนคติโดยทั่วๆ ไปของบุคคลที่จะนำไปสู่การประเมินผลและความ คาดหวังต่องาน

ศรีสุตา ญาติปลื้ม (2547, หน้า 69) ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจว่า ความพึงพอใจหมายถึง ความรู้สึกรัก ชอบ พอใจ หรือเจตคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งเกิดจากการได้รับการตอบสนองของความ ต้องการ หรือความคาดหวังในทางที่ดี ทั้งด้าน วัตถุและด้านจิตใจเป็นความรู้สึกเมื่อได้รับความสำเร็จ ความต้องการหรือแรงจูงใจ

ทรงศักดิ์ ศรีสว่างวงศ์ (2552, หน้า 84) ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจ ว่าความพึงพอใจ คือความรู้สึก ทำที่ของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่างๆ ในสถานการณ์หนึ่งๆ ที่เอนเอียงไปในทางบวก ซึ่งพฤติกรรมที่แสดงออกมาหลังจากได้รับประสบการณ์ในสิ่ง ที่ตรงตามความต้องการหรือเป็นความรู้สึกมีความสุข เมื่อได้รับผลสำเร็จตามความมุ่ง หมาย ดังนั้น ความพึงพอใจในการเรียน จึงหมายถึงความรู้สึกของผู้เรียนที่มีต่อการจัด การเรียนการสอน

Good (1973, p. 161) ได้อ้างถึงความพึงพอใจว่าความพึงพอใจหมายถึง สภาพหรือระดับความพึงพอใจที่เป็นผลมาจากความสนใจและเจตคติของบุคคล

จากความหมายของความพึงพอใจที่มีผู้ให้ความหมายพอสรุปได้ว่า ความพึงพอใจหมายถึง สภาพอารมณ์ ความรู้สึกส่วนตัวของแต่ละบุคคลว่าชอบ พอใจ ยินดี หรือมีเจตคติที่ดีที่มีปฏิกริยาต่อสิ่งเร้า เป็นผลต่อเนื่องจากการที่บุคคลได้ประเมินผล สิ่งนั้นแล้วว่าพอใจ ต้องการ หรือดีและตรงใจ

2. แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวกับความพึงพอใจ

ในการปฏิบัติงานใดๆ ก็ตาม การที่ผู้ปฏิบัติงานจะเกิดความพึงพอใจต่อการทำงานมากหรือน้อยนั้นขึ้นอยู่กับแรงจูงใจในงานที่มีอยู่ การสร้างสิ่งจูงใจหรือแรงกระตุ้นให้เกิดกับผู้ปฏิบัติงานนั้นๆ เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้ มีนักการศึกษาในสาขาต่างๆ ทำการศึกษาค้นคว้าและตั้งทฤษฎีเกี่ยวกับแรงจูงใจในการทำงาน ได้ดังนี้

2.1 แนวคิดที่ 1 Scott (1970, p. 124, อ้างถึงใน ศุภสิริ โสมาเกตู, 2544, หน้า 49) ได้เสนอแนวคิด ในเรื่องการจูงใจให้เกิดความพึงพอใจต่อการทำงานที่จะให้ผลเชิงปฏิบัติ มีลักษณะดังนี้

2.1.1 งานควรมีความสัมพันธ์กับความปรารถนาส่วนตัว งานนั้นจะมีความหมายสำหรับผู้ทำ

2.1.2 งานนั้นต้องมีการวางแผนและวัดความสำเร็จได้โดยใช้ระบบการทำงานและการควบคุมที่มีประสิทธิภาพ

2.1.3 เพื่อให้ได้ผลในการสร้างสิ่งจูงใจภายในเป้าหมายของงานจะต้องมีลักษณะดังนี้

2.1.3.1 คนทำงานควรมีส่วนในการตั้งเป้าหมาย

2.1.3.2 ผู้ปฏิบัติได้รับทราบผลสำเร็จในการทำงานโดยตรง

2.1.3.3 งานนั้นสามารถทำให้สำเร็จได้

เมื่อนำแนวคิดนั้นมาประยุกต์ใช้กับกิจกรรมการเรียนการสอน นักเรียนต้องมีส่วนร่วมในการเลือกเรียนตามความสนใจและมีโอกาสร่วมกันตั้งจุดประสงค์หรือความมุ่งหมายในการทำกิจกรรมได้เลือกวิธีแสวงหาความรู้ด้วยวิธีที่ผู้เรียนถนัดและสามารถค้นหาคำตอบได้

2.2 แนวคิดที่ 2 Maslow (1970, pp. 68–80, อ้างถึงใน ศุภสิริ โสมาเกตู, 2544, หน้า 50) ได้เสนอทฤษฎีลำดับขั้นของความต้องการ (Hierarchy of Needs) นับว่าเป็นทฤษฎีหนึ่งที่ได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวาง ซึ่งตั้งอยู่บนสมมุติฐานว่า “มนุษย์เรามีความต้องการอยู่เสมอ ไม่มีที่สิ้นสุดเมื่อความต้องการได้รับการตอบสนองหรือความพึงพอใจอย่างใดอย่างหนึ่งแล้วความต้องการสิ่งอื่นๆ ก็จะเกิดขึ้นมาอีก ความต้องการของคนเราอาจซับซ้อนกันความต้องการอย่างใดอย่างหนึ่งยังไม่หมดไป ความต้องการอีกอย่างหนึ่งอาจเกิดขึ้นได้” ความต้องการของมนุษย์ มีลำดับขั้นดังนี้

2.2.1 ความต้องการด้านร่างกาย (Physiological Need) เป็นความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ เน้นสิ่งจำเป็นในการดำรงชีวิตได้แก่ อาหาร อากาศ ที่อยู่อาศัย เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค ความต้องการพักผ่อน ความต้องการทางเพศ

2.2.2 ความต้องการความปลอดภัย (Safety Need) ความมั่นคงในชีวิต ทั้งที่เป็นอยู่ในปัจจุบันและอนาคต ความเจริญก้าวหน้า ความอบอุ่นใจ

2.2.3 ความต้องการด้านสังคม (Social Need) เป็นสิ่งจูงใจที่สำคัญต่อการเกิดพฤติกรรมต้องการให้สังคมยอมรับตนเองเข้าเป็นสมาชิก ต้องการความเป็นมิตร ความรักจากเพื่อนร่วมงาน

2.2.4 ความต้องการมีฐานะ (Esteem Need) มีความอยากเด่นในสังคม มีชื่อเสียงอย่างให้บุคคลยกย่องสรรเสริญตนเองอยากมีความเป็นอิสระภาพ

2.2.5 ความต้องการประสบความสำเร็จในชีวิต (Self Actualization Needs) เป็นความต้องการในระดับสูง อยากให้ตนเองประสบผลสำเร็จทุกอย่างในชีวิต ซึ่งเป็นไปได้ยาก

2.3 แนวคิดของ Herzberg (1989, pp. 113 – 114, อ้างถึงใน ทองอินทร์ ภูมิประสาท, 2547, หน้า 55) ได้กล่าวว่า การที่เขาได้ทำการศึกษาค้นคว้าทฤษฎีที่เป็นมูลเหตุที่ทำให้เกิดความพึงพอใจในการทำงาน เรียกว่า The Motivation Hygiene Theory ทฤษฎีนี้ ได้กล่าวถึงปัจจัยที่ทำให้เกิดความพึงพอใจในการทำงานไว้ 2 ปัจจัย คือ

2.3.1 ปัจจัยกระตุ้น (Motivation Factors) เป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการทำงานซึ่งมีผลก่อให้เกิดความพึงพอใจในการทำงาน เช่น ความสำเร็จของงาน การได้รับการยอมรับนับถือ ลักษณะของความรับผิดชอบ ความก้าวหน้าตำแหน่งการงาน

2.3.2 ปัจจัยค้ำจุน (Hygiene Factors) เป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมในการทำงานและมีหน้าที่ทำให้บุคคลเกิดความพึงพอใจในการทำงาน เช่น เงินเดือน โอกาสที่จะก้าวหน้าในอนาคต

จากแนวคิดที่กล่าวมาสรุปได้ว่า ความพึงพอใจในงานของบุคลากรนั้นเกิดจากสิ่งจูงใจที่เป็นประโยชน์ไม่ว่าจะเป็นวัตถุ สิ่งของ เกียรติยศ การเลื่อนขั้น เลื่อนตำแหน่ง และหน้าที่รับผิดชอบ ความพึงพอใจจะเกิดขึ้นในตัวบุคลากรได้นั้น ทางองค์กรโดยผู้บริหาร

มีส่วนสำคัญที่จะต้องสร้างเสริมปัจจัยต่างๆ ให้เกิดขึ้นภายในองค์กรเพื่อกระตุ้นให้ทุกคนพึงพอใจในงาน เป็นความรู้สึกของบุคคลในทางบวก ความชอบ ความสบายใจ ความสุขใจ ต่อสภาพแวดล้อมในด้านต่างๆ หรือเป็นความรู้สึกที่พอใจต่อสิ่งที่ทำให้เกิดความชอบ ความสบายใจ และเป็นความรู้สึกที่บรรลุถึงความต้องการ

3. ลักษณะของความพึงพอใจ

3.1 ความพึงพอใจเป็นการแสดงออกทางอารมณ์และความรู้สึกในทางบวกของบุคคลต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด บุคคลจำเป็นต้องปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมรอบตัว การตอบสนองความต้องการส่วนบุคคลด้วยการโต้ตอบกับบุคคลอื่นและสิ่งต่างๆ ในชีวิตประจำวัน ทำให้แต่ละคนมีประสบการณ์การเรียนรู้สิ่งที่จะได้รับตอบสนองแตกต่างกันไปในสถานการณ์ การบริการก็เป็นเช่นเดียวกัน บุคคลรับรู้หลายสิ่งหลายอย่างเกี่ยวกับการบริการไม่ว่าจะเป็นประเภทของการบริการ หรือคุณภาพของการบริการ ซึ่งประสบการณ์ที่ได้รับจากการสัมผัสบริการต่างๆ หากเป็นไปตามความต้องการของผู้รับบริการ โดยสามารถทำให้ผู้รับบริการได้รับสิ่งที่คาดหวัง ก็ย่อมก่อให้เกิดความรู้สึกที่ดีและพึงพอใจ

3.2 ความพึงพอใจเกิดจากการประเมินความแตกต่างระหว่างสิ่งที่คาดหวังกับสิ่งที่ได้รับจริงในสถานการณ์บริการ ก่อนที่ประชาชนจะมาใช้บริการใดก็ตามมักจะมี ความคาดหวัง จากลักษณะของความพึงพอใจดังกล่าว สรุปได้ว่า ความพึงพอใจมีอยู่ 2 ลักษณะ คือความพึงพอใจที่เกิดจากอารมณ์ในขณะที่เข้ารับบริการและความพึงพอใจที่ต้องพิจารณาในหลายๆ ด้าน

จากที่กล่าวมา สรุปได้ว่า การวัดความพึงพอใจ คือการวัดความรู้สึกหรือการวัดทัศนคตินั้น จะวัดออกมาในลักษณะของทิศทาง (Direction) ซึ่งมีอยู่ 2 ทิศทาง คือทางบวกหรือทางลบและการวัดในลักษณะปริมาณ (Magnitude) ซึ่งเป็นความเข้มข้น ความรุนแรง หรือระดับทัศนคติไปในทิศทางที่พึงประสงค์หรือไม่พึงประสงค์นั่นเอง ซึ่งวิธีวัดมีอยู่หลายวิธี เช่น การใช้แบบสอบถาม การสัมภาษณ์ การสังเกต สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวัดความพึงพอใจ โดยการใช้แบบสอบถามความพึงพอใจที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นในรูปแบบของข้อความ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการนำความรู้เกี่ยวกับการบูรณาการมาจัดการเรียนรู้ทั้งในประเทศและต่างประเทศ พอสรุปได้ดังนี้

1. งานวิจัยในประเทศ

จินดา ยัญทิพย์ (2547, บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนากระบวนการบูรณาการทักษะการคิดในการสอนอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจแก่นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นตามทฤษฎีโครงสร้างความรู้และเมตาคอกนิชัน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนนครสวรรค์ ผลการวิจัยพบว่า

1. กระบวนการบูรณาการทักษะการคิดในการสอนอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจประกอบด้วย 11 ขั้นตอน
2. ผลการศึกษาพบว่า 1) นักเรียนที่เรียนโดยใช้กระบวนการบูรณาการทักษะการคิดในการสอนอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ หลังการทดลองสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้การสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
- 2) นักเรียนที่เรียนโดยใช้กระบวนการบูรณาการทักษะการคิดในการสอนอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการคิด หลังการทดลองสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้การสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
- 3) นักเรียนมีค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการสรุปย่อความหลังการทดลองสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้การสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ปิยวรรณ ทองอนันต์วงศ์ (2548, บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลการสอนอ่านจับใจความภาษาอังกฤษโดยใช้หลักการบูรณาการของเมอร์ดีอค (MIA) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6/1 โรงเรียนสามพาดพิทยาคาริ่งอำเภอประจักษ์ศิลปาคมจังหวัดอุดรธานี ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

- 1) นักเรียนมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษหลังเรียน 29.20 คะแนนคิดเป็นร้อยละ 73 ซึ่งไม่น้อยกว่าเกณฑ์ที่กำหนด
- 2) นักเรียนมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
- 3) นักเรียนมีเจตคติต่อกิจกรรมการเรียนการสอนอ่านจับใจความภาษาอังกฤษโดยใช้หลักการบูรณาการของเมอร์ดีอค (MIA) อยู่ในระดับค่อนข้างดี

มณฑาทิพย์ บุตรโม (2549, บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนา กิจกรรมการเรียนรู้แบบบูรณาการ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1) กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 1/1 โรงเรียนชุมชนหนองกุ้งวิทยา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาขอนแก่น เขต 4 ผลการวิจัยพบว่า 1. การพัฒนากิจกรรมมีขั้นตอนการจัดกิจกรรม ดังนี้ 1) ขั้นนำ เป็นการเตรียมความพร้อมผู้เรียน 2) ขั้นปฏิบัติการ ประกอบด้วย (1) ขั้น Presentation เป็นการจัดกิจกรรมที่บูรณาการเนื้อหาสาระ (2) ขั้น Practice เป็นการจัดกิจกรรมกลุ่ม กิจกรรมเดี่ยว ให้นักเรียนฝึกทักษะภาษาทั้ง 4 (3) ขั้น Production เป็นการจัดกิจกรรมที่เน้นให้นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์ในกลุ่มแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และช่วยเหลือซึ่งกันและกัน 3) ขั้นสรุป เป็นการสรุปผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการเล่นเกม แสดงบทบาทสมมติ การนำเสนอผลงาน ใช้คำถามนำเพื่อให้นักเรียนเข้าใจแนวทางในการสรุป 4) ขั้นประเมินผล เป็นการประเมินผลจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามกิจกรรมที่ผู้เรียนได้ปฏิบัติ 2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าเกณฑ์ของโรงเรียนที่กำหนดไว้ ร้อยละ ของคะแนนเต็ม คิดเป็นร้อยละ 77.15 และมีจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์คิดเป็นร้อยละ 93.10 3. นักเรียนมีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบูรณาการ อยู่ในระดับ “มาก” ทุกรายด้าน เรียงตามลำดับดังนี้ 1) ด้านความรู้ที่ได้รับ 2) ด้านรูปแบบการจัดการ เรียนรู้ 3) ด้านบรรยากาศในการเรียน

สุพรรณณา อภารัตน์ (2549, บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การจัด กิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้รูปแบบการสอนแบบบูรณาการ กลุ่ม ตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพระยีนวิทยาкар สำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาขอนแก่น เขต 1 อำเภอพระยีน จังหวัดขอนแก่น ผลการวิจัยพบว่า นักเรียน จำนวนร้อยละ 73.17 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม ระดับความสามารถในการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ที่นำมาบูรณาการส่วนใหญ่อยู่ใน ระดับ “ดี” และความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบการสอน แบบบูรณาการโดยรวมอยู่ในระดับ “มาก”

ชวนพิศ เมืองมูล (2550, บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ชุดกิจกรรม บูรณาการภาษาอังกฤษเพื่อการอนุรักษ์และเผยแพร่ภูมิปัญญาท้องถิ่น เรื่อง มหัตตจรยร์ สหายไถนน้ำจืด สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/8 โรงเรียนท่าวังพาวิทยาคม อำเภอท่าวังพา จังหวัดน่าน

ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์หลังการใช้ชุดกิจกรรมบูรณาการภาษาอังกฤษเพื่อการอนุรักษ์และเผยแพร่ภูมิปัญญาท้องถิ่น คิดเป็นคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70/70 ที่ตั้งไว้และมีความพึงพอใจต่อชุดกิจกรรมอยู่ในระดับมาก และในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ส่งผลให้นักเรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร นักเรียนได้ใช้ความคิดอย่างอิสระ ได้ลงมือปฏิบัติในการทำตามสถานการณ์จริง ทำให้นักเรียนมีความสนุกสนาน จะมีความรักท้องถิ่นของตนเองและพร้อมที่จะสืบสานภูมิปัญญาท้องถิ่นของตนเอง

ภาวิณี เตียนธนา (2550, หน้า 74-75) ได้ทำการวิจัยเรื่องการบูรณาการการเรียนภาษาอังกฤษกับเนื้อหาวิทยาศาสตร์สำหรับนักเรียนระดับเริ่มเรียน เพื่อศึกษาความรู้ด้านเนื้อหาวิทยาศาสตร์ และศึกษาความสามารถทางการพูดและการอ่านภาษาอังกฤษหลังการเรียนแบบบูรณาการ กลุ่มเป้าหมายที่ศึกษาคือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนมงฟอร์ตวิทยาลัยแผนกประถม อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ที่เรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2548 ผลการศึกษาความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษหลังการเรียนแบบบูรณาการการเรียนภาษาอังกฤษกับเนื้อหาวิทยาศาสตร์ พบว่า นักเรียนมีความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษ ผ่านเกณฑ์อยู่ในระดับปานกลาง

ศุภวิทย์ ภูมิมา (2551, หน้า 57) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลสัมฤทธิ์และความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้การสอนบูรณาการแบบสอดแทรก กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชัยภูมิภักดีชุมพล ปีการศึกษา 2550 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต 1 จำนวน 50 คน ผลการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้การสอนบูรณาการแบบสอดแทรก พบว่า 1) ผลสัมฤทธิ์หลังเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น 2) ผลสัมฤทธิ์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 3) ผลสัมฤทธิ์หลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 4) ความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังเรียนโดยใช้การสอนบูรณาการแบบสอดแทรกมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก โดยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.89

สุพัตรา วงศ์แสงน้อย (2552, หน้า 173-174) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาหน่วยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบบูรณาการชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เพื่อประเมินคุณภาพของหน่วยการเรียนรู้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 โรงเรียนบ้านตาลกุดยางเดี่ยวโนนสมบูรณ

อำเภอธาตุพนม จังหวัดนครพนม จำนวน 30 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบเจาะจง
สรุปผลการวิจัย 1) หน่วยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบบูรณาการชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
มีองค์ประกอบที่สำคัญคือความสำคัญ เป้าหมาย การวิเคราะห์ความเชื่อมโยงหน่วยการ
เรียนรู้แนวการปฏิบัติกิจกรรม ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง เนื้อหาสาระ สื่อและแหล่งการ
เรียนรู้ การวัดและประเมินผล 2) ผลการหาประสิทธิภาพของหน่วยการเรียนรู้
ภาษาอังกฤษแบบบูรณาการชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ประสิทธิภาพของกระบวนการกับ
ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ E_1/E_2 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 78.20/76.58 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์
75/75 ที่ตั้งไว้ 3) นักเรียนที่เรียนโดยใช้หน่วยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบบูรณาการ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 4) นักเรียนที่เรียนโดยใช้หน่วยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ
แบบบูรณาการชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลังเรียน
สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เพ็ญนภา บำรุงสุข (2553, หน้า 107) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนา
บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นเนื้อหาในท้องถิ่นโดยบูรณาการกิจกรรมมุ่งเน้นปฏิบัติงานกับ
กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 1
ปีการศึกษา 2553 ผลการวิจัยพบว่า 1) บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นเนื้อหาในท้องถิ่น
บูรณาการกิจกรรม มีประสิทธิภาพ E_1/E_2 เท่ากับ 90.02/93.20 สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน
80/80 ที่ตั้งไว้ 2) ความสามารถทางการพูดของนักเรียน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนด้วย
กิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 3) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อบทเรียน
ภาษาอังกฤษที่เน้นเนื้อหาท้องถิ่น โดยการบูรณาการกิจกรรม อยู่ในระดับมากที่สุด

กรรณิกา พันญะเทพ (2556, บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องความพึงพอใจ
ของนักเรียนต่อการจัดการเรียนการสอนเป็นภาษาอังกฤษเพื่อศึกษาแบบบูรณาการ (EIS)
ของโรงเรียนท่าเกษมพิทยา จังหวัดสระแก้ว ประชากรที่ใช้ศึกษาได้แก่ นักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 1/1, 2/1 และ 4/1 ปีการศึกษา 2555 โรงเรียนท่าเกษมพิทยา รวมทั้งสิ้น
95 คน ผลการวิจัยพบว่า 1) ความพึงพอใจของนักเรียนโดยรวมอยู่ในระดับมาก 2) ผล
การเปรียบเทียบความพึงพอใจของนักเรียนจำแนกตามเพศ พบว่า โดยรวมมีความแตกต่าง
ในระดับน้อย และเมื่อจำแนกเป็นรายด้าน พบว่า ด้านปัจจัยและกระบวนการไม่พบความ
แตกต่าง ยกเว้นด้านผู้เรียนพบว่ามี ความแตกต่างในระดับน้อย 3) ผลการเปรียบเทียบ

ความพึงพอใจของนักเรียนแยกตามอาชีพของผู้ปกครอง เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ พบว่า อาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจกับอาชีพค้าขาย อาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจกับอาชีพรับจ้างทั่วไป และอาชีพค้าขายกับอาชีพรับจ้างทั่วไป โดยรวมไม่พบความแตกต่าง

จากการศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าวสรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบูรณาการ เป็นวิธีการสอนอ่านที่มีประสิทธิภาพสามารถนำมาใช้สอนเพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ นักเรียนสามารถแปลความ ตีความและจับใจความของเรื่องที่อ่านได้ ดังนั้น วิธีการสอนอ่านโดยใช้หลักการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ จึงเป็นวิธีการสอนอ่านอีกวิธีหนึ่งที่น่าสนใจเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนให้สูงขึ้นสามารถนำมาใช้ในการเรียนการสอนการอ่านได้ และสามารถใช้ได้กับนักเรียนทุกระดับชั้น

2. งานวิจัยต่างประเทศ

Delo (1997, Abstract) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการใช้เทคโนโลยีสื่อผสมมาบูรณาการสอนวิชาคณิตศาสตร์ในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาแห่งหนึ่ง เป็นการจัดทำเป็นโครงการบูรณาการระหว่างคณิตศาสตร์และวิชาคอมพิวเตอร์โดยแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่มีการปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้เกี่ยวกับตัวเลขในห้องปฏิบัติการคอมพิวเตอร์เรียนจากสื่อเทคโนโลยีช่วยสอนโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ สามารถปฏิบัติกิจกรรมได้ดีกว่านักเรียนที่ควบคุมที่ได้รับการสอนโดยปกติและยังพบว่านักเรียนในกลุ่มทดลองมีทัศนคติในทางบวกต่อการเรียนคณิตศาสตร์

Castle (2003, p. 3097-A) ได้ศึกษาการพัฒนากระบวนการสอนเชิงวิเคราะห์ : การใช้วิธีการสอนบูรณาการความรู้หลากหลายทิศทาง การวิจัยครั้งนี้เพื่อการพัฒนาวิธีการสอนแนวใหม่ตามมาตรฐานทางการศึกษาของรัฐบาลในปัจจุบัน และเพื่อพัฒนาทักษะซึ่งครูจำเป็นต้องนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอน การวิจัยแบ่งออกเป็น 2 ส่วนคือ ส่วนแรกเป็นการศึกษาเชิงสำรวจซึ่งเป็นการวิจัยแบบร่วมมือระหว่างครูผู้สอนและผู้วิจัย ส่วนที่ 2 เป็นการศึกษาจากประสบการณ์จริงของนักวิชาการและเป็นการศึกษาตามกระบวนการของ Hermeneutic ผลการวิจัยพบว่าการจัดหลักสูตรการศึกษาโดยสร้างสิ่งแวดล้อมทางการเรียนแบบบูรณาการ เช่น ฝึกการค้นคว้าและแก้ปัญหาไปพร้อมกัน เป็นวิธีการที่เพิ่มประสิทธิภาพทั้งผู้สอนและผู้เรียน และเพิ่มศักยภาพของ

นักเรียนในการพัฒนาทักษะทางวิชาการและสังคม นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์และความเป็นเลิศทางด้านวิชาการเพิ่มขึ้นตามความคาดหวัง ข้อเสนอแนะและข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งนี้ คือ ควรให้ความสำคัญกับการพัฒนาทักษะที่จำเป็นสำหรับครูในโรงเรียนระดับประถมศึกษา ซึ่งจัดการสอนแบบบูรณาการ และควรจัดสิ่งแวดล้อมทางการเรียนรู้ในชั้นเรียนโดยใช้วิธีการบูรณาการรูปแบบของการเรียนซึ่งเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางไว้ร่วมกับการจัดการเรียนการสอนซึ่งเน้นทักษะเพื่อให้เกิดประสบการณ์จริงไปพร้อมๆ กัน

Whately (2004, p. 3598-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาการริเริ่มการส่งเสริมอิทธิพลของการใช้ระบบการเรียนรู้แบบบูรณาการในชั้นเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของโรงเรียนแอฟริกัน-อเมริกัน แห่งหนึ่งในเขตอำเภอเมือง ผลการวิจัยพบว่ามีปัจจัยซึ่งมีผลกระทบต่อการริเริ่มการส่งเสริมอิทธิพลของระบบการเรียนรู้แบบบูรณาการที่มีต่อการเรียนรู้ของนักเรียน ปัจจัยที่พบมีความเกี่ยวข้องกับการริเริ่มใช้ระบบการเรียนรู้แบบบูรณาการ คือ นโยบายและแนวปฏิบัติของทางอำเภอ ศักยภาพของโรงเรียนในการสนับสนุนระบบการเรียนรู้แบบบูรณาการ การมีบุคลากรเพื่อทำหน้าที่ช่วยครูและการส่งเสริมให้บุคลากรมีส่วนร่วมในการพัฒนาวิชาชีพและริเริ่มกระบวนการ ส่วนปัจจัยที่มีผลกระทบต่อส่งเสริมระบบการเรียนรู้แบบบูรณาการ คือวิธีการใช้ระบบการเรียนรู้แบบบูรณาการในการจัดการเรียนการสอนการรับรู้ของครูในเรื่องเกี่ยวกับเทคโนโลยีและผลกระทบของเทคโนโลยีที่มีต่อวิธีการจัดการเรียนการสอนนอกจากนี้พบว่า ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อส่งเสริมระบบการเรียนรู้แบบบูรณาการยังรวมถึงปัจจัยด้านความรู้ในการสอนของครู การปฏิบัติงานด้านการจัดการเรียนการสอนปฏิสัมพันธ์กับผู้เรียนและกระบวนการประเมินผล สำหรับการสรุปผลด้านอิทธิพลของระบบการเรียนรู้แบบบูรณาการที่มีต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนผู้วิจัยได้ทำการทดสอบด้านการรับรู้ของครูและผู้เรียนรวมทั้งพิจารณาคะแนนจากผลการทดสอบตามมาตรฐาน และผลการวิจัย พบว่าปัจจัยที่มีความเกี่ยวข้องกันกับอิทธิพลของระบบการเรียนรู้แบบบูรณาการคือแรงจูงใจการจัดกลุ่มการเรียนรู้แบบร่วมมือและแบบแข่งขันการสอนแบบรายบุคคลและการติดตามสะท้อนกลับไปพร้อมๆ กัน

Martin (2006, Abstract) ได้ทำการวิจัย เรื่องการศึกษาเพื่อเปรียบเทียบผลของการส่งการสอนแบบร่วมมือกับการส่งการสอนแบบรายบุคคลของการสอนด้วยระบบการเรียนรู้แบบบูรณาการวิชาคณิตศาสตร์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เจตคติและพฤติกรรมในนักศึกษายุ่งใหญ่และชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ผลการศึกษาปรากฏดังนี้

นักเรียนที่เรียนด้วยการสอนแบบร่วมมือและนักเรียนที่เรียนด้วยการส่งการสอนแบบรายบุคคลที่ทำงานเรื่องกิจกรรมคณิตศาสตร์ที่ส่งการสอนด้วยระบบการเรียนรู้แบบบูรณาการปฏิบัติได้เหมือนๆ กัน ในการสอบแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของการศึกษาระดับพื้นฐานผู้ใหญ่ นักเรียนที่เรียนด้วยการส่งการสอนแบบร่วมมือ ระบบการเรียนรู้แบบบูรณาการมีเจตคติต่อคณิตศาสตร์ โดยรวมดีกว่านักเรียนที่เรียนด้วยการส่งการสอนแบบรายบุคคล ระบบการเรียนรู้แบบบูรณาการอย่างมีนัยสำคัญ

Shang (2006, p. 176) ได้พัฒนาหลักสูตรการสอนวรรณคดีโดยใช้วิธีการสอนที่เน้นเนื้อหา (CBI) สำหรับผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (ประเทศไต้หวัน) ผู้วิจัยใช้ขั้นตอนการสอนดังนี้ 1) ก่อนการอ่าน กระตุ้นให้ผู้เรียนใช้ความรู้เดิมที่เกี่ยวข้องกับบทอ่านมาคาดเดาเรื่อง 2) สอนคำศัพท์ใหม่ที่จำเป็น 3) สร้างแรงจูงใจในการอ่านด้วยการดูวิดีโอที่เกี่ยวกับวรรณคดีที่จะได้อ่าน 4) เมื่ออ่านเนื้อเรื่องจบแล้ว ผู้เรียนร่วมอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและเขียนสรุป 5) ผู้เรียนหาหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับวรรณคดีที่อ่านไปแล้วมารายงานในชั้นเรียน โดยทำเป็นกิจกรรมกลุ่ม ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนมีพัฒนาการทางภาษาดีขึ้น มีแรงจูงใจในการอ่านและมีความเข้าใจในเนื้อหา วรรณคดีมากขึ้น การอภิปรายในชั้นเรียนเป็นการพัฒนาความคล่องในการใช้ภาษาและมีการพัฒนาทักษะการคิดเชิงวิจารณ์กับการใช้ภาษาจริง

Boatright (2007, Abstract) แห่งมหาวิทยาลัยรัฐแคลิฟอร์เนีย ได้ทำการวิจัยความเป็นไปได้ของอุปสรรคของผู้เรียนวิทยาศาสตร์กับความเข้าใจและการสรุปความซึ่งอาจจะมีผลเกี่ยวข้องกับการใช้กลยุทธ์ในการอ่านและความมั่นใจในตนเอง กลุ่มทดลองได้รับการสอนกลยุทธ์การอ่านเชิงเนื้อหาสาระ กลุ่มควบคุมได้รับการสอนตามปกติ มีการเก็บข้อมูลจากการทดสอบก่อนและหลังเรียนโดยการวัดความเข้าใจและการสรุปความของผู้เรียน ผลการทดลองพบว่ากลุ่มทดลองสามารถสรุปความได้ชัดเจนดีกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญ และจากการสำรวจอย่างไม่เป็นทางการพบว่าเมื่อใช้การสอนเชิงเนื้อหาสาระ ผู้เรียนจะมีพัฒนาการทางการเรียนสูงขึ้น

Donna (2007, p. 215) ได้ศึกษาการจัดการเรียนการสอนแบบเน้นเนื้อหาสาระในโรงเรียนมัธยมศึกษาทางสหรัฐอเมริกาตอนใต้ การวิจัยนี้เพื่อนำข้อมูลที่นำมาวิเคราะห์เพื่อศึกษาการอ่านและการคิดในระดับสูงของนักเรียนเมื่อใช้การสอนแบบเน้นเนื้อหาสาระ การศึกษาใช้เวลา 6 เดือน การวิจัยเริ่มจากการสังเกตและการวิเคราะห์รูปแบบการสอนที่ใช้อยู่เป็นประจำ ทำกับนักเรียน 5 ห้องเรียน ประเด็นการวิจัยมุ่งไปที่

กิจกรรมของครูและนักเรียนที่มีต่อบทเรียน เช่น การเล่าเรื่อง การตีความ การสรุป ฯลฯ ในการวิจัยครั้งนี้มีครูจำนวน 5 คน และผู้ช่วยวิจัยอีก 2 คน ซึ่งมีส่วนร่วมในการวางแผนการสอน โดยมุ่งเป้าหมายไปที่การพัฒนาการพูดสื่อความระหว่างครูและนักเรียน และแบบสอบถามที่นักเรียนกรอก นำข้อมูลทั้งหมดมาวิเคราะห์ ผลการวิจัยพบว่าการสอนแบบเน้นเนื้อหาสาระช่วยให้นักเรียนมีทักษะการอ่านและการคิดในระดับสูงเรียนดีขึ้น ครูผู้สอนมีความพึงพอใจกับการสอนดังกล่าว

Logan (2007, Abstract) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การส่งเสริมให้นักเรียนชาวสเปนได้เรียนคณิตศาสตร์แบบเน้นเนื้อหาสาระ ผลของการสอนและทัศนคติที่มีต่อวิชาคณิตศาสตร์ จำนวนนักเรียนสเปนที่ย้ายเข้ามาอยู่สหรัฐได้แสดงความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนแบบเน้นเนื้อหาสาระ ผู้สอนได้หาแนวทางช่วยให้นักเรียนเหล่านี้ประสบความสำเร็จในการเรียนคณิตศาสตร์แบบเน้นเนื้อหา โดยนักเรียนสเปนเรียนคณิตศาสตร์โดยใช้ภาษาอังกฤษในชั้นเรียน งานวิจัยที่ทำให้โรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดเล็กแห่งหนึ่งในรัฐเพนซิลวาเนียตอนใต้ การวิจัยเพื่อศึกษาความสำเร็จของโปรแกรมช่วยเหลือนักเรียนที่ใช้ภาษาแม่เป็นภาษาสเปนและเป็นนักเรียนที่เรียนพีชคณิต 1-2 ผลการวิจัยพบว่าคะแนนผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนและทัศนคติต่อการเรียนแบบเน้นเนื้อหาสาระเพิ่มขึ้นอย่างชัดเจน

Stolle (2007, Abstract) ได้ทำการวิจัยความคิดเห็นของครูมัธยมที่สอนแบบเน้นเนื้อหาสาระที่มีต่อการเรียนและเทคโนโลยี ความซับซ้อน อุปสรรค การสร้างมโนภาพ และการฝึกปฏิบัติจุดประสงค์ของงานวิจัยเพื่อศึกษารายละเอียด ความซับซ้อน ความขัดแย้ง คู่ขนาน การสร้างมโนภาพและการฝึกฝนของการใช้วิธีสอนแบบเน้นเนื้อหา ของครูในด้านข้อมูลและการใช้ไอซีที สื่อสารสนเทศเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้อะไรเป็นความสัมพันธ์ระหว่างการสร้างมโนภาพของครูในวิชาภาษาอังกฤษ วิทยาศาสตร์ สังคม และการใช้ไอซีทีในการสอนเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ จากการสังเกตและสัมภาษณ์ ผู้วิจัยได้เรียนรู้เรื่องราวของครูแต่ละคนในเรื่องเหล่านี้มีความตึงเครียด อย่างปรากฏนั่นคือ

- 1) การใช้ไอซีทีก็เพียงพอต่อการทำงาน
- 2) ความรู้ด้านไอซีทีที่อย่างพอเพียง
- 3) การกลัวไม่รู้
- 4) การระบุชี้ชัดว่าใครได้ประโยชน์จากไอซีที

จากผลการศึกษางานวิจัยที่กล่าวมาข้างต้นทั้งในและต่างประเทศ ทำให้ผู้วิจัยพบว่า การสอนอ่านเพื่อความเข้าใจโดยใช้หลักการบูรณาการเป็นวิธีการสอนอ่านที่มีประสิทธิภาพอีกวิธีหนึ่งที่สามารถนำมาใช้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนมีผลต่อความสามารถในการเพื่อความเข้าใจนักเรียนสามารถแปลความตีความและจับใจความของเรื่องที่อ่านได้ ดังนั้น วิธีการสอนอ่านโดยใช้หลักการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษ จึงเป็นวิธีการสอนอ่านอีกวิธีหนึ่งที่น่าสนใจเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษและพัฒนาความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนให้สูงขึ้นสามารถนำมาใช้ในการเรียนการสอนการอ่านได้และสามารถใช้ได้กับนักเรียนในหลากหลายระดับ

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร